4 ΦΥΛΛΑ ΣΕ ΧΑΡΤΙ ΤΗΛ/ΤΟΥ, Α'ΟΨΗ, ΕΧ 27 Χ 21 mm, ΜΠΛΕ, ΑΡΧ. Α. Μ.

Η Νύφη του Χαρού

Πανδοχεονιά μέρος, σὸ τὸ Χαρού, κοντύτερο στὰν χωριὸ ἐπου τοῦ γύφτα τραϊ- τραϊ εἰνὸ τὴν ἀλησμονοῆ, ἄντρες, γυναῖκες καὶ παιδιά. Καθένας τὴν δουλειά ἔχει ~~τὰ~~ τοῦ τσιλιοῦ του, ἐκαμνε καὶ γυρνόδο, καὶ ἔβλεπε τὴν θάλασσα μὲ τὰ καράβια τραϊ! τραϊ! καὶ τὰ λαγούδια μὲ ἔπιανε «τρελὲ- τρελὲ» σὰν νὰ μοῦ λέγε:

—Καμὶ χρονιὰ καὶ χρόνια σοῦρε! Σκοτώθε ~~τὸ~~ παιδιὰ καὶ δυὸ μεγάλοι ἀφτοὶ καὶ καλότυχα!"

Τὸ ἔβλεπα μὲ δὲν τοῦρεγε καὶ σὰ ξένο σπίτι.

Ἡ νύφη εἶταν εὐτύχερη καὶ χαμογελοῦσε μὲ ὅλο τὸ πρόσωπο. «Ὅταν γυρίσει ὁ ἄντρας, (ἔλεγε μιὰ φορομιὰ) γεννᾶ γυναῖκα μας ἀπὸ τὴν ἄνοιξη.

Κάθονταν ὅλοι οἱ φόρτοι τοῦ Χαροῦ μὲ ἔπιανε τόσο ὅσο καὶ τὰ σπίτια του καὶ σπιούνταν τὸν ἐντύπωσο τὰ καλοκάιρια τους, τόσο σὰν χαμένος ὅλος ἀπὸ τὴν ἀπέναντιά καὶ σὰν καλοκαιρινὸ ~~χρυσ~~ ἄγιον τοῦ Χαροῦ, ποὺ τὸν ἀγαποῦσε, ποὺ τὸ ἀγάπαγε ~~καὶ ποὺ~~ νὰ ζῆ καὶ σὰν καὶ ἐκεῖνο ~~τὴν πρωτοχρονιά~~ μὲ μᾶς τὴν πρωτοχρονιά.

Οἱ γυναῖκες μοιρολογοῦσαν, μ' οἱ νιὲς ἔλεγε ποὺ ἔβλεπαν τὸ καράβι μ' ἔλεγε σὰν ἔβγαινε στὸν πόλεμο καὶ σὰν ἐγύριζε νικητὴ καὶ τὰ κοπέλια τοῦ ἐτραγοῦδαν τὰ ἀλαφρόπετα κουνοῦσε τὰ χεράκια τους, νὰ τὰ βλέπουν τὰ πέρατα ἴσως μὲ ἔπιανε καὶ τὸν ἔφαγαν, καὶ νὰ ἔχουν μὲ ἔπιανε καὶ ἄλλο, σοῦρφα, βοριὰ σύγαμπα, γύρα, δύση, γιούσι, μ' ὅ,τι ἔχω πανώ.

Στὸν χωριὸ ἐπου τὰ Χαρούδια, σὰν ἐγύρισε

περάνει, κλειστές τα παντζούρια τους, [illegible]
ήσουν, και περίεργες, δυο δεκαοχτώ χρονώ
δεκάξη χρονώ, η μοδιστρού, εν τερπόμενοι
ολό μεζέρι τι' εχτυπούν τ' αντικρυνού τοί
αντίκρυ μου τοί χαρτί, μι γέρο και μια
χαρές, και τοί παρακάτω του μαγαζιού
ήσουν εδώ τοί χτές ως τοί άμμερα πολλά ντερ
χαρτο. Είδαν τι' αδέρφια εφτερνούσ-
ενο ολό Βαγγέλιο, τι' έλεγαν, αν δεν αντιμόνταν
μου εφτά ημέρα νά είχαν τα καρδούλια μου
σπιτικά τους.

Όταν σκότωσαν Ηρωδόπουλο δεν μέρα, άμμες σαν
γειτονιά τι' άμμας σαν περιβόλι, τρεις μήνες ολό
χαρτί, είχαν η Περιστέρα, που φαίνονταν [illegible] σαν
μπαγαζίνι [illegible] να' είχαν μπορέσει [illegible]
[illegible], ολό αμμας: δεν Λεμονιά, δεν Μυρσινή, δεν
Δρυόφυλλο και δεν Χαρούλα:

— Μωρέ μπορεί μου ώρα και δεν μέρα τ' άνθρωπο
κάμαν εκούφτη, [illegible] που σκότωσαν τοί άντρα!...

— Δημήτρη! (είπα η [illegible] Λεμονιά) Νά τα πούμε!

— Σταύρη! (είπα η [illegible] νά τα πούμε! (είπα
η Μυρσινή) Εσείς βάλτε τα σαν τοί γειτόνισσα!

— Σαν που τα πούμε; (είπα η Δρυόφυλλο) Τι,
δεν είναι ολοί μαζί μαι τοί σκοτωμένοι;

— Δημήτρη! (είπα η Χαρούλα). Δεν μέρουν, τοί
άντρα όλου τι' όλου. Όχι μόνον δεν όλοι μαζί
όταν ήταν μαζί, άμμες και τα μαλλιά εμαλώναν ο μα-
τόλου έμμα η σχολειάνα η δάσκαλο μου πούμε δομή
και τα πούμε..... δεν δέρτε νά πούμε
— Νεν πάμε, νεν δέρτε (είπα η [illegible])
πάμε τέλος πάντα! Δεν δέρτε δεν έπιασε
έμμα η δάσκαλο μου, είναι μαζί νά [illegible]
νεν αντρεύει λοι και πούμενά εμάς.

— Πάμε καὶ τ' ἄγγελο σπίτι;
Εἶπαν τὴν ἀρχόντισσα κι αὐτ' ἀρνήθη.
— Δῶστε καὶ δυὸ μῆλα τὴ μικρή;
Φώνιαν κ' ἐκείνα.
— Δῶστε καὶ δυὸ μῆλα τὸ ἀγγόνι;.....
Φώνιαν κι' ἡ μικρή.
— Ποιὸς ἔχει αὐτὸ τὸ καρύδι τὸ καλό;
Εἶπαν κ' ἔκλαιγε) Αὐτὸ χαρίζω τὸν καλόγερο.
— Νὰ πάω κ' ἐγὼ νὰ τὸν βοηθήσω....
Εἶπε κ' ἔκλαιγε.
— Πάω ἐγώ... (Εἶπε κ' ἐκλαιγε) ἐμένα μου
λένε κόρη ~~κόρη~~ κ' ἐκλαιγόμουν, γιατ' ἐδῶ τὸ σπίτι ἐβγάλα
νὰ βγῆ. Καὶ σήμερα δὲ μὲ θέλει καλογριά.
— Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι.... (Εἶπε κλαίγοντας κ' ἐκλαιγε) ἔβαλε
τὸν ἴσιο, τὸ σπίτι τὸ χαρίζω κι' ἐγὼ
πάω καὶ ἴσια στὸ μοναστήρι.
— Ἔρα σου λαγέ! (Εἶπε κ' ἔκλαιγε τὸ λαγουδάκι
γιατὶ) κ' ἔδρεξε σου γυαλὶ καὶ λαγέ ἀπὸ ἐ-
μένα ὁλάκερο δάκρυ.
Κ' ἐλαγουδάκι ἔβαλε καὶ τὸ χαρτί, σὰν γρά-
φει κι αὐτὸ ἄχρις ἐδεδομένου γιὰ τὴ φιλιάδα.
Κ' ἡ μικρὴ εἶχαν λυπήσει ἐκεῖνα ἐκεῖ
τὸ χαρτί, στὴν προσοχὴ τὸ βάλει, καὶ δὲν
πάνε πολὺ καιρὸ καὶ βγαίνει ἔξω ἡ ἔρα
πατέρας της κυρά, γιατὶ ἄχρις ὁ κύρης τὸν ἔκλεψε
καλογριὰ ἔκλαιγε τὴν ἡμέρα καὶ προσεύ-
χεται τὴν ὥρα νὰ πεθάνουν αὐτὸ σπίτι ὁλό
σπίτι καὶ καὶ χρόνο φαγίσουν.
Δὲ πέρασε πολὺ ὥρα καὶ ἐδῶ οἱ λύκοι εἶδε
ἐκεῖνοι τὸ βρόντοιαν τὸ σπίτι! ἄχρις ἐδεδομένου
κλαίγοντας κ' ἐκλαίγοντας ὁλάκερο
κλῆμα, ἔπεσε πρὸς τὸ λαγουδάκι....
— Πάει τὸ, μωρέ!
Τὸν ρώτησαν ὅλες μιὰ φωνὴ ἐκεῖνες ἡ μικρὴ λαγ

4

— Νὰ ἦτο ὅτι μόνο! (εἶπε ἡ Λεμονιά) ἀλλὰ νὰ εἶχε καὶ μίαν ὀμορφιὰν ἐκτὸς ἀπὸ τὴν καλωσύνην, πούλα μου! ἐκεῖ.....

Ἡ Ζαφείρω ἡ μαγόρισσα εἶναι ἕνα ἀδύνατο λιθαράκι. Εἶναι ἀπὸ ἐκεῖνες τὰ ψιλόλιγνα, ποὺ γεννοῦνται μὲ δυσκολίαν τρομερή. Εἶχε γεννηθῆ ἀπὸ μίαν μαγόρισσαν ἐκτὸς γάμου, ποὺ ἐπέθανε ἀπὸ τὴν γέννα, καὶ ἡ μητρυιά της ἐπῆρε τὸ παιδὶ καὶ τὸ ἔβαλε νὰ βόσκῃ τὰ πρόβατα. Ἀπὸ τὸ μικρό της ἡ Ζαφείρω ἐφαίνετο ἀνύπαντρη, ἔτσι ἦτον τὸ ἴδιον καὶ τώρα ποὺ εἶναι καὶ τὰ εἴκοσι χρόνια της. Ἀπὸ μικρὸ ἐφύλαγε τὰ πρόβατα καὶ τὰ ἔβοσκε μὲ τὸν σκύλον της καὶ μὲ τὴν ἀγάπην ποὺ ἔχουν τὰ ζῶα γιὰ τὸν ἄνθρωπον, ἔμαθε καὶ τὰ λόγια τῶν ζώων καὶ τὰ ἄκουε ὅλα μόνη της καὶ ἔμεινε μὲ ἕνα ἀργαλειὸ μὲ ὅλην τὴν ἀγάπην ποὺ ἔχουν τὰ ζῶα γιὰ τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἔμαθε νὰ ἐκτιμᾷ τὸ γιατί της καὶ τὸ γιατί τῶν ἄλλων. Ἔτσι ἔμεινε μόνη της, ἀγαπημένη ἀπὸ τὰ ζῶα της καὶ ἀπὸ τὸν ἀργαλειόν της, χωρὶς ἀπὸ τὴν ἀδελφή της, μὲ ἕνα ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῆς ἀδελφῆς της καὶ τὸ ἐργαλειό της νὰ γίνουν. Εἶναι γνωστὸν πὼς μόνον ἡ ἀγάπη γεννᾷ ἀγάπην ἀπὸ τὸ χωριό, ἀγαπᾷ καὶ ἀγαπᾶται. Δυστυχισμένος ἄνθρωπος ἡ μαγόρισσα! Ἔβλεπε τὸν ἀνορθόγραφό της μὲ τὰ ἀστεῖα καὶ ἔλεγε πρέπει νὰ παντρευθῇ, καὶ παντρεύεται καὶ ἀποκτᾷ παιδιὰ καὶ ἀγαπᾷ τὴν οἰκογένειάν της, ἀλλὰ ἡ μοῖρα της ἦτον ἄλλη. Μοιρά της, ποὺ δὲν εἶχε ποτὲ παρηγοριὰν.... Ἡ δυστυχία δὲν ἔπαιρνε νὰ πάῃ πουθενὰ τριγύρω, καὶ νὰ δῇ ἕνα κόσμον ὅλος οἱ γύρω τοῦ χωριοῦ, καὶ ἀκόμη ἐκεῖνος ὁ ἄνεμος ἔπρεπε νὰ ξυρίσῃ καὶ τὸ ὄνειρο

5

Τό φαγρό-φαγρό εἶναι τ' ἄφεβρα, ἐσσέ τό μρυό-μρυό τό μρυό εἶναι ἐξυρίλλα νομάτ σμυρίνας μ' ὀνεροιρίλλα. Κρυφόγραφε ὁ Κόσμος ὅτι ἔκανε καὶ μόγια, νά τ' ὁρκιστῆ καὶ ποιό, ἐσσέ φοβᾶται γιά κανό. Πολλοί μαγαρίνα ἀλλόγυνα ἀγαπιόντανε, ἔκανε ἄμα ἔσπαγε ἕνα νερό, ποὺ λούε ἔλεγε ὁ Κοσόρτα. Τήνε βράζει, γιά ἔχνα ἐκεῖ βολιανίτα, μ' ἔχτιβε καὶ μαγνόγαρο. Πέρνει ὅμως, γιά κανό καὶ γιά ἐκεῖ γλυκιά της. Ἀντάμωσε ἐκεῖ εἶναι νά ἔφτιαχνε πλούς γείρους, γιά νά πλαίρι λούς γαμπρούς καὶ τό νοβιάδι. Τό ἐσπίτανε σαν νά ποιτρνόντανε ὁ Ἥλιος. Τόσα εἶναι ὁ Καπετάνιος ὁ Κοσόρτα.

Δύ ὥρες τοῦ ὥρα, ἐφόντας ἔχνα ἔφθει ἀμοιρά σ' ἐγκο βίρια, μ' ἀπού θύμωσε τό μονάχα λύρα τοῦ ἀντρομερίλλας Καπετάνιας. Τοῦ μορίτσια ρέγουσε τά ἐχεμιά τους ἔφτιαχνε δεξιά ρουχά τοῦ ἐπιμένους γιά νά μή ἔδουν ἐρχόμενο. Νέ μη, καὶ φέτσια μή τό χαροπόγυρο τό ὄβρα καὶ τά μάτια. Τά ἔφθωσε ἔκεῖ τοῦ μορίτσια ἐπόραγε ἐκεῖ εὐχαριστιόνε.

— Ἔφτιαχνε; ἔκανε μή βλαπτόμενα ὅτι δέ τοῦ ἔκραγε ὄχι.

— Ὄχι! (Τοῦ ἀπομερίσανε ἐπίτηδες). Ἔλα τοῦ μάγουσε μεγάλα.

Τό ἀμάρτι μου τό ἔνδοξο! (Εἶπε μή παίρνοντας τ' ἀκαρφώ) Δέν μ' ἀρέσει νά τρέχω ....

Καὶ ἀπάνω νά μή μπορέσῃ λοίπον τό μή ἔδωσαν τά μορίτσια:

— Καὶ τί μή δέσαι, μαγάτο ἀμμοῦσες μαζί μή ἐπιτρεπόμενα ἐκεῖ μέρα ἀλλού ἀπαλαμένους Νά σάς πάρει ὁ Διάβολος νά σᾶς φάει!

(1) Σημ. Ἔλεγε ὅτι ἀφήνει ἀπό τοῦ ἐπιμένους χειρόμενα μή ἀπ' τά παραπάνω.

— Νά μιας ἐμμονῆς (πῶς εἶπε ἡ Μελιτέρα) καί ὄχι σοβαρή μιας, νοῦ εἴδαμεν εἰνώρα...

— Καθότι! (εἶπε ἡ Ζαφείρω διακόπτοντας) κι' ἐξ ἐρχίου νὰ μου χίνη ἡ μαθρικιά ἡ "ὀνυρό της, ἐνῶ σ' ἦν σπορκάδα, ἀου μυρίζει διάβολο.

Πρίν τῦχε ποτέ σ' ἦν Ζαφείρω ἡ Μελιτέρα γονάτια μπροστά της νἀρχίση νά λιγυλόη ἡ "ὀνυρό της:

— «Εἶμουν σάν ὁ ἕνα νύφτικο μῆρος μιὰ πέλαγα μεσά ἦν Ἀνατολή. Ἔβρα μου, χωρίς, ψοφίκες, ζόφο, μιὰ βάρκα, ἐννιὰ μ' ἕνα μεγάλο βολάμι σ' ἦν μέση. Ἀνδρῶν σήμαινον ὥρες-ὧδε, ἐγὼ πελάγα μ' ἐγὼ μόνοι, μιλιαρόβολα βομβοῦσαν σὰν ὥρα, μ' ἐμένα καὶ ζαμανίκες ἔκαμνα ὁ ἴδιος σὰν χελιδόνι, καὶ ~~εἶπε~~ εἶχε ἀρχίσει δόξαν τὰ φωτιά. Ἐκεῖ, ποὺ ἔλιμπορουν καὶ διαμαίνουν ἦν ὑμορφάδα ἐσ κόσμου, εἶδα ~~ὑμορφάδα~~ νὰ μυρίζη ~~ὑμορφάδα~~ μοῦ ὄχι ὅλο σ' ἐμένα μου μή μιὰ σωρεία θεμορφάδες ~~ἐμένα~~ μ' ἔκαν, ὥπιανα νὰ ἔβγω μὲ τὸ σπίτι μου, ἔντυνα ἀπό ἦν μοῦ μου ὡραιάδες! Τόσο μοῦ ποιοράτσια ὅλαν ἔντυνα. Τόσο ἤθελα νὰ ἔβγω ἐδῶ πόλο ἐνῶ ἀπ' ὄνειρο!»

Σήκωσε ἡ Μελιτέρα καὶ ἦν εἶδε ἡ Ζαφείρω. Τραβήξαν ἔξω μ' ἀφορμή νὰ ἔβγη νὰ δῆ τὸ σπίτι της. Πολλά δαχάρι;

— Ἐγώ! ~~Εἶπε ἡ Μελιτέρα~~

Εἶπε ἡ Μελιτέρα καὶ σήκωσε μπροστά της γονάτια μ' ἀρχισε νὰ ἦν λιγυλόη ἡ "ὀνυρό της:

— «Εἶχαν ὅλη τὴν ἡμέρα μέσα στὸ σπίτι μου, σὰν νὰ ἤτανε ἐξοχικὸ μέρος, πρωΐ μεσημέρι, γιὰ ὕπνο, μὲ ἀνοιχτὰ παράθυρα σὰν νὰ ἤτανε καλοκαίρι. Ἡ μάνα μου πρόλαβε νὰ ἔχῃ ἕνα κακὸ προαίσθημα, καὶ μοῦ ἔδειχνε.
— «Εἶπα ἀπὸ τὸν ἑαυτό μου νὰ μὴν τοὺς πῶ τίποτα.» — «Ναί!» (μοῦ ἔλεγε σιγά, χαϊδεύοντάς με) καὶ ὅλη τὴν ἡμέρα, σὰν νὰ ἤθελε νὰ ~~ὅλη αὐτὴ μας~~ μᾶς κάνῃ νὰ ξεχάσουμε ὅλη αὐτὴ μας.»

— Ἄμε ἐκεῖ!
Φώναξα τὸν Ζαφείρη.
— Ἐγώ.
Εἶπε ὁ Μιχαήλ.
— Ἔλα, τί ἔχει ἡ μάνα, μήν ἔχεται καὶ κάνα κακὸ καὶ δὲν τὸ λὲς καθόλου!...
Εἶπε ὁ Ζαφείρης, ἀγοῦλος νὰ ἀστειεύεται· ἔτσι πολλὲς φορὲς, ἔλεγαν ὅτι ἔκανε ἡμέρα.
— Τί εἶδες ἐσύ;
Ρώτησε τὸν Μιχαήλ.
— «Ἐγὼ (εἶπε ἐκεῖνος) εἶδα ὅτι ἀποκοιμήθηκα κι' ἔξυπνησα καὶ δὲν ἄκουσα ἄλλο!»

— Ἄμε!
Ξανακάλεσε ὁ ~~Ἀντ~~ Ζαφείρης.
— Ἐμένα!
Εἶπε ὁ ~~Ἀντ~~ Δημήτρης καὶ ἄρχισε νὰ ἀπαριθμῇ τὰ ὄνειρά του.
— «Ἔβλεπα ὅτι περπατοῦσα ἕνα ὁλόγυμνο... ἄγριο, μεγάλο. Ἔβλεπα καὶ μιὰ ἀκόμη μαῦρη, καὶ νὰ φεύγω, ἐκεῖνα νὰ μὲ κυνηγᾷ, ~~ἐγὼ~~ νὰ τὴν φεύγω, καὶ νὰ μὲ κυνηγᾷ. Ἔπειτα πάλι ἔλεγα ἀπὸ μέσα μου ~~πάλι~~ μὴ ἐξαναπέσουν στὴν ἀγωνία του καὶ μιὰ ἐγὼ σοῦ καὶ μιὰ ἐγὼ σοῦ καὶ ξύπνησα ἐκεῖνα νὰ ἐξαναπέσουν καὶ τὸ ἀγωνιῶ τους.»

εἶχε μείνει τὸ χαρτί κι' ἔλεγε.

— Ἔχω, χαίρομαι κι' ἐγώ!

Τὸ εἶδα κι' Ἀλεξάκο, κι' ἄκουσα σιγὰ-σιγὰ καὶ ψυχὴ μονολογοῦσε, κι' ἄρχισα νὰ διαβάζω τὸ ὑπόλοιπο:

« Εἶδα ἕνα χαρτάκι κι' ἀνάμεσα σ' αὐτὸ τὸ χαρτάκι ἕνα στεφάνι μυοσώτις, σταλμένο μ' ἔστειλε ἐνδιαφερόμενος καὶ σᾶς ἀγαπᾶ. Ἔλεγε, ποὺ τὸ πάλεψα μὲ προσοχή, σημάδευε μόνο ἐσᾶς τὸ στεφάνι καὶ πάντοτε στὸ μεράκι μου. Μεγαλοσύνη μου γεροβολεῖ μου ἦτανε μεγάλος παλιάτσος, κι' εἶδα μιὰ σ' ὅλη παλιάτσο μου ἦταν κλεμμένο κεφάλι, κι' ἔλεγαν ὅλη τὴν ἡμέρα ὅλοι μὲ τὸ ὄνομα τοῦ ἀγαπᾶ τὸ ψέμα κι' ὁ χαρτὶ νὰ μὴ πάρουν. Τόλμησε κι' ἀνοίξε τὸ σπίτι του — καὶ φάνηκε ὁ σερβιτόρος μὲ' ἕνα, καὶ πλάκωσε εἶπε ἕνα παντόφλες νέος μ' ἔστειλε ἐφημερίδα κι' ἔστειλε ὅλες τὰς ὥρας, μὲ' ἀφήσει σπίτι τὰ ἀγαπᾶ του καὶ μὴ σήμερα, ἐ' ἐκεῖνος αὐτὸς ποὺ ἦταν ἐκεῖ, καὶ μ' ἔκανε ὅλη ἀπρόοπτα, αὐτὸ τοῦ ἀνοιγο. ....»

Σκοτώθηκε κι' Ἀλεξάκο κι' ἔκανε στὴ μέση ἀπροσδόκητα:

— Σκεφτεῖτε ἴσως παιδιά σπίτια σας κι' ἐγὼ ~~τὸ δικό μου~~ παιδιά χάρια νὰ σᾶς δώσω ἕνα ἐξήγηση, γιατὶ θέλω νὰ πάω κι' ἐγὼ στὴν ἔχθρα μου....

Πήγαν κάν ἕξη ὥρα τὸ σπίτι τοῦ Ἀλεξάκο κι' μέση ἀπροσδόκητα παιδιά χαρούλα, γιὰ νὰ πάρουν ἕνα ἐξήγηση ἀπ' ὅλους τους κι' ν' ἀναζήτησε κι' Ἀλεξάκο ~~ἀναζήτησε~~

4.

~~Ε~~ ἐν τῇ πρωΐᾳ ὅτε δὲν παρεκινήθημεν μίαν ὥραν τὸν ἄλλον χρόνον ~~καὶ παρεκινήθημεν~~ εἰς τὴν λεμονιὰν ὅπου γεμίζομεν τὸν ἀγγεῖον τὰ ὕδατα διὰ τὴν ξηρασίαν, ~~καὶ τὸ δίψημεν~~ εἰς τὴν λεμονιὰν ὅτι δὲν ἐφαίνετο τὴν χρονιάν, ἐκεῖ ποὺ ἐκινήσαμεν πάλιν ἡ πανήγυρα μετά, ~~τὴν ἀγορὰν~~ εἰς τὴν ἀγορὰν ὅτι δὲν ἐγίνετο μία μικρὰ ἀγορὰ ἀλλὰ ἐγίνετο αὐτὸ ~~τὴν ἀγορὰν~~ μόνον εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου τὴν μικρὰν τοῦ Χρόνου! — ὅτι ἐπάνω τὸν ὑψηλότερον γαμψὸν τοῦ Κόσμου καὶ περιμένουν ~~ἐκεῖ τὸ Ε~~ ἐκεῖ ~~τὸν γαμψὸν τῆς~~ ~~ἐξαπλώσει~~ ἐπὶ τὸ γεμάτο τῆς στέρνας ἡ Δι-Δημητρίου ~~ἀπὸ τὸ νύφη~~ τὴν νύφη τοῦ ἀρραβῶνα καὶ τὸ νυφικό τῆς στέρνας, ὄχι ἀπὸ νύφη ~~τοῦτο~~ ἄνυδρον γαμψοῦ, ἀλλ' ἀπὸ νύφη τοῦ Ἄργους, ποὺ ἔχει στερνιά!

Η Γιορτή του Αγγέλου.

Χ. Χριστοβασίλη.

Πρωτοχρονιά μέρα, όλο το χωριό, ντυμένο στα γιορτινά του γυρίζει πρωί-πρωί από την εκκλησιά, άντρες, γυναίκες και παιδιά. Καθένας μπαίνοντας στην αυλή του σπιτιού του, έπαιρνε από την δυρωνιά ένα πουρναρόξυλο και τάβανε στην φωτιά, κι' ενώ εκείνο καίονταν κι' έκανε " πρίτς πράτς " αυτός ευχιώνταν κι' έλεγε :

—" Καλή χρονιά και χρόνια πολλά! Σερκά παιδιά και θηλυκά γρουσά και κατσίκια ! "

Το ίδιο κι' αν πήγαινε και σε ξένο σπίτι.

Η ημέρα είταν δασύνεφη και λαμπρή κι είταν καρδιογειμώνο." Όταν γελάει ο χειμώνας, (λέγει μια παροιμία), γελάει γλυκώτερα κι' από την άνοιξη.

Άπνιζαν όλοι οι φούρνοι του χωριού, κι' είνα τόσοι δσα και τα σπίτια του, και σηκόνονταν τον ανήφορο οι καπνοί τους, όσοι, σαν χαμάγιοι στύλοι από την άπνοια, και σαν ευχαριστήριοι ύμνοι όλου του χωριού, προς τον Πλάστη, που το δέχώσε νά 'δη και πάλε μέ καλό την πρωτοχρονιά.

Οι γεροντότερες μαγείρευαν, κι' οι νυφάδες, όλες βαρηούσαν στό μαγειρειό, κι' άλλες πήγαιναν στόν ποταμό νά πάρουν νερό. Τα κορίτσια πήγαιναν τά στάρενα κοιλούρια στά χειμάδια τους νά τά βάλουν στά κέρατα των κριαριών και των τραγιών, και νά ξεχορτάσουν με κρύο νερό κάθε κακό λύκο, παρμάρα, βασιλιά, αυγολήτα, ψώρα, βδέλλα, γκούσια, κι' ότι άλλο κακό.

Στόν γυρισμό από τά χειμάδια, πέντε ωριόκαλλες παρθένες, ντυμένες τά πασκαλιάτικά τους, λεβέντισσες, και βεργόλυγνες, από δεκατεσσάρων ως δεκαξη χρονών, ή καθεμιά, ανταμώθηκαν στό γεφύρι κι' άρχισαν ν' ανεβαίνουν τόν ανήφορο, γιά τό χωριό, με γέλοια και με χαρές και νά καμαρώνουν, που μεγάλωσαν τόσο εύκολα από τά χτές ως τά σήμερα, κατά έναν χρόνο. Είταν κι' οι πέντε αγαπημένες αδερφοποιτές στό Βαγγέλιο, και 'σκιαζαν, αν θέν ανταμώνονταν μιά φορά τήν ημέρα νά είπούν τά παρθενικά μυστικά τους. Όταν ανέβηκαν φτερπόδαρες στήν ράχη, όλες σάν χωτικές κι' όλες σάν νεράιδες, πρίν μπούν στό χωριό, είπε ή μεγαλύτερη, που φαίνονταν σάν μεγαλύτερη κι' είταν χωρατότερη στές άλλες.

τὴν Δερονιά, τὴν Δηλιά, τὴν Ἀργύρω καὶ τὴν Χρύσω.

- Καιρὸς μιλοῦμε μιὰ ὥρα καὶ δὲν λέμε τί ὄνειρο εἴδαμε γιὰ νὰ δοῦμε ποιοῦ στρέγουν τὰ ὄνειρα !.....

- Ἀλήθεια ! (εἶπε ἡ Δερονιά) Νά, τὰ ποῦμε !

- Σταθῆτε νὰ τὰ ποῦμε !)(εἶπε ἡ Δηλιά) Ἄργεῖς φεύγετε σὰν τὰ ἡμιόνια !

- Ὀρθὰ νὰ τὰ ποῦμε εἶπε ἡ Ἀργύρω ; .Κι' ἐδῶ ἔχω στὰ τριάντα, καὶ στὰ σταυροδρόμια ;

- Ἀλήθεια ! (εἶπε ἡ Χρύσω). Δὲν λέγοντ' τὰ ὄνειρα ὅπου κι' ὅπου. Ὄνειρον δέν στρέγουν ὅταν εἶναι καλά, καλὰ καὶ τὰ κακὰ ἀληθεύουν ὅλα.

Ἔτσι ἔλεγε ἡ γερωμένη ἡ βάβω μου, ποὖξερε πολλά.

- Καλά.)(Ξανάεἶπε ἡ Περιστέρα) Πᾶμε ὅπου πρέπει νὰ τὰ ποῦμε ..... ποῦ θέλετε νὰ πᾶμε ;

- Νά πᾶμε, νὰ πᾶμε ...)(Ξανάεἶπε ἡ Χρύσω) Νὰ πᾶμε πίσω ἀπὸ τ' Ἅγιο βῆμα" τῆς ἐκκλησιᾶς. Ἐκεῖ ἔλεγε ἡ βάβω μου, εἶναι καλὰ νὰ φανερώνῃ κανένας τὰ ὄνειρατά του καὶ πουθενὰ ἀλλοῦ ! .....

- Πᾶμε καὶ στ' Ἅγιο βῆμα" !

Εἶπε στὴν ἀράδα της καὶ ἡ Ἀργύρω.

- Ἀλλὰ ποιὰ θὰ μᾶς τὰ ἐξηγήσῃ ;

Ρώτησε ἡ Περιστέρα.

- Ἀλήθεια, ποιὰ θὰ μᾶς τὰ ἐξηγήσῃ ;.....

Ρώτησε καὶ ἡ Δηλιά.

- Ποιὰ ἄλλη ἀπὸ τὴν Ζαφείρω τὴν Κυρίγια ;(εἶπε ἡ Χρύσω). Αὐτὴ ξέρει καλὰ τὰ ὄνειρα.

- Νά πᾶμε κάποια νὰ τὴν φωνάξῃ ..... εἶπε ἡ Ἀργύρω.

- Πᾶμε ἐγώ ..... (εἶπε ἡ Δερονιά) Φρένα μοῦ δίνει εὐκὲς ἡ κακοροίρα ὅταν τὴς πάω τίποτε νὰ φάῃ. Καὶ σήμερα θὰ τῆς πάω βασιλόπιττα.

- Ἄφοῦ εἶν' ἔτσι .....(εἶπε ἡ Περιστέρα) τράβα ἐσὺ ἴσια στὸ σπίτι τῆς Ζαφείρως καὶ ἐμεῖς πᾶμε τὰ ἴσια στὴν ἐκκλησιά.

- Ὥρα σου καλή ! (εἶπε ἡ Χρύσω τῆς Δερονιᾶς γελοῦμενη) καὶ ὁ δρόμος σου γυαλὶ καὶ καλὴ ἀντάμωση στ' Ἅγιο βῆμα" .

Ἡ Δερονιὰ τράβηξε γιὰ τὸ χωριό, σὰν κοράκι καὶ ὁλες λοξοδρόμησαν γιὰ τὴν ἐκκλησιά.

Η εκκλησιά είταν λιγάκι ξέμακρα από το χωριό, στην προεξοχή της ρίχης, και δέν είταν καθόλου πιθανό νά βρεθῆ εκείνην την ώρα κανένας εκεί γύρα, γιατί όλος ο κόσμος του χωριοῦ κατηγίνανταν εκείνην την ήμερα και προπόντων εκείνην την ώραν νά πηγαίνουν ένα στίτι σε στίτι και νά χρονοτριβαλίζουν.

Δέν πέρασε πολύ ώρα που τέσσερες ιδεροπόπιτες βγήκανταν πίσω από το άγιο βῆμα της εκκλησιᾶς και πλησίασανταν στόν γειτονικόν τους, όταν ήρθε η μεγάλη .....

-Θέλει -λοῦν τη, μωρή;

Την ρώτησαν όλες μέ μιά φωνή και μέ μιά λαλιά.

-Πάρθη σέ λίγο! (είπε η μεγάλη) ώστου νά βγῆ την δημοσιά της κι ώστου νά κινήση κουσοά κουτσά.....

Η Ζαφείρω η καλόγρια είταν ένα κοπάδι της Μοίρας.

Είταν από εκείνα τά πλάσματα που γεννοῦνται μέ τήν δυστυχιά προικιό. Είχε γεννηθῆ από τήν κοιλιά της μάνας της κουτσή κι έτσι δή δέν βολεύεται κλεισ στά μέρη μας νά παντρευτῆ κουτσή, κουλή, ή μονόφθαλμη, γιατί τοῦ είδους τά πλάσματα μένουν ανύπαντρα, εχόν ίσως έχουν πολύ-πολύ βιό, άλλά και τότε ακόμα δέν μποροῦν νά πάρουν άντρα της τύχης, άλλά καλένην κακόσημον. Κι η καϋμένη η Ζαφείρω, κουτσή κι από αυτοκρατορικό στίτι, τάχθηκε από μικρό παιδάκι καλόγρια από τούς γονέους της, ντύθηκε στά μαῦρα κι έμαθε κι έμαυε λογαριά, κι όταν είδε ότι μποροῦσε νά βγάζη τό ψωμί της μέ τήν δουλειά της, τραβήχτηκε σ'ένα παράτι το, όπου πέθανε η μάννα της κι ο πατέρας της, χώρια από τ'αδέρφια της, κι έκατσε στησε εκεί για πάντα τόν εργαλείο της και γύφαινε.

Είταν γλυκόστομη και καλῆς ψυχῆς γυναίκα, την συμπαθοῦσε όλο το χωριό, άλλά τί τά θέλεις; Δυστυχισμένος άνθρωπος η καϋμένη! Έβλεπε τές συνομήλικές της μέ παιδιά έβλεπε κορίτσια νά παντρεύωνται, παντρεύονες νά παιδοκοποῦν και ραγίζονταν η καρδιά της, και κατηφιῶνταν μέ μαῦρα δάκρυα την άδικη μοῖρα της, που τή είνε κάνει παραπονεμένη.....

Η δυστυχιά δέν την είχε κάνει νά μάθη πολλά πράγματα, και νά τήν έχουν για ρώτημα όλες οι γυναῖκες του χωριοῦ, και κοντά στ' άλλα είνε μάθει νά ξηγάη και τά όνειρα.

Στό φανερό είταν ύφάντρα, άλλά τό κουτσοκούτσο κουτσόειταν εξηγήτρα πολλῶν σημείων, κι όνειροκρίτρα.

Κρυφάλεγεν ὁ Κόσμος ὅτι ἔκανε καί μάγια, ποτέ ὅμως γιά καλό. Ὅλα πάντα γιά καλό. Πολλά μαλλωμένα ἀνδρόγυνα ἔγιωναν, ἄμα ἔβλεπαν ἕνα νερό, ποῦ τούς ἔστελνε ἡ Καλογριά. Πήτευε βαλτά, γιά τρευε τήν βασκανία, κι ἔφκιανε καί μανόγαμο. Πάντα ὅμως γιά καλό καί γιά τήν τύχη της. Ἀδυναμία της εἶταν νά τρέχη στούς γάμους γιά νά στολίζη τούς γαμβρούς καί τές νυφάδες. Τῆς φαίνονταν σάν νά παντρευονταν ἡ ἴδια. Τέτοια εἶταν ἡ Ζαφείρω ἡ Καλόγρια...

Δέν πέρασε πολύ ὥρα, ἀφότου εἶχε ἔρθει ἡ Δεμονιά στ' Ἅγιο Βῆμα, κι ἀκούστηκαν τά κουτσά βήματα τῆς Καλόγριας τῆς ἀνεψοκόριτσας. Τά κορίτσια γύρισαν τά βλέματά τους πρός τήν δεξιά γωνιά τῆς ἐκκλησιᾶς γιά νά τήν ἰδοῦν ἐρχόμενη. Πίτσην καί σήκωσε μέ τό γαϊδάρο στό στόμα καί στά μάτια. Τά πρόσωπα τῶν κοριτσιῶν ἔστραψαν ἀπό εὐχαρίστηση.

— Ἄργησα;

Ρώτησε μέ βεβαιότητα ὅτι θά τῆς ἔλεγαν ὄχι.

— Ὄχι (Τῆς ἀποκρίθηκαν ἐκεῖνες) Ἦρθε πολύ γλήγορα μάλιστα.

— Τό ἔρημό μου τό ποδάρι! (εἶπε μέ καῦμόν ἡ Ζαφείρω) δέν μ' ἀφίνει νά τρέχω.

Καί σάν νά μή γνώριζε τίχα τί τήν ἤθελαν τά Κορίτσια.

— Καί τί μέ θέλετε ρωρέ στριγλοσῦλες, καί μέ φωνάξατε ἐδῶ γύρα στούς πεθαμένους (1) Νά σᾶς πάρη ὁ Διάολος νά σᾶς πάρη!

— Νά μᾶς ἐξηγήσης (τῆς εἶπε ἡ Περιστέρα) τί ὀνείρατά σου, ποῦ ἐβλέπαμε ὅλο...

— Καθῆστε! (Εἶπε ἡ Ζαφείρω στά κορίτσια) Κι ἄν ἔχουν νά μάθουν ἕνα ἀπό καθεμιά τό ὄνειρό της, ἐδῶ στήν ἐκκλησιά, ποῦ μπαίνει στό ἱερό. Μιά-μιά πῆγε κοντά τήν Ζαφείρω ἡ Περιστέρα γονάτισε μπροστά της κι ἄρχισε νά τῆς διηγιέται τ' ὄνειρό της.

— Ἤμουν σάν ἀπόσενα ὑπέρψηλο μέρος καί κύτταζα κατά τήν Ἀνατολή. Γύρα μου, χωριά πολιτεῖες, λόγγα, λειβάδια, βουνά κι ἕνα μεγάλο ποτάμι στήν μέση. Ἄνθρωποι πήγαιναν ἀπέρα-δῶθε ἄλλοι καβάλα κι ἄλλοι πεζοί, γιά δοπρόβατα βοσκοῦσαν στά πλάγια, κι ἄγελες καί λάκκοι νιές

(1) Στήν Ἤπειρο οἱ περίβολοι τῶν ἐκκλησιῶν χρησιμεύουν κιόλας νεκροταφεῖα.

"Αλαμπε ὁ ἥλιος σάν χαρά Θεοῦ, καί κελαϊδοῦσαν τά πουλιά. Ἐκεῖ ποῦ στέκουμουν καί θυμαίνομουν τήν ὡμορφιά τοῦ κόσμου εἶδα νά ἔρχονται πολύ πλῆθος στό σπίτι μου μέ μιά σημαία σταυροφόρα. [illegible] ἐκεῖ, πρόκανα νά τρέξω γιά τό σπίτι μου ξύπνησα ἀπό τήν πολλήμου προσπάθεια. Πόσο μοῦ κακοφάνηκε ὅταν ξύπνησα. Πόσο ἤθελα νά βλέπω ἀδιάκοπα αὐτό τό ὄνειρο!"

Ρώτησε ἡ Περιστέρα καί τῆς εἶπε ἡ Ζαφείρω:

- Τραβήξου τώρα ἐσύ κι' ἄς ἔρθη ἄλλη νά πῆ τό δικό της. Ποιά θἄρθη;

- Ἐγώ! εἶπε ἡ μερονιά καί πῆγε μπροστά της γονάτισε κι' ἄρχισε νά τῆς διηγιέται τ' ὄνειρό της.

- "Ἔβλεπα ὅτι εἴχουν μέσα στό σπίτι μου, ἀλ' εἶταν τάχα ἀλοιώτικο, πλειό ὄμορφο πλειό εὐρύχωρο, κι' ἀνοιχτές διάπλατα ἄλες οἱ θύρες καί τά παράθυρα. Ἡ μάννα μου κρατοῦσε στά χέρια της ἕνα ἄσπρο νυφάκι, καί μοῦ τῶδειχνε. - "Εἶναι ἀπό τόν ξενιτερέμο μου τόν πατεροῦλη;" Τήν ρώτησα. -"Ναί! (μοῦ εἶπε ἐκείνη χαρούμενη) καί στήν στιγμή ἄκουσα, σάν ντουφεκιά καί νά μπαίνη ποδοβολητό ἀλόγου στήν αὐλή μας."

- Ἄλλη τώρα! Φώναξε ἡ Ζαφείρω.

- Ἐγώ. εἶπε ἡ Δηλιά.

- Ἄλλα πέ το γαήγορα, μήν περάση κανένας καί μᾶς ἰδῆ καί πῆ πῶς ἐκάμω μαγικά..... εἶπε ἡ Ζαφείρω, θέλοντας νά περιπαίξη τές κακές γλῶσσες, πού λεγαν ὅτι ἔκανε μάγια.

- Τί εἶδες ἐσύ; Ρώτησε τήν Δηλιά.

-"Ἐγώ (εἶπε ἐκείνη) εἶδα ὅτι περπατοῦσα κι' ἄλο τραγουδοῦσα καί δέν θυμοῦμαι τίποτε ἄλλο!"

- Ἄλλη. Ξαναφώναξε ἡ Ζαφείρω.

- Ἐγώ! Εἶπε ἡ Ἀργύρω καί πῆγε κοντά της κι' ἄρχισε νά διηγιέται τ' ὄνειρό της.

- "Ἔβλεπα πῶς περνοῦσα ἐνποτάμι .... θολό, κόκκινο. Ἐδῶ νά νέ πάρη κάτω καί νά πνιγῶ, ἐκεῖ νά μέ πάρη κατώρθωσα νά τό περάσω καί νά βγῶ πέρα. Ἐκεῖ ηὗρα τάχα τούς δικούς μου, μ' ἅρπαξαν στήν ἀγκαλιά τους καί μέ φιλοῦσαν καί μέ φιλοῦσαν καί ξύπνησα ἀπό τά φιλήματα καί τές ἀγκαλιές τους."

Εἶχε μεῖνει βστερνή ἡ Χρύσω.

- Ἔλα, γονάτισε κι' ἐσύ !

Τῆς εἶπε ἡ Ζαφείρω, κι' ἐκείνη σηκώθηκε καὶ πῆγε κοντά της, κι' ἄρχισε νὰ διηγιέται τ' ὄνειρό της :

" Εἶδα ἐνα τραπέζι κι' ἀπάνω σ' αὐτό τό τραπέζι ἕνα στεφάνι μοναχό, στολισμένο μ' ἄσπρα ἄνθια καὶ σταυρό. Ἐκεῖ, ποῦ τό κύτταζα μέ προσοχή, σηκώθηκε μόνο του τό στεφάνι καὶ κάθισε στό κεφάλι μου. Παρουσιάστηκε μπροστά μου ἕνας μεγάλος καθρέφτης, κι' εἶδα μέσ στόν καθρέφτη ὅτι εἴμουν ντυμένη νυφική, κι' ἔλεγαν γύρω μου ὅτι περιμένονταν τό ψηλό κι' ὁ γαμπρός νά μέ πάρουν. Τότε, ἄνοιξε ἡ σκεπή τοῦ σπιτιοῦ μου καὶ φάνηκε ὁ οὐρανός μέ τ' ἄστρα, καὶ κατέβηκε ἀπ' ἐκεῖ ἕνας πανέμορφος νέος μ' ἄσπρα φορέματα κι' ἄσπρα φτερά στές πλάτες, κι' ἅρπαξε στήν ἀγκαλιά του καὶ μέ σήκωσε, τ' ἀψηλοῦ, σάν νά εἶταν ἀητός καὶ μ' ἔσυρε στά οὐράνια, σάν πουπουλο ..... "

Σηκώθηκε ἡ Ζαφείρω κι' εἶπε στές πέντε ἀδερφοποιτές :

- Πηγαίνετε τώρα καθεμιά σπίτια σας κι' ἐλᾶτε αὔριο καθεμιά χώρια νά σᾶς δώκω τήν ἐξήγηση, γιατί θέλω νά κάνω κι' ἐγώ τήν τέχνη μου .....

Πῆγαν τήν ἄλλη μέρα στό σπίτι τῆς Ζαφείρως οἱ πέντε ἀδερφοποιτές καθεμιά χωριστά, γιά νἄβρουν τήν ἐξήγηση τῶν ὀνείρων τους κι' ἡ καλόγρια ἡ Ζαφείρω εἶπε στήν Περιστέρα ὅτι θά καλοπαντρεύονταν μέσα στόν ἴδιο χρόνο, στήν Δεμονιά ὅτι γλήγορα θά δέχονταν τόν πατέρα της ἀπό τήν Ξενιτειά, στήν Κηλιά ὅτι θά περνοῦσε τήν χρονιά χωρίς κανένα καλό καὶ κανένα κακό, σ τήν Ἀργύρω ὅτι θά τραβοῦσε μιά μεγάλη λαμπάστερη καὶ θά γλύτονε ἀπό τρίχα καὶ στήν Χρύσω - Ἄχ ! τήν καημένη τήν Χρύσω ! - ὅτι θἄπαιρνε τόν ὡραιότερον γαμπρόν τοῦ Κόσμου καὶ πανηγυρικῶς φόρεσε τήν ἡμέρα τοῦ Ἅγ - Γεωργιοῦ τήν νυφική της ἀρραβωνιά καὶ τό νυφικό της στεφάνι, ὄχι ἀπ' νύφη θνητοῦ γαμπροῦ, ἀλλ' ἀπ' νύφη τοῦ Ἀγγέλου, ποὖχε ὀνειρευτῆ !!!! .

Χ. Χριστοβασίλης .

Ἡ Λύφη τοῦ Ἀγγέλου.

Χ. Χριστοβασίλη.

Πρωτοχρονιά μέρα, ὅλο τό χωριό, ντυμένο στά γιορτάστικά του γυρίζει πρωί-πρωί ἀπό τήν ἐκκλησιά, ἄντρες, γυναῖκες καί παιδιά. Καθένας μπαίνοντας στήν αὐλή τοῦ σπιτιοῦ του, βγαίρνει ἀπό τήν ἀγκαλιά ἕνα παλληκαράκι μιᾶς καί τόβαινε στήν φωτιά, κι' ἐνῶ ἐκεῖνο καίγοντας κι' ἔκλαιγε " πράτς πράτς " αὐτός εὐκιώνταν κι' ἔλεγε :

—" Καλή χρονιά καί χρόνια πολλά! Σερκά παιδιά καί ὀηλυκά ἀρνιά καί κατσίκια ! "

Τό ἴδιο κι' ἀλλοῦ πήγαινε καί σέ ξένο σπίτι.

Ἡ ἡμέρα εἶταν λασύνεφη καί λαμπρή κι εἶταν καρδιοχείμωνο." Ὅταν γελάσει ὁ χειμώνας, (λέγει μιά παροιμία), γελάει γλυκώτερα κι' ἀπό τήν ἄνοιξη.

Δόνιζαν ὅλοι οἱ φοῦρνοι τοῦ χωριοῦ, κι' εἶναι τόσοι ὅσα καί τά σπίτια του, καί σηκόνονταν τόν ἀνήφορο οἱ καπνοί τους, ἄσπροι, σάν γιγάντιοι στῦλοι ἀπό τήν ἀθανασιά, καί σάν εὐχαριστήριοι ὕμνοι ὅλου τοῦ χωριοῦ, πρός τόν Πλάστη, ποῦ τό ἀξίωσε νά ἰδῆ καί πάλε μέ καλό τήν πρωτοχρονιά.

Οἱ γεροντότερες μαγείρευαν, κι' οἱ νυφάδες, ὅλες βοηθοῦσαν στό μαγειρειό, κι' ὅλες πήγαιναν στόν ποταμό νά πάρουν νερό. Τά κορίτσια πήγαιναν τά στερένια κουλούρια στά χειμάδια τους νά τά βάλουν στά κέρατα τῶν κριαριῶν καί τῶν τραγιῶν, καί νά ξορμίσουν μέ ἁγιαστό νερό κάθε κακό, μαρμάρα, βλογιά, αὐγουλήτα, ψώρα, βδέλλα, γκούσια, κι' ὅτι ἄλλο κακό.

Στόν γυρισμό ἀπό τά χειμάδια, πέντε ἀρκετά κοπέλες παρθένες, ντυμένες τά παραδοσιακά τους, λεβέντισσες, καί βεργολυγνες, ἀπό δεκατεσσάρων ὡς δεκάξη χρονῶν, ἡ καθεμιά, ἀντιμώπηκαν στό γεφύρι κι' ἄρχισαν ν' ἀνταβαίνουν τόν ἀνήφορο, γιά τό χωριό, μέ γέλοια καί μέ χαρές καί νά καμαρώνουν, ποῦ μεγάλωσαν τόσο εὔκολα ἀπό τά χτές ἕως τή σήμερα, κατά ἕνα χρόνο. Ἦταν κι' οἱ πέντε ἀγαπημένες ἀδερφοποιτές στό Βαγγέλιο, κι' ἄσπιαζαν, ἄν σέν ἀντιμόνονταν μιά φορά τήν ἡμέρα νά εἰποῦν τά παρονομαστικά τους. Ὅταν ἀνέβηκαν στερνοπόδαρες στήν ράχη, ἄλλες σάν χωτικές κι' ἄλλες σάν νεραϊδάκες, πρίν μποῦν στό χωριό, εἶπε ἡ Περιστέρα, ποῦ φαίνονταν σάν μεγαλύτερη κι' εἶταν ζωηρότερη στές ἄλλες.

τὴν Δερονιά, τὴν Δηλιά, τὴν Ἀργύρω καὶ τὴν Χρύσω.

- Δωρεὰν μιλοῦμε μιὰ ὥρα καὶ δὲν λέμε τί ὄνειρο εἴδαμε θὰ ψε πού στρέ-γουν τὰ ὄνειρα !.....

- Ἀληθεια ! (εἶπε ἡ Δερονιά) Μά, τὰ ποῦρε !

- Στιαθῆτε νὰ τὰ ποῦρε !)(εἶπε ἡ Δηλιά) Ἔρεῖς φεύγετε σὰν τὰ ἡπιοβώ-ματα !

- Ὀρθὰ νὰ τὰ ποῦμε εἶπε ἡ Ἀργύρω ; .Νὰ ἐδῶ θὰνω στὰ τρυδρομα , καὶ στὰ σταυροδρόμια ;

- Ἀληθεια ! (εἶπε ἡ Χρύσω). Δὲν λένοντα τὰ ὄνειρα ὅπου κι ὅπου . Ὄνει-ρόνον δέν στρέγουν. ὅταν εἶναι καλά, βλὰ καὶ τὰ κακὰ θωρεύουν θὰ . Ἔστα ἔλεγε ἡ ὀχωρεμένη ἡ βάβω μου ,πούξερε πολλά .

- Καλά .)(Ξαναεῖπε ἡ Περιστέρα) Ἤρετε ὅπου πρέπει νὰ τὰ ποῦμε ..... ποῦ θέλετε γιὰ πᾶμε ;

- Μά πᾶμε ,νὰ πᾶμε ...)(Ξαναεῖπε ἡ Χρύσω) Μὰ πᾶμε κἰσω ὑπὸ τ'Ἅγιο βῆ-μα ἢ τῆς ἐκκλησιᾶς . Ἔτσι ἔλεγε ἡ βάβω μου ,εἶναι καλὰ νὰ φανερώνῃ κανένας τὰ ὀνείρατά του καὶ πουθενὰ ἀλλοῦ ! .....

- Πᾶμε καὶ στ'Ἅγιο βῆμα ! .

Εἶπε στὴν βράδα της καὶ ἡ Ἀργύρω.

- Ἀλλὰ ποιὰ θὰ μᾶς τὰ ἐξηγήσῃ ;

Ρώτησε ἡ Περιστέρα .

- Ἀληθεια ,ποιὰ θὰ μᾶς τὰ ἐξηγήσῃ ;.....

Ρώτησε κι ἡ Δηλιά .

- Λοιὰ βλὰ ἀπὸ τὴν Ζαφείρω τὴν Κυδώνια ;(εἶπε ἡ Χρύσω). Αὐτὴ ξανίει καλὰ τὰ ὄνειρα .

- Μὰ πᾶμε κάποια νὰ τὴν φωνάξῃ ..... εἶπε ἡ Ἀργύρω .

- Δῶ ἐγὼ ..... (εἶπε ἡ Δερονιά) Ἀφένα μοῦ δίνει εὐκαιρία ἡ κυροΐρα ὅ-ταν τῆς πάω τίποτε νὰ φάῃ .Δὲ σήμερα θὰ τῆς πάω βασιλόπιττα .

- Ἀφοῦ εἶν Ἔτσι .....(εἶπε ἡ Περιστέρα) τράβα ἐσὺ ἔσω στὸ σπίτι τῆς Ζαφείρως κι Ἐρεῖς πᾶμε τὰ ἔσω στὴν ἐκκλησιά .

- Ὥρα σου καλή ! (εἶπε ἡ Χρύσω τῆς Δερονιᾶς γελοῦμενη) κι Ἀ δρόμος σου γυαλὶ καὶ καλὴ ἀντάμωση στ'Ἅγιο βῆμα " .

Ἡ Δερονιά τράβηξε γιὰ τὸ χωριό ,σὰν χορεύδι κι Ἀ Θλε λοξοδρόμησιν γιὰ τὴν ἐκκλησιά .

Η Σωφείρω ξεμάκρυνε από το χωριό, όσην ώρα βεζύχτη τη ρ-
χή, και δέν είταν καθόλου πιθανό νά βρεθῆ ἐκείνην τήν ὥρα κανένα ἀ-
νεῖ γύρω, γιατί ὅλος ὁ κόσμος τοῦ χωριοῦ κατάγινονταν ἐκείνην τήν ἡμέ-
ρα καί προπόντων ἐκείνην τήν ὥραν νά πηγαίνουν ἀπό στίτι σέ στίτι καί
νά χρονοσκολίζουν.

Δέν πέρασε πολύ ὥρα πού τέσσερες ἀβεροφτιτέβοϊσουνταν στίσω ἀ'τ'
ἄγιο βῆμα τῆς ἐκκλησιᾶς καί ἠλιάζοντας στόν χειμωνιάτικον ἥλιο, ὅταν ἤρ
θε ἡ δεμονιά .....
-Ἀδέ -πού τη, μωρή;
τήν ρώτησαν ὅλες μέ μιᾶ φωνή καί μέ μιᾶ λαλιά.
-Ἀδρθη σέ λίγο!(εἶπε ἡ δεμονιά)ὥστου νά βάλη τήν ἀρκαλιά της κι ὥστε
ὥστου νά κινήση κουσσά κουτσά.....

Ἡ Σωφείρω ἡ καλόγρια εἶταν ἕνα βιόπαιδο τῆς μοίρας.

Εἶταν ἀπό ἐκεῖνα τά πλάσματα πού γεννοῦνται μέ τήν δυστυχιά προικιό
εἶχε γεννηθῆ ἀπό τήν κοιλιά τῆς μάνας της κουτσή κι ἄτσαλη δέν βρίσκε-
ται κανείς στά μέρη μας νά πάντρευτῆ κουτσή, κουλή, ἢ μονόματη, αὐτοῦ
τοῦ εἴδους τά πλάσματα μένουν ἀνύπαντρα, ἀτόν ἂν ἔχουν πολύ-πολύ ριά
λλά καί τότε κόρη δέν μποροῦν νά πίρουν ἔντιμοι τῆς γειτονιᾶς, ἀλλά κα-
νένα κακόσημο. Κι ἡ καϋμένη ἡ Σωφείρω, ὡς κουτσή κι ἀπό στανική στί-
τα, τάχθηκε ἀπό μικρό παιδάκι καλόγρια σ'ἕνα μοναστήρι ἀπό τούς γονέους της, ντύ-
θηκε στά μαῦρα κι ἔμαθε κι ἔμαθε ἐργαλειό, κι ὅταν εἶδε ὅτι μποροῦσε νά
βγάζη τό ψωμί της μέ τήν δουλειά της, τραβήχτηκε σ'ἕνα μοναστήρι το, μά-
λιστα πέθανε ἡ μάννα της κι ὁ πατέρας της, χώρια ἀπό τ'ἀδέρφια της, κι ἔκα-
στησε ἐκεῖ γιά πάντα τόν ἐργαλειό της καί γύφτικε.

Εἶταν γλυκόστομη καί καλῆς ψυχῆς γυναίκα, τήν συμπαθοῦσε ὅλο τό χω-
ριό, ἀλλά τί τά θέλεις; Δυστυχισμένος ἄνθρωπος ἡ καϋμένη!" Ἔβλεπε τές
συνομήλικές της ἀδέ μέ παιδιά ἔβλεπε κορίτσια νά παντρεύωνται, παντρε-
μένες νά παιδοκοποῦν καί ραγίζονταν ἡ καρδιά της, καί κατηφιῶντην μέ μαῦ-
ρα δάκρυα τήν ἄδικη μοῖρα της, πού τή εἶχε κάνει παρατημενωμένη.....

Ἡ δυστυχιά ἀδέ τήν εἶχε κάνει νά μάθη πολλά πράγματα, καί νά τήν
ἔχουν γιά ρώτημα ὅλες οἱ γυναῖκες τοῦ χωριοῦ, καί κοντά στ' ἄλλα εἶνε
μάθει νά ξηγᾶη καί τά ὄνειρα.
Στό φανερό εἶταν ὑφάντρα, ἀλλά τό κουφό-κρυφό-κρυφό εἶταν ἐξηγήτρα πολ-
λῶν σημείων, κι ὀνειροκρίτρα.

Κρυφάλεγεν ὁ Κόσμος ὅτι ἔκανε καὶ μίγια, ποτὲ ὅμως γιὰ κανὸ ὅλλο πάντα γιὰ καλό. Πολλὰ μαλλωμένα ἀνδρόγυνα ἔγιωναν, ὅμα ἔπιναν ἕνα νερό, ποῦ τοὺς ἔστελνε ἡ Καλογριὰ λήτευε βγαλτά, γιὰ τρεῦε τὴν βασκανιά, κὶ ἔφκιανε καὶ μανόγιωμο. Πάντα ὅμως γιὰ καλό καὶ γιὰ τὴν τύχη της. Ἀδυναμία της εἶταν νὰ τρέχη στοὺς γάμους γιὰ νὰ στολίζη τοὺς γαμβροὺς καὶ τὲς νυφάδες. Τῆς φαίνονταν σὰν νὰ πωτρεύοντων ἡ ἴδια. Τέτοια εἶταν ἡ Ζαφείρω ἡ Καλόγρια...

Δὲν πέρασε πολὺ ὥρα, ἀφόντας εἶχε ἔρθει ἡ Λερονικὸ στ' ἅγιο βῆμα, κὶ ἀκούστηκαν τὰ κουτσὰ βήματα τῆς Καλόγριας τῆς ἀνεκοικίτσας. Τὰ κορίτσια γύρισαν τὰ βλέματά τους πρὸς τὴν δεξιὰ γωνιὰ τῆς ἐκκλησιᾶς γιὰ νὰ τὴν ἴδοῦν ἐρχόμενη. Πίτσην καὶ φίνησε μὲ τὸ γωνόμελο στὸ στόμα καὶ στὰ μάτια. Τὰ πρόσωπα τῶν κοριτσιῶν ἔστραψαν ἀπὸ εὐλυπάστη σῃ.

– Ἄργησα;

Ἐρώτησε μὲ βεβαιότητα ὅτι θὰ τῆς ἔλεγαν ὄχι.

– Ὄχι (Τῆς ἀποκρίθηκαν ἐκείνες) Ἦρθε πολὺ γλήγορα μοῦ ἐστα.

– Ὁ ἐρημό μου τὸ ποδάρι! (εἶπε μὲ παῦμόν ἡ Ζαφείρω) δὲν μ' ἀφίνει νὰ τρέχω

Καὶ σὰν νὰ μὴ γνώριζε τάχα τὶ τὴν ἤθελαν τὰ Κορίτσια.

– Καὶ τί μὲ θέλετε μωρὲς στριγλοποῦλες, καὶ μὲ φωνάξατε ἐδῶ γύρα στοὺς πεθαμένους (1) Νὰ σᾶς πάρῃ ὁ Διάολος νὰ σᾶς πάρῃ!

– Νὰ μᾶς ἐξηγήσῃς (τῆς εἶπε ἡ Περιστέρα) τί ὄνειρο εἶδες, ποῦ ἐξύπνησε...

– Καθῆστε! (εἶπε ἡ Ζαφείρω στὰ κορίτσια) Κὶ ἂς ἔρθῃ νὰ μοῦ λέγῃ ἡ καθεμιὰ τὸ ὄνειρό της, ἐδῶ στὴν σκιὰ, ποῦ μπαίνει ἀπὸ ἐκεῖ. Ἡρώτη πῆγε κοντὰ τὴν Ζαφείρω ἡ Περιστέρα γονάτισε μπροστά της κὶ ἄρχισε νὰ τῆς διηγιέται τ' ὄνειρό της.

– Ἤμουν σὲ ἕνα ὑπέρλαμπρο μέρος καὶ κύτταζα κατὰ τὴν ἀνατολή. Γύρα μου, χωριὰ πολιτεῖες, λόγγα, λειβάδια, βουνὰ κὶ ἕνα μεγάλο ποτάμι στὴν μέση. Ἄνθρωποι πήγαιναν ἀποδεξπέρα – δῶθε ἄλογα καβάλα κὶ ἄλλοι πεζοί, γιὰ σπρώβατα βοσκοῦσαν στὰ πλάγια, κὶ ἄγελες καὶ λάκκοι νιές

(1) Στὴν Ἤπειρο οἱ περίβολοι τῶν ἐκκλησιῶν χρησιμεύουν κὶ ὡς νεκροταφεῖα.

Ἔλαμπε ὁ ἥλιος σὰν χαρὰ Θεοῦ, καὶ κελαϊδοῦσαν τὰ πουλιά. Ἐκεῖ τοῦ στέκουμουν καὶ θυμαίνομουν τὴν ὀμορφιὰ τοῦ κόσμου εἶδα νὰ ἔμπαινε πολὺ πλῆθος στὸ σπίτι μου μέ μιὰ σημαία σταυροφόρα. Ἐκεῖ, πῶς νὰ τρέξω γιὰ τὸ σπίτι μου ξύπνησα ἀπὸ τὴν πολλὴ μου προσήλωση. Πόσο μοῦ ἀκουφάνηκε ὅταν ξύπνησα. Πόσο ἤθελα νὰ βλέπω ἀδιάκοπα αὐτὸ τὸ ὄνειρο!"

Σώπασε ἡ Περιστέρα καὶ τῆς εἶπε ἡ Σαφείρω:

— Τραβῆξου τώρα ἐσύ κι' Ἄλλη ἐρθῆ Ἄλλη νὰ πῆ τὸ δικό της. Ποιὰ θἄρθῃ;

— Ἐγώ! εἶπε ἡ Λερονιὰ καὶ πῆγε μπροστὰ της γονάτισε κι' ἄρχισε νὰ τῆς διηγιέται τ' ὄνειρό της.

— "Ἔβλεπα ὅτι εἴμουν μέσα στὸ σπίτι μου, ἀλ' εἶταν τάχα ἀλλοιῶτικο, πλειὸ ὄμορφο πλειὸ εὐρύχωρο, κι' ἀνοιχτὲς διάπλατα ἄλες οἱ θύρες καὶ τὰ παράθυρα. Ἡ μάννα μου κρατοῦσε στὰ νέρια της ἕνα ἄσπρο γουρούνι, καὶ μοῦ τὄδειχνε. — "Εἶναι ἀπὸ τὸν ξενιτεμένο μου τὸν πατερούλη;" Τὴν ρώτησα. —"Ναί! (μοῦ εἶπε ἐκείνη χαρούμενη) καὶ στὴν στιγμὴ ἄκουσα, σὰν ντουφεκιὰ καὶ νὰ μπαίνη ποδοβολητὸ ἀλόγου στὴν αὐλή μας."

— Ἄλλη τώρα! Φώναξε ἡ Σαφείρω.

— Ἐγώ. εἶπε ἡ Ληλιά.

— Ἄλλα πέ το γιατί σου, μὴν περάσῃ κανένας καὶ μᾶς δῇ καὶ πῇ πῶς θἄμαι μαγιά..... εἶπε ἡ Σαφείρω, θέλοντας νὰ περπατήξῃ τὲς κακὲς γλῶσσες, ποὖλεγαν ὅτι ἔκανε μάγια.

— Τί εἶδες ἐσύ; Ρώτησε τὴν Ληλιά.

—"Ἐγώ (εἶπε ἐκείνη) εἶδα ὅτι περπατοῦσα κι' ἄλο τραγουδοῦσα καὶ δὲν θυμοῦμαι τίποτε ἄλο!"

— Ἄλλη. Ξαναφώναξε ἡ Σαφείρω.

— Ἐγώ! εἶπε ἡ Ἀργύρω καὶ πῆγε κοντὰ της κι' ἄρχισε νὰ διηγιέται τ' ὄνειρό της.

— "Ἔβλεπα πῶς περνοῦσα ἐνποτίρι .... θολό, κόκκινο. Ἤθελα νὰ μὲ πάρῃ κάτω καὶ νὰ πνιγῶ, ἐκεῖ νὰ μὲ πάρῃ κατόρθωσα νὰ τὸ περάσω καὶ νὰ βγῶ πέρα. Ἐκεῖ ἦβρα τάχα τοὺς δικούς μου, μ' ἔπιασαν στὴν ἀγκαλιά τους καὶ μὲ φιλοῦσαν καὶ μὲ φιλοῦσαν καὶ ξύπνησα ἀπὸ τὰ φιλήματα καὶ τὲς ἀγκαλιές τους."

Ἔβχε μεσάνει ὕστερνὴ ἡ Χρύσω.

- Ἄλα, γονάτισε κι' ἐσύ !

Τῆς εἶπε ἡ Ζαφείρω, κι' ἐκείνη σηκώθηκε καὶ πῆγε κοντά της, κι' ἄρχισε νά διηγιέται τ' ὄνειρό της :

" Εἶδα ἐνα τραπέζι κι' ἄνω σ' αὐτό τό τραπέζι ἕνα στεφάνι μοναχό, στολισμένο μ' ἄσπρα ἄνθια καί σταυρό. Ἐκεῖ, πού τό κύτταζα μέ προσοχή, σηκώθηκε μόνο του τό στεφάνι καί κάθισε στό κεφάλι μου. Παρουσιάστηκε μπροστά μου ἕνας μεγάλος καθρέφτης, κι' εἶδα μέσ στόν καθρέφτη ὅτι εἴμουν ντυμένη νυφικά, κι' ἔλεγαν γύρω μου ὅτι περιμένουν τό ψῆλο κι' ὅ γαμπρός νά μέ πάρουν. Τότε, ἄνοιξε ἡ σκεπή τοῦ σπιτιοῦ μου καί φάνηκε ὁ οὐρανός μέ τ' ἄστρα, καί κατέβηκε ἀπ' ἐκεῖ ἕνας πανέμορφος νέος μ' ἄσπρα φορέματα κι' ἄσπρα φτερά στές πλάτες, κι' ἅρπαξε στήν ἀγκαλιά του καί μέ σήκωσε, τ' ἀψηλοῦ, σάν νά εἴταν ἀπό καί μ' ἔβαζε στά οὐράνια, σάν πουπουλο ..... "

Σηκώθηκε ἡ Ζαφείρω κι' εἶπε στές πέντε ἀδερφοποιτές :

- Διηγεῖσθε τώρα καθεμιά σπίτια σας κι' ἐλᾶτε μόνο καθεμιά χώρια νά σᾶς δώσω τήν ἐξήγηση, γιατί θέλω νά κάνω κι' ἐγώ τήν τέχνη μου .....

Διήγαν τήν ἄλλη μέρα στό σπίτι τῆς Ζαφείρως οἱ πέντε ἀδερφοποιτές καθεμιά χωριστά, γιά νά βρουν τήν ἐξήγηση τῶν ὀνείρων τους κι' ἡ καλόγρια ἡ Ζαφείρω εἶπε στήν Περιστέρα ὅτι θά καλοπαντρεύονταν μέσα στόν ἴδιο χρόνο, στήν Δεμονιά ὅτι γλήγορα θά δέχονταν τόν πατέρα της ἀπό τήν Διενιτσά, στήν Δηλιά ὅτι θά περνοῦσε τήν χρονιά χωρίς κανένα καλό καί κανένα κακό, σ τήν Ἀργύρω ὅτι θά τραβοῦσε καί μεγάλη δοκιμάστρα καί θά γλύτωνε ἀπό τρίχα καί στήν Χρύσω - Ἄχ ! τήν κυρά τήν Χρύσω - ὅτι θά ἔπαιρνε τόν ὡμορφότερον γαμπρόν τοῦ Κόσμου καί μοναχά ἔφερε τήν μέρα τοῦ Ἁγ - Γεωργιοῦ τήν νυφική της ἀρματωσιά καί τό νυφικό της στεφάνι, ὄχι ὡς νύφη ἀνθρώπου γαμπροῦ, ἀλλ' ὡς νύφη τοῦ Ἀγγέλου, πού ἔχε ἀνεβεῖ στή !!!! .

Χ. Χριστοβασίλης .

1) Ζαχαράτου Γεωργούνη (2)
2) [illegible]
3) [illegible]
4) [illegible]
5) [illegible]
6) [illegible]
7) [illegible]
8) [illegible] καζατίδας
9) [illegible]
10) [illegible]
11) [illegible]
12) [illegible]
13) [illegible]
14) [illegible]

ΈΡΙΣ
ΡΙΑ„
Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Διάφορα Δημήματα

1ο Ο Βρυώνας
2ο Η Ηώρη Νύχια
3ον Κρυπτοί και Ηλιόλουσα
4ον Εθνικός Βασιλικός Ζήν - Νάξος
5ον Ο Λυκούδης και ο Αποστόλης Πλεύρας
6ον Δικά βήματα μορφοράλης και λιστώλης
7ον [illegible] δυό Γυίες
8ον Ο Μόρφικας
9ον) 40 χρόνια εφημέριος

ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΝ ΕΚΛΟΓΗΣ ΒΟΥΛΕΥΤΩΝ

1) Τόσκα - Μακόδνσκης και Σάρο- [illegible]
2) Νόλη Μακόδνσκης και Λημ- [illegible]
3) Γιεί Ζερμενίδου
4) Ο Γιαννούς μου
5) Του Τσέρμελου
6) Ο Κορκοζώνης

1 1/ Σαρεάλα Μιχάλη Ιάκωβου Μαρέδαιου

2) οι Μιχάλ-Όγας

3/ Ντόρ Ιλιν Αθίνα θλέ Γιάννινα ειρανορικών

3) βλέπε ετέρα Καβαλλάρης ο Καλογριάνος)

4) Ο Αμπαδασσιώ ο αδερφος του Βασιλόρια

4 5) Ο Τραγουδιώτης Ερμερόδος

6) Ο Σαράβλος, του Αγγέλου Γρηγορ

7) Το Κομμάτι Γρηγορίες

8) Η Ηρώνη Μαρία

9) " Ο του Αγγέλου

10) Η Κερόπουλα Ενταύθα

14) (ειρηναί ελληνικαί)

15) Ο Αμπάσιος ο Ιωαννίδης και ο αδερφός του Κωνσταντ

Διηγήματα Διάφορα

1) Σαρανταπήχης τοῦ Παραδείσου
2) Ὁ Μυλοχείρης
3) Ὁ Ἅγιος Καλογερόπουλος
4) Ὁ Γέρος, τοῦ Γερεΐδου Ρωμιά
5) Ὁ Τραγουδιστής
6) Τὸ παιδάκι τὸ Γιαμάκας
7) Ἡ τῶν Πάσχα - (Καλογεντύπης - Δαμονάκης)
8) Τὸ δυὸ Φεγγάρια
9) Ὁ Ἁγιο-Βασιλάς ὁ Καλογεντύπης καὶ ὁ ἀδερφός του Βυρ - Γιάννα
10) Τὰ Χριστούγεννα τῶν Κυμβιωτῶν
11) Τὸ Πάσχα τῶν Κυμβιωτῶν
12) Βασίλειος Μιχαηλάκης Δημητρακόπουλος
13) ~~Η ὄντρο τοῦ Χάνς~~ Γέρος τῶν Γκιώνων τοῦ Βασίλη
14) Τὰ Τρία Ἀδέρφια καὶ Τρεῖς Ἀδερφές
15) Κάπτεν Γιώργης ὁ Διάβολος

(12)

Βουμπάς και η μεγάλη ιδέα

Είναι λίγα δέντρα σχεδόν χρόνια.... Πάνω από τριάντα χρόνια!.....

Το 1900 έγινε δημοτικός σύμβουλος ο Νικόλαος Μανιάς ο δικηγόρος. Μάλιστα ο κ. Μανιάς μου σύστησε στην αρχή. Πάνω από δέκα είχαμε ανάγκη να δώσουμε νερό. Είχαμε δει τη δεξαμενή, στη Γρίπιανη, με αρκετά σύμβολα η Βούμη, το σιντριβάνι, το εξώστυλο, στη Μπρεσιά η στη Δάντεα. Μερικοί μου δημοτικοί σύμβουλοι ήταν αντίθετοι με τον κ. Μανιά. Ήταν δημοκρατικός, μα ο δημοκράτης ήταν παλαιόδυναρος. Μ' είχε προσληφθεί με πατρική χαρά μαζί με τον Ηρώτο και τον Δρίδημο στη Δάντεα.

— Ήσουν επίτηδες για σας, δασκαλομάστορα μου, σου είπα (είναι συνταγματάρχης ο Ζ.)

— Σας έχω καλά, Μ' Ηρώτο. Έχω μερικά δουλειά σε μεγάλο δωμάτιο, επειδή μας μεγάλο δωμάτιο.

— Έχω εσύ' σ' αυτοί του επιστρέφω. Ήδη μόνον η μόνη για σας δω, για σας σχεδιάσω η τροφοδοσία μου.....

— Καλά, καλά, Μ' Ηρώτο

— Και για σας δημιούργησα μερικά άνθρωπα προβλήματα μέ' ήν καλύβα μου στη Ήπειρο.... Σας έκανα μια μικρή επίδειξη μου, στη Ήπειρο, στο μέτωπο, σαν έλειχα από 10 η,

Τουρκοφαντάδες, οι οποίοι εφτειά ή μήνες δε γύρισαν χειμάνια αρχίνια των Χαϊδαρίων των Δεβρενών και πάνω ξένοι, γεμάτοι δε αξιωματικούς, και δε μήνες, δε ξέρω πού ήσουν να δείξει η ιδιωτική Κυβέρνηση πρό σωτηρίαν αυτής της Χώρας.

Η ένδοξη ιδέα καμιά-νομή σωσμένα η ενδιαφέρουσα αυτό ο κ. Μπιζιώ μη πίνουν σαν άνδρας, σαν να διαφεύγει, ξεκινοδρόμησε...

— Το Δελβινό! είπαν μήνες μου. Ξέχασε αι κ. Μπιζιώ ή δεν ήταν εκείνος που ήξερε.

Αχά δεν ήμουνα δικαιούμενος αυτή, κι' ο σκληρός φίλος μου δε δίνει χέρι παίρνει ένα δικαίωμα από το χρωστά η μου το ηχεμίνη.

— Διάβασε μου λίγη, το περιοχόμενο του χρό, μη ήταν δε σου πάρω το χέρι δε δείξω τον δρόμο μου, είπα.

— Διάβασε! Μου ξαναείπε.

Διάβασα κι' αρχίνησε το πάθος μου. Έπιασα φωνάζω: «Λεβέντες», ~~1, 2, 5, 10, 20, 30, 40, 50 φωνές.~~ Και φωνάζω ο Λεβέντης, και φωνάζω ο Λεβέντης, και φωνάζω ο Λεβέντης, ο Λεβέντης, ο Λεβέντης, 1, 2, 5, 10, 20, 30, 40, 50 φωνάζω η ηχώ μου. Δεύτερο παράγγελμα: Μπεκρέτες. Και μπεκρέτης ο Λεβέντης, και μπεκρέτης ο Λεβέντης, και μπεκρέτης ο Λεβέντης, ο Λεβέντης, ο Λεβέντης, ο Λεβέντης.... από το μπάλκονι της Χωροφυλακής, από το αρχείο του Β' αρχηγείου του Ιππικού συνεχιστικό, ~~συνεχιστικό~~

ἀπό τόν ἀγώνα ὡς τόν ἀγωνιώδη ἀγωνοθέτημα, ἀπό τόν καρκίνο, ὡς τόν ἀγωνιῶδες μαῦρο τῆς καρδιᾶς, ἀπό τόν πρόωρο τοῦ καταδικασμένου ἢ τόν ἐπαναστάτη, ὡς τόν ἀγωνιῶδη ἐφιάλτη, ἀπό τόν ἀγῶνα ἢ τόν λαμό, ὡς τόν ἀγωνιῶδη μαῦρο ἢ τόν καταστροφικό, καὶ τόν ἀγωνιῶδη ἐφιάλτη τῶν ἐξυπνων, ἀπό τόν καρκινικό, ἢ τόν ἀγωνιῶδη ἐφιάλτη ~~ἀπό τόν καρκινικό~~ ἀπό τόν καρκινικό ὡς τόν ἀγωνιῶδη ἐφιάλτη τῶν νέων μυελῶν; καρκινικό-ἀγωνιῶδη-καταστροφικό.

Στό παρόν, καὶ τό ~~ἀγωνιῶδες~~ ἀγωνιῶδες, ἡ διαφορά, Νά διαφορά ὁ τάδε, νά διαφορά ὁ τάδε, νά διαφορά ὁ τάδε, ὁ τάδε, ὁ τάδε, ὁ τάδε..... 1, 2, 5, 10, 20, 30, 50, 70, 100 καὶ περισσότερα ἀγωνιῶδη.

Στό παρόν ἀγωνιῶδες ~~Βάσος~~ Χάρης, νά ἦταν, χωρίς αὐτό τό 3/4 τῶν ἐφιαλτῶν του ἦταν τό Μπόμπο, ἀρκετοί τῶν ἐφιαλτῶν τρίτων του Βάσου τοῦ ~~Μπόμπο~~, Ναυπλίου, ἀπό Χαλκιδάς κτλ.

Στό παρόν παράδειγμα ἡ Βραδυνή, Νά βραδυνή ὁ τάδε, ὁ τάδε, ὁ τάδε ὅλοι οἱ ἀγωνιῶδεις νυκτερινοί, ~~τοῦ~~ τῶν ἀγωνιῶδεις τῶν ἐφιαλτῶν Μπόμπο, ἡ ὁποία τότε ἦταν σάν ἡ πόρτα κλειστή.

Ἕνα παράδειγμα ἡ Ἐφημερίδα, Νά... νά... νά... νά..... μαῦρη ἀπόφαση ἡ ἀγωνιῶδη ἀγωνιῶδη στό τρίτο τῶν ἀγωνιῶδεις ἔργων.

Καὶ νά νά μιά λέξη ἀγωνιῶδη, ἕνα παράδειγμα βραδυνό τῶν τάδε....

Τριάδο τό λιβανάρι!
— Τό ξηράνες, μ' ἀκούεις.
— Τό ξηράνει. Τοῦ εἶπα ἐγώ.
— Καλόγερε, μὴ ξαναμιλᾶς.
— Δὲν καλόγερα, τοῦ ξανάπα πρόσωπα, ἀλλ' ἔχω
ἔχουν τὰ συμπαθιά εὐτύ μὲ τὴν Ἅγιο,
τὴν Παναγία μου!
— Πάρε μαγάζι σχίσου καὶ κανένα τό ξηράνει.
Ντάρχει μέσα ὁ αὐτό τό λιβανάρι μαρμαρ
συμπάνω καὶ Ἅγιος, Μακεδονία, Ἀθῆνα.
Ὄχι! Ναί! ἦταν λίθινον, ὅλη ὅμως τῶν δυν-
δυτῶν τοῦ λιβανάρι — Κάθε δουλειά ἔχει
νὰ εἶναι διάβασε σὲν νὰ αὐτό ὅλον
πόρτο του — (Καὶ μου ἔσπασε τό λιβανάρι,
νὰ ἄμον τῶν καμπάνων τοῦ λιβανάρι περι-
χάρη τό ἔσπασε συμπάνω καὶ πανένα
ξιβανάρι δουλειά δὲν πάνε ζόρο μου
μπάνο τοῦ πόρτο, τοῦ ἦταν ἀπὸ δε
εὐτό του ἐξηγολογήσαμε σήμερα. Ἐκεῖνοι
τοῦ μου ἐμάσαν καὶ μου λέγουν,
ἀπ' μου λέγουν νὰ πάνουμε τό δου-
λειά τους καὶ μόνοι τό δουλειά τους!
Μετ' πατήσαμε τοὺς δουλειά, ὅλα
βγήκαμε εὐτό τό προσωπό μας. Τά-
μαζα. Βγῆκαν εὐτό τό προσωπό
τους ἄμον, ἀμ' ἐμεῖς οἱ συμπάνω λέγομέ
ὅλα τοῦ τοῦ Ἅγιος καὶ ἀκούσαμε
τό εὐαγγέλιο τοῦ ἀγοράσαμε μας μ'
ἄχι τὸ δημοσιεύσαμε τὴν μαγαζί τοῦ!
Ἐμεῖς δουλειά τό μαγαζί τοῦ τό ἦταν

Τινό εἶμαι εἰλίδια. Εἶναι ἀξιοπαίδευτος οἱ βουλευταί. "Ὄχι! Οἱ βουλευταί μας, μπορῶ νὰ πῶ, δὲν εἶναι μεγαλύτερα, μεσαίτερα εἰδικὰ βουλευτάδες μεγάλων Κρατῶν

— Τότε γιατί δὲν ἐφορτίζουν καὶ γιὰ ἐκείνους τοὺς ἔβαλε πέρα ἀπὸ τὸν σύνταγμά μας; Τὸ ρώτησα.

— Διότι μας ἀντιπροσώπευαν ἐκλεγμένοι, 1ον διὰ ἔξαρσης καὶ ἐξαιρετικὴ μεμιάλα, διότι δὲν μποῦ δόθηκε ~~τὸ~~ τὸ δικαίωμα νὰ ~~τὸ~~ ἀφορμὴ νὰ ~~τὸ~~ ἀσχολοῦμε καὶ νὰ τὰ μαθαίνομε, καὶ 2ον διότι ντουμπρούδια ~~ἔχει~~ ἔχουν μέγιστον μέγεθος τοῦ ἐσωτερικοῦ, τὰ πορτμπαγκάζ μεγάλα καὶ ἔχει τὰ ἐξωτερικά, τὰ ἐσωτερικά..... Κι' ἂν πορμπαγκάζ ἐφερὲ τὸ ἐξωτερικὸ Καθέκλιτον ἀσχολοῦσαν μὲ ἐσωτερικὸ μέγεθος μπόνα μπορεῖτε, τὸ παίρνε ἐξαφνικὰ νὰ πῶ: — Καὶ τὸ δίνομε τότε τὸ ντουμπρούδι τὸ ἐξωτερικό. Τὸ δίνομε, διότι ἔχομε τόσους προσωπικούς, τόσους προξένους, τόσους ντιπλωματικούς, ὁπότε τὸ ντουμπρούδι. Καὶ πρῶτον λόγον τὸ ντουμπρούδι εἶναι χρήσιμο στὴ ἐσωτερικὴ ντιπλωματία ἢ καλὰ σπίτι στὴ ἐξωτερικὴ. ~~Ἔτσι, ἔτσι~~ Ποιὸ δὲ μ' ἐπείσανε, ~~χρειάζεται~~ ὅλοι πάμε ~~τὸ~~ τὸ ὁμολογοῦμε μὲ τὴν Ἀντιπροσωπεία δὲν σοῦ ἢ τοῦ Ἀρχηγοῦ σου. Τί ἔχει νὰ κάνῃ ὁ Πρωθυπουργὸς ἀπὸ τὸ Μπαλκόνι ὅλα τὰ ἔνομα νὰ πῶ. ~~ὅλα~~ Τὸ ὅτι δὲν πάμε ἐμεῖς

Ἀ. Μανούσ; Καλά! Τό ποῦ μπορεῖ νά 'ναι μέσα παλιές χριστιανούλες. Αὐτό μπορεῖ νά 'ναι δῶ μέσα εἴκοσι ἢ μπορεῖ πλέον ἀκόμη. Ὄχι. Ἐνῶ ὅλοι τούς ἄλλους πού ἔμειναν γιά πάντα ἐδῶ μέσα, αὐτούς πού ἔχω μείνει ἐδῶ τό λιγότερο, πέρασαν χρόνια ἀπό αὐτή τους τήν ἔννοια πολύ, πού μ' ἐσένα δέν μπορεῖτε, δέν ξέρω, ἂν ἔτσι δέν πάει ἀπό τήν ἀρχή ἡ ἀναίσθησία τῶν ἀνθρώπων δέν ξεπερνιέται ποτέ, καί τό κόμμα μέ χειρίζει! ~~Ἔτσι καί οἱ ἄλλοι~~ Οἱ μπολσεβίκοι — μπάσα καί γκαρίβαλντι — ἔτσι ἔκλεβε «πλήρεια» τοῦ Κόμματος! Ξέρω τόν δέ μπορούσε νά ὑπάρχει μιά ὀργάνωση ξεκάθαρη στούς μπολσεβίκους; Ἀπ' τό Κόμμα φύγε τό δικαίωμα νά... Δέν μπολσεβίκοι Ἕλληνες, μενσεβίκοι, ἔτσι, οἱ ὁποῖοι νά εἶχαν κάποιον σταθερό μέ Ἕλληνα, μέ Μανσεβίκο, μέ ὑφάσμα μου. Δέν ἐκδίδω μέ, δέν ἔχω μέ τό λεπτό; Ἀνεβαίνουν κάθε λίγο φορές μέ ἐκδρομές ἐκεῖ μπολσεβίκοι. Τό ξέρουμε μας «πλήρεια» δέν δέν ἔχουν ~~τούς ἄλλους~~ συγκρούσεις ἐσωτερικές, κάτω δέν περιγράφονται τίς ἐπαφές ἐκεῖ μέ φορεῖα μας. Ἕλληνες, καλέσεις. Οἱ δικοί μας δέν ξέρουν αὐτά τοῦ πιάσει μέ Ἕλληνα, μέ Μανσεβίκο νά μέ δρέσει! Ἐκεῖ ἔχουν δουλειές ἀρκετές μέ μας ~~ἀνεπτυγμένο~~ ἔτσι ὁ μηχανισμός ἔλειπε ὅλο ἐκεῖνα μας «πλήρεια». Ἐκεῖ

ὁ μεγαλύτερος συνομοσπονδιώτης! Ὁ μεγαλύτερος
συνεργάτης! Καημένοι τοὺ βουνοῦ τοὺ!
Μέγα ἔθνος! Ἑπτὰ ~~χιλ~~ λιὼ πολιτοφύλακες
τῶν βουνῶν νὰ λιὼ βγοῦν ὅλη ἐκεῖνη τοὺ
ντιβουάρι! Τ' αὐλὸ σπιτάκι ποὺ δὲ
χύλιοι πουλᾶνε μαζὶ ὅλη ἐξοχή!
Οἱ ντιβουάροι εἶναι οἱ κερδίζοντα τὸ δημόσιον
ταμεῖον! Τί πούρια ἔχουν οἱ βουνῶλοι!
Τὸ δικό μου ἀκατοργάριο τὸ ἔλος! Τὰ ~~χιλ~~
~~ἀκατοργάρια~~ ἐκεῖνα ποὺ παίρνουν οἱ ντιβοῦάροι! Τὸ-
μάρι εἶναι χαρὲ τοῦ τὸ ἔβγαινε βουνίσι
καὶ πορεύεται πεδερόμενο ἀνάμεσα, χαμη-
λοκέφαλο, ρουφοϊσμένο ἀπὸ τὸ πάνω μέρος
τοῦ ἴσιο ἀπέναντι γιὰ ἐκεῖ ποὺ πάει.
Δὲν ἤξερε, ὅτι εἶναι ἀγριοβούβαλο!
— Νὰ μὴ πυροβολᾶτε!
— Ἂν δὲ πυροβολῶ ἐγώ, δὲν πυροβολᾶ κανεὶς
κανένας μου ἢ δὲν χαρολογᾶμε τὰ παλάτια.
— Ἔ, νὰ ἔχει ἀπὸ ἐδῶ σιγὰ σιγά, ἀπαντᾶει:
— Δὲν ἔχουν ἑπτὰ οἱ βουνῶλοι, ἔχουν
τὸ ἕνα σπίτι, ποὺ μᾶς ἔχει ἀπομείνει
τοῦ Λεκοῦ, ὁ ἀπάτης μόνο τὸ ἀλογάκι
τοῦ σημαίνει ὅτι εἶναι κι αὐτὸν νὰ χαιρε-
τᾶ ἀλλὰ τὸ μυαλό ~~σε~~ σημαίνει.
— Ἐ, πὼς μπορεῖ ν' ἀγαπᾶ τὸ σπίτι.
— Οἱ ἄνθρωποι, ἀφεντιά, εἶναι πάντα ἡ ἴδια.
Ἀγαπᾶνε δὲ ξέρω τὴν πρωτοβουλία, ἀπ' ἐκεῖ
ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες, αὐτὰ ἀπὸ τοὺς Κελτοὺς καὶ μετὰ
μπερμπάντες νὰ δημιουργοῦν ν' ἀγαπᾶνε ἐκεῖνο
τὸ φτωχὸ σπίτι τους, δόξα τὸν ἀπὸ τὸ

δύσκολοι περιεχόντων. Βασιλιά, δυσκολεύεται καὶ γυναῖκα ἔτσι αἰ μητέρες τῆς ἀπὸ λίγο σύρτε στὴν ἐξοχὴ! Ὅλη μέρα εἶναι μόνα.... Ξέρω, τοῦ ἔχω πῆ ἐγὼ δά. Δὲν βόλεψε, τοῦ ἄρεσε μ' αὐξάνει. Ν' αὐξήσῃ, δ' αὐξήσῃ καὶ δὲν ξανοίγει ὅρεξη πιὰ νὰ ~~φάῃ~~ μαγειρεύω τὰ καλά. (Δὲ σκέπτεσθε δὲν μπορεῖτε νὰ φανταστῆτε ὁ ~~ἐξυπνάδες~~ ~~τῆς~~ βλέπει ~~δὲ~~ δὲν δέν ξανοίγει ὄρεξη πιὰ νὰ ~~φάῃ~~ φάῃ, αὐξάνει τὰ ὅλα.... μελαγχολίαν ~~τρέλα~~ ὁλόκληρη!)

Α. Κοτοπούλη

Ἐπιλογές

1) Ἀπὸ τὴν πορεία τῶν ἡμέρων
2) Ἐπιφοιτὴ στὴν Δωδώνη
3) Μέσα στὰ λόγια
4) Χειρώνας τὸ Ἀπόγειο (Ὄγδοο)
5) Ὁ Καίσαρ μπρὸς στὸν Ἅγιον Τόρο
6) Τὸ Ἡσυχαστήριο τοῦ Πάγου
7) Τὸ Φθινόπωρο
8) Οἱ Τραγουδίστρες τῶν Λεμονιῶν Ἐκκλησιῶν

27 ΦΥΛΛΑ ΧΑΡΤΟΥ ΧΑΡΤΗΣ, Α' ΠΟΙ, 4Χ. 29Χ10.3, ΜΗ. ΜΑΥΡΗ. 1- 20 ΦΥΛΛΑ ΧΡΕΜ, 21-27 ΦΥΛΛΑ ΠΡΑΣΙΝΑ. ΑΚΑΑΜ

1) Ἐκ τῆς ἐπιστολῆς ἀνεψιοῦ τοῦ Χαΐρεδδίν Τοῦρκου λεΐρχου μου.

Ἦμαι ὑπόχρεως ἐξαιτίας τοῦ ἐνταῦθα ἐνταῦθα τοῦ ὑπερεῖ μὴ ἔχει μόνον ἐφόδια, ἀλλὰ καὶ χρυσᾶ. Ἐπορεύθην μὲ ἐξ ὁδὸν τὴν ἐπιστροφὴν τὸν 1815 καὶ ἔκαμον οὕτω μὲ ἡμέρ ἐν ἀρόσιμον τοῦ μεγάλου ἐπιμελοῦμαι φόρμαν. "Λαχανα - Κοκκινοχώρια". Ἐσὺ ἐσεῖνα ἐπιτρέπουν μόνον μὲ ἀνταύδοσιν ἀλλὰ τὴν ἐγκαρδίαν σου τὴν φόβον, ὑπερασπίσου τὴν δόξαν τὴν ἀκμὴν τοῦ ἀνδρὸς μου, ἀπόμεινε, βαθμὸν ἀνώτερον τοῦ Ἐνταμμαλεΐρχου, ἕνα σωρὸν φαρέσια καὶ τὸ ὄνειρον τοῦ τὸν ἔχῃ, τὸ ... βασιλικοῦ ἐξώπορτα τὸν ἐπιστρέφεις μου, ὑπερασπίσου, ... Τὸ ὄνειρον μου μόνον ἐπρόκειτο ἐν τῷ νὰ

2) Ἐμένα, ὁ νοῦς μου, τὸ ὄνειρον μου, τ' φαντάσιά μου, ἐπρόκειτο ὄνειρον τοῦ Ἀρέχδου, τοῦ τοῦ δοῦ τὸν ἐδείξουν, ἐν τῷ μέσῳ ἐσκοτώθη τὴν μάχην ὅπλον τοῦ πολέμου, μὲ ἀνταρσίαν τῶν ἀρβανιτῶν. Ἔβγαλον δὲ τοῦ ὀφθαλμοῦ μου τὸ ἐσκοτώσεις, τοὺς δόντους χρεσταμένους τὸ φυτὸ αἷματον ἐμολογημένους, σπυρωτὰ, ὀνόματα, τὴν μάνα μου ἀπὸ τὸν ἐμένα τὴν μικρὰ τοῦ χέρι τὸν ἐμένα τὸν ἐμένα τὸν ἐμένα

3) Ἄγρον. Ἡ καρούλα τοῦ Ταγμα-
τάρχου μου δὲν ἔχει ὄχι τὰ ὀπτερο-
σκήματα, ὡς ἐμὲ ἀράχτη γιατὶ
τὴν ἔφτιαξε μονοῦ, ἔτσι τὰς
κομψεμένας τὴς ἐπιτοσύνας μου τὰ-
μονος, μοῦ μὲ ἔφτιαξε τὸ σπίτι
γιὰν ἀρεσμοπούλαν μοῦ
τὴ σπιτάδουλα τὰ πρωτοπορεῖ
τὴ κουδάρμας ἀρεμάτης τοῦ 6ου
ἐντάφματος τοῦ Πεζικοῦ, μοῦ
τὰ μάζεψα ἐκεῖνα τὰ ξερὰ
μὲ ἔδωκε τὸ ταγματάρχου μὲ
τὰ. Ὁ γρόνος δ' ὁ ἐχαρέλησα
τοῦ Ταγματάρχη μου τὸ ἔδωκαν εἰς
τὰ καὶ ἐπρόπον τὰ ἀπὸ τὸ
ἕνα αὐτοῦ δανοῦρικον τάγμα,
δόλα ἐν μοῦρα ἐκαζμένος δὲν
ἔτσι ἔπρεπον τὰ ἦτα Ταγματάρ-
χη μου μοῦ ἀφεντόπαρ ἔχ-
τικα, ἐκεῖ μυρίδη τοῦ ἔπιδα
τοῦ σπιτιοῦ, τοῦ, τὰ ἀφεντικά
τοῦ σπιτιοῦ, τὰ ἀφεντικά
μὲ ἀφεντόπαρ μὲ τὰ ἀφεντικά
γιὰ τὰ ἀφεντικά, τὰ ἀφεντικά
γιὰ τὰ ἀφεντικά, τὰ ἀφεντικά
μὲ

Ἐγώ, ὅπως ὅλα τὰ ἰδικά μου, τὰ ἀγάπησα καὶ τὰ λυπήθηκα.
Καὶ πάντα ~~τὸ~~ ὁ Γιαννάκης ~~τὸ πρόσωπο~~ ὅλα ὁ ἀνιψάκης τῆς ἀδελφῆς μου ἦταν ἰδικός μου ἀνιψάκης;
Μόνο ταῦτα ἀκούει ὁ Γιαννάκης ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα μου καὶ μιλάει μὲ τὴν Δομνίτσα ἐλάχιστα, σιγανά, σχεδὸν ψιθυριστά, καὶ ἀκούω τὸν Γιαννάκη νὰ λέει, ὅτι θὰ πάει νὰ ἀγοράσει τὸ δῶρο γιὰ τὴν Δομνίτσα καὶ ὅτι θὰ γυρίσει ἀμέσως.
— Γιὰ δέσε μου, ἐξαίρετον, τὴν δουλειά καὶ μὴ μιλᾶς ἄλλο.
Ὁ Γιαννάκης μου δένει τὰ παπούτσια, ἐγώ, ὅπως πάντα ἀπὸ ἐξάχρονο τὸν Γιαννάκη μου ἀγαπημένο, ὅπως πάντα ἀπὸ τὸν ἐξάχρονο τὸν ἀγαπάω καὶ τὸν ἀγαπῶ ἀκόμα περισσότερο τώρα ποὺ ἔχει ἀγαπήσει τὴν Δομνίτσα ἀπὸ ὅλη τὴν καρδιά του, ὅπως ἔχει ἀγαπήσει καὶ τὴν μητέρα του, ὅπως ἔχει ἀγαπήσει καὶ τὸν πατέρα του, ὅπως ἔχει ἀγαπήσει καὶ τὸν θεῖο του, ὅπως ἔχει ἀγαπήσει καὶ τὴν θεία του, ὅπως ἔχει ἀγαπήσει καὶ τὸν παππού του καὶ τὴν γιαγιά του καὶ τὸν ἀνιψιό του καὶ τὴν ἀνιψιά του καὶ τὸν ἐξάδελφο του καὶ τὴν ἐξαδέλφη του καὶ τὸν ἀνηψιό του καὶ τὴν ἀνηψιά του καὶ τὸν ἀδελφικό του καὶ τὴν ἀδελφική του καὶ τὸν θεῖο του καὶ τὴν θεία

δ) Παραμάνα που σε συνάντησε μου τα είδεξαν εις την καρδιά μου μέ τα πικρά δόντια. Εμπρός στον ήλιον τα έπιανα τα δάκτυλα μου χεροβομβίδα και τον έλεγα: Μπρός, μπρός! Μπρός! — Εις τον πόλεμον ήμουν μόνος μου, χωρίς φίλους, χωρίς συγγενείς, χωρίς γονείς, χωρίς γυναίκα και παιδιά. Ήμουν ένας ξένος, ένας ξένος μέσα στον κόσμον. Ένας ξένος μέσα στον κόσμον. Ένας ξένος μέσα στον κόσμον.

Εἶχε πολλοὺς ζηλωτὰς ἡ ὀμορφιά μου.
Δὲν ἤξερα ἀκόμη ποιρὸ ἦταν μὲ τὸ ὡραιότερό, ἀπὸ τοὺς γιατροὺς τοὺς γέρους, ἢ τὸν ἀρχοντόπουλο ἐφοπλιστή μὲ τὸ ζαρντινὸ καὶ τὰ ἀμάξια τῶν μεγιστάνων ἢ τὸν μικρὸ ἀξιωματικὸ τοῦ πολεμικοῦ ποὺ ἔμενε ἀπέναντι μου καὶ μοῦ ἔστελνε ἀπὸ ἕνα γράμμα τὴν ἡμέρα μὲ ἐρωτικοὺς στίχους. Ἀλλὰ τὰ γέρια ἦταν γιὰ τὸ φροντίζουν. Ἐγὼ ὅμως δὲν ἤθελα νὰ ἀκούω κανένα. Πρόσεχα νὰ μὴ γελάσω κανένα. Τοῦ ἔλεγα μετρημένα Μὴ μοῦ γράφετε ἀγράμματα.
— Μόλις μπορῶ νὰ διαβάσω, μοῦ ἀπαντοῦσε ὁ ἐφοπλιστὴς μαλλιαρόγερος. Μὴ μοῦ γράφῃς ὅλη μέρα καὶ ἔτσι δὲν εἶναι σωστὸ νὰ μοῦ γράφῃς ὅτι μὲ ἀγαπᾷς. Τὸ ἔβλεπα καὶ μόνος μου. Ἔβγαζα τὸν μαλλιαρόγερο ἀπὸ τὴν ἀγάπη μου καὶ τὸν ἔστελνα στὸν διάβολο. Ἡ ζωή μου σωπάθαινε πολύ. Ἔκανα ὅμως μιὰ διαφορὰ ἀνάμεσα σὲ ἐκεῖνο τὸν ἀξιωματικὸ ποὺ ἔμενε ἀπέναντι μου καὶ τὰ γερόντια τὰ σιωπηλὰ ἀπὸ τὴν μεριὰ τοῦ ζαρντινοῦ ἀφοῦ ἔβλεπα τὴν χαρά μου νὰ τοὺς ἀφήσω τὸ δηλητήριον τοῦ φόβου μου, δὲν ἠθελα νὰ ἀποφασίζω ὅτι σιλάρισον "Ἄλ" ἔβγαζε ἀπὸ τοὺς δύο τὴν ποιότητά μου. Εἶχα ἀκούσει ὅτι τὸ χρῶμα τοῦ φόβου μου, τὸ δάκρυό μου, τὸ σῶμα μου, ἦταν ὁ πόθος μὲ τὸ ἀνδρόγυνο! Δὲν ἤθελα μπορῶ νὰ χαλάσω σιλάρισον ἀπὸ τοὺς γέρους χαρτονόμισμα γιὰ νὰ ἔχω ἀργυρὰ μπρελόκια. Δὲ ἤταν φαντὴν ἔτσι ὅτι ἦταν μεγάλη μέσος 50 δραχμοί, ἀλλὰ δὲ ἤταν τραγούδι μὲ μουσικὴ ποὺ ἄξιζε ἦταν . . . ἦταν . . . ! Ἐπιστοποίει οἱ ὀφθαλμοί μου. Πρώτη φορὰ ἔλεγα μέσα μου σιλάρισον ἀφρόδιτο ἐξ ἀνδρὸς γιὰ τὸ κόσμον. Πρώτη φορὰ ἀκούστηκε ἀνδρικὸ χαμόγελο γιὰ μένα. Ἀνδρικὸς χαμόγελο δὲν ἔβγαινε ὅλη μου ζωή. Ἀπὸ μικρὸ ὅλοι τοῦ κόσμου, ὅλοι τοῦ μικροῦ, ὅλοι τοῦ μου, ὅλοι τοῦ ἐπιστοποίει τὴν ἐπιστημοσύνη μου καὶ τὴν ἀξία μου. Ἔτσι ὅμως μικροὶ σιλάρισον τὴν ἐπιστημοσύνη. Δὲν ἔχει καμμιὰ, ταπεινὸ τοῦ ἦταν μέσος. Κάποτε χρωστᾶν ἔβγαζε τὸ μισόλιτρον γιὰ ἀνδρόγυνο. Ἐν τῷ καρυδιῷ μου ἐπέστρεφα τὸ ἐρωτικὸν ~~τοῦ σιλάρισον~~ ~~τὸ ἐρωτικὸν~~, ὅπου εἶχα μερικὰ καὶ τοῦ ~~κόσμου~~ μισοφιλοῦσα τοῦ μικροῦ ταμιευτῆρος μου, μὲ γαβριὰ αὐτὰ μέσα ποιὸ γιὰ ὅλη σιλάρισον αὐτοῦ ἀγόρασαν, ἀμέριμνοι ὀμορφιὰ καὶ δὲ μὲ ἐνημερωμένη γράμμα μου, ἢ ὄχι; Εἶχα χάσει ὅμως τὸ ἐμπόριον. Τὸ χρῶμα ἦταν ὅλο ὁ ἀλμυρὸς τῆς ζωῆς, ὅλο τὸ ἀθεράπευτο, ὅλο τὸ ἀνδρόγυνο καὶ ἀνδρόγυνο, ὅλο τὸ ἔμμονο εἰς τὸ ἀμφίβολον. Ἔμεναν, δὲν ἤχει οὔτε μηχανὴ, ἐρωμένα οὔτε μπόρεσα ἀγάπα, οὔτε ἀμφίβολον δεσμὸν ἄρας!

11) Εγώ δυόμισυ εξηντάρικος, ως τώρα
για τον γκρεμό μου γυρίας, πόσες
δεν τον χρόνια μου δραχμάλα
νιώ ζέση χαρά, χρόνια δ' έχω
συγκινώτη μιά για, γύρω για
κορμάτη λεχαγιάς χρόνο, μες
τον μου είχα, όχι μι' ένα λαφρύ
λιο, να φορώνω γιόχαρτο τα
για μι' αναγγύρη Αρίστος' ενοδρόμι
δεν θε φορόμουν πρώτ' η μιλιά
για συγκινώτου μου τόσο γερ-
-ριόρισα εις τα κορδόν για νιού
μαλι μου είχε σίου για ο γιος
μου χρήμα λαμπόπιον να για τη
μανιή κοσάρτον για φορμέ
για μου, φορ όπρον για φοτόπλα
για για τα χρυσού χρυσού
για χάρα για χρυσού χρυσού
για χρυσού χρυσού χρυσού
για χρυσού χρυσού χρυσού
για χρυσού

13) Τερπνή παιδί! Ἀχ! Ζευλικά! Ἀχ! Σλραλιλιμή μου, Ἀχ! Ψυχές!... Καινά μπόρεσα ~~τό~~ τῶν αὐτοῦ οἱ πόδοι μας καί αὐτή ἡ δρχηλάτη μας δά μπερδώσει τριοδρόμια, δά πρέπει ἔτερος, ἀν ἔχει τοῦ ποιρεμπιρόϊ τόρο, ἀμμέ μοῦ εἶναι νταλικάτο δά ποάτε ἄμα αὐτοί ~~τοῦς~~ μέ δαζηρώσει χρέ σοϊλιαρίας μή τή χάρες μοναχοί!

Ἄδρα να ἔπῃ μαϊάμμα ἐναλίσα τῶν ἐκαμμένων τῆς τόλε ζαλοφορέϊτου Κιβερνήσεως, ἀπέ ἔσε βεζίδη τῆς χορεύχηρ μπέσαν ἐκαμμένων, παιδάρι ὁ ἥλιος ἐμπόϊλο ἐκεί τῆς λόϊκες του μέ δαί να ζά μπερ μπαϊ ταῖ χάρατα μπορμπόϊ μα μας ἔπρεπε να ἔροδοσάρμε μή τή προβορμή ταῖ ἐκείνων ἐκεῖνα τοῦ ἐκαμπίου μας, πῆς ἄννα κοπέλλ δαζηκώνουν ἐκεῖ χορεύουσα, μας ἔπόϊσε μπόϊα μπορμπούνια.

Τά μπορμπούνια ἐχάσπουν τῆς τόραμερικόϊ τοῦ μπορμπόϊ-Φιώρη μή τή δαζηκή, τά μή ἔπρεπε να ἔχουν γκοσιλιά μή ἔπρεπε να ἔχουν τά δι' ἄπρα τῆς διάφορα. Ὁ μπορμπόϊ Φιώρης ἦτο ὁ μπόϊτερος μπορμπόϊ τῶν. Ζευλόγος, τζιμπιρής, ἀρχοδός, ὁροφύλαξ, ἔχει ... εἶχεν ὅλα τά χαρτζιάλα του ποῦ ἐνδεύουν, δι' αὐτό μπορούμε

14) Ἐκεῖνον τόν ὁμορφόδεκα μας μέ ἔπρεπε δα τόν ἀέλαν του ποδ' ὅλον τόν ἐκαμπίσμένον μας βίον. Διά μας ἔμεινε μόνα χρήματα, ὅλαν ἔχομε τοῦ δίνα μας μ' ὅλαν δ' ἔχομε δέν τοῦ Μπαρμπ. Ἀχ! Ἡ μοῖρα τοῦ ἦταν ὁ μοίρας ὁ μπορμπόϊ Φιώρης. Διά τό μόνον ὁ δόλιος τόρα μέ πορμπορεύεται ἔννα τῶν δόλων ἀξιωσύνεμπ τοῦ Μπορμπόϊ Φιώρη, ἀμμέ μέ ἔν' ἄλλο δίνα. Ὁ μπορμπόϊ Φιώρης ἄμμ τόν τό ὀρδινιοζέϊ ἦταν τῆς πρίνα του, ἔχε ἐξωκρινόϊ κοντινοζάν τόν μέ ἦτο ποιδ' ὅμπ ἐκεῖνον μπορόϊ τῆς γλῶσας, μερακλήδικα. Καθόμενο ἔν τοῦ τόρ τῶν Φιώρη χαρέϊν μέ πολά τή τσάϊ τοῦ ἐκεῖνον ἐκεῖνον ἐκεῖνον

15) Στις οκτώ και μισή η ώρα το πρωί
ξύπνησε η μικρή Ζωή και φώναξε
τον πατέρα της. Ο πατέρας της Ζωής
ήταν ψαράς.
Μόλις άκουσε τη φωνή της Ζωής
σηκώθηκε αμέσως.
— Καλώς τον καλοκαιράκο! Καλώς
τον καλοκαιράκο μου!
Αμέσως ντύθηκε και πήγε στο μικρό
κελάρι με τα πολλά κρασιά του
μικρού Ζωή. Εκεί βρήκε πολλά
μικρά βαρέλια, μεσαία βαρέλια
και μεγάλα βαρέλια. Αλλά δεν
ήξερε τι να διαλέξει, γιατί όλα
τα βαρέλια ήταν γεμάτα κρασί.
Τότε σκέφτηκε να ρωτήσει τη μαμά
του Ζωή, αν θυμόταν πόσα
κρασιά είχε φέτος το αμπέλι
τους. Και η μαμά Ζωή, που
ήταν πολύ καλή νοικοκυρά,
θυμόταν πολύ καλά και είπε
στο μικρό Ζωή ότι είχαν
εκείνη τη χρονιά τριάντα
τρία βαρέλια κρασί, τα οποία
τα πούλησαν όλα στο χωριό
τους. Τότε ο μικρός Ζωή
σκέφτηκε πολύ καλά.
Το μεγάλο βαρέλι δεν το σκέφτηκε
καν, γιατί ήξερε ότι δεν θα
μπορούσε να το μεταφέρει
μόνος του. Τα μικρά βαρέλια
ήταν πολύ λίγα. Έμειναν
μόνο τα μεσαία βαρέλια, τα
οποία ήταν δεκαπέντε. Ο μικρός
Ζωή σκέφτηκε πολύ καλά και
είπε: Τα μεσαία βαρέλια είναι
πολύ βαριά, άρα δεν τα
δένει. Θέλω μόνο τα μικρά
βαρέλια των 25, 50, 100 ή 200 δραμ-
μών, τα οποία είναι λίγα,
γιατί περιέχουν μόνο 4-5 οκά
το μισό, δύο δεκάρικα βα-
για μισά. Άρα μπορεί εύκολα δύο
άτομα να σηκώσουν ένα δε-
κάρικο βαρέλι. Εφ' όσον
υπάρχουν δύο άτομα να σηκώσουν
το δεκάρικο, μπορούμε να
σηκώσουμε και τα μεσαία
βαρέλια, γιατί δυνάμεθα
να τα σηκώσουμε χωρίς
πολύ κόπο. Τα μικρά βαρέλια
όμως ήταν πολύ λίγα. Έτσι
λοιπόν ο μικρός Ζωή σκέφτηκε
να πάρει τα μεσαία βαρέλια
και τα μικρά βαρέλια του
γείτονα του Μανώλη, ο οποίος
είχε μόνο δεκαπέντε μικρά
βαρέλια. Έτσι λοιπόν ο μικρός
Ζωή σκέφτηκε να πάρει τα
μεσαία βαρέλια και τα μικρά
βαρέλια του γείτονα του Μανώλη,
ο οποίος είχε μόνο δεκαπέντε
μικρά

17) Τότε ήταν η συνάντηση τ' αδελφιού του μαρμαρέου και μπάρμπου του Γιώργη.

Πολλά δάκρυα έπεσαν μπροστά μπάρμπα, τα χάιδευε μ' αγάπη τα μαλλιά του ανιψιού της. Δεν ήξερε τι να πει από τη χαρά της. Πέρασε η μέρα γρήγορα και η νύχτα ήρθε απότομα.

— Λόγο! Λόγο έπιασε η ντουφεκαριά μου.

— Λόγο γιατί έφυγε τ' άλογο. Πες μου καρδιά μου, τι έγινε. Πες μου γιατί έφυγε το άλογο.

... Γαρδάρχου μου.

— Καλά! Καλά! Πάμε γρήγορα στο αρχοντικό.

— Ναι, του Γαρδάρχου μου. Πάμε γρήγορα με το καλησπέρα μου.

— ... δεν έχετε σκοπό να φύγετε από μπάρμπα σήμερα με το καλησπέρα μου.

— Βε! Τι γίνεται; Βε! Τι 'ναι αυτά που λες; Μου απομένουν μόνο τρεις μέρες, μη χάσω τώρα σκοπό, να φύγω τώρα με το καλησπέρα μου.

— Δε μπορείτε να φύγετε τώρα, μπάρμπα μου. Σήμερα μη ζήσει κανένας ο Γαρδάρχης και να μη δώσει γάμο! Έτσι πρόσταξε ο αφέντης μας τους 1,200 άντρες της εκκλησιάς, δηλαδή όλους τους χριστιανούς.

18) Και τα δυο πρώτα [illegible] και τα άλλα πρώτα έμειναν μπροστά μπάρμπα, χαμογελούσαν και χαϊδεύανε τον Γαρδάρχο μας, και έδιδαν το λόγο τους, να φύγουν τώρα με το καλησπέρα μου, αφού τα 'πε αυτά.

— Σήκω κάτω!!! φώναξε ένας Τούρκος μπουλούκτσης που ήταν κοντά μας τα χωριά μας, μαζί με τους άλλους χριστιανούς χωριανούς του.

— Καλά τα 'πατε μεις τα Τούρκα αυτά, δεν καταλάβατε τίποτα, μόνο μια φορά σας είπαμε να ξεκάμει ο Γαρδάρχος μας, και πρέπει να φύγει τώρα με το καλησπέρα μου.

Ο συνδικηρούδης δεν το πολύγρα θος, έβγαλε το μπουλούκι του και έβγαλε μια φωνή μεγάλη σαν βρυχηθμός λιονταριού.

— Αυτόματα ζήτω ο χριστιανός ο Γαρδάρχος.

— Δεν καταλάβατε βρε άσκημε, τι σας είπαμε. Σήμερα με ζήσει κανένας ο Γαρδάρχης και να μη δώσει γάμο! Έτσι πρόσταξε ο αφέντης μας τους 1,200 άντρες της εκκλησιάς δηλαδή όλους τους χριστιανούς.

19) Το σοφίσματος είδη ήδωνε ο
σας τε 2ης έμφάσεως σφίγγου
με εξαιρετικής σφαίρας. Εφόρτης,
φίλοι δε, εξόδευ μήκει του 11ου
του τυπό, ότι τελειώσαν εις όσον
δρόμο τε του Αριστοτέλη μας έχει
μοιραίνδωρα.

Ηοιήσαμε τε του κ. Γαμπόλη
ο Γαμπολόγος μιλαβέ 2ης γοός
σας ~~μου' είναι~~ τε 2ης σύμφωνος
μι' όσες έχει εκεί σαν μοιρασμένα
έμφάσεις μι' ιστορήσεως του, ότι δε
ήδόμησαν γοιαύλα έκεί. Εδώ
σε, ένδεκα μοιδά μιλαβέ
έμφάσεις, αλλά δε' ενημέρωση
όλε δυό του δρόμο, ότι δυό του
ένδεκα μου εν τη σπερμ άφαιρεσή
σε του ήδεμε του ιστορέλη
του — του διαλύσεων διαφορά —
— για του είσει φαρμακό δυό του δε —
γο δοχείο, δηλ δε ήσοίμεσα
ήδωνε διαλαβήν για σφαλαχθώσε
σεν οι δόχοι εν του διαλύσεως υφ
ήσοδέρμησαν

Έδρος δε έμφάσεις, αλλά δυο
διαλάχθηκαν για δυο διαλάχθηκαν
μ' εναφε π' έρεμ τε μέρος
σωλήνες έδρεξα του σφαλισμό σα-
σώμα Ι το σοφίσμα είχον μερφα-
φίτο ο ένα σαλούσε του δαξάρου
το έναρμα τε του μεμαζήν
μου με έμφαφε έτσι του σάσμου
μου γο ομπρέσου. Διαφόρως

20) Δυο ο Γαμπολόγος υφ του σα
σαλαμένου του δόχου μαζί με
ηοιδιμεύσεων του άνδρας δοκιμή
ιχνών δεν σταλιστικών η δεν
σοφίσμα σταμή έξοδα, δηλ σε
σήμερα σοφίσμα μου μόνον έμφα
χάνει το δέρμα του τε δλων έξοδα
σκήνων μιλαβέ σοφίσμα ένδ
μοίρας. Δεν μέρη με έμφαφοδόξη
μου μου ήσοιδή έχει σας
ζητούσαν δεμέ μιλάξε μα-
δόμου. Χιλιάσσε !!!

Πασσήσαν έτσι δύο-δεν μήκες
ο σοφόν γοσύγκλιμα σταλιά
του έχε μιλαχεδή μιλα ήσοιμέν
έγκαν τε δεν σδήμ δεν μμμα
ορίσαν με μιλ' αν σδιμεσδόλα
εξέσεις τε του ήσοσμου μοράξε
του δαμόμενου με τε δεν μαδ
ήσοιμέρσου μοιφή, έχε σφ
εκχεδ τε δοι ήσοίμου δου δια
κέσι δαδμόν με τό σοσιδαι δε
σαν είχε μεσοπεδ εν δεμέρεμε
του δομήσαμε δου δυνδέμμου
μ μμμμ

ἀξιωματικῶν – διότι τὸ σῶμα εἶχεν ἐρωτικὰ καθῆκ. – καὶ ἐπέδρα τὸ ἐξῆς περιστατικόν μαθὼν τοῦ Θάσου τὰς παλαιχρόνους, ἐπῆρε τὴν ὁδὸν ἐμπρὸς ὁ Χρῆστος ἀνώνυμον μίαν ἡμέραν χαιρετᾷ τὸν ἐρωτικὸν, ἐκαθέζοντος ἐν ἐρωδείῳ ἐπὶ ἀναπαύσεως τὴν ἀπόγευμα καὶ ὅλον τὸν ὑπόλοιπον τὴν ἡμέραν τὸ ἐπιστόλιον τὸ ἐν τῇ γνωστῇ καὶ φραγμένῃ.

Ἐπὶ τέλους μετὰ ἀπὸ τὰς ἡμέρας οἱ περισσότεροι τὰς νύχτας εἶχον παρέβει ἐπιστρέφει μὲ λίθον ἕνεκα νὰ ἐξηγήσουν τὴν ἀπουσίαν τῶν ἐπὶ τὸ ἔργον, μεταξὺ δ' ἀπὸ συνοδεύει ἐπὶ ἤρεμα καὶ ἐγώ, ὅλη ἀγάπη τὸν συνοδοιπόρον ἐπὶ τῷ μέρει τοῦ Σαλάμπρου ἐφαρμόζουν ἀξιωματικῶν μὲ ἔχων ἀπὸ τὰ δικαίωμα μου ἕνα ἀμπελῶνα καὶ χωράφι ἐπὶ τῷ σπίτι μὲ τὰ τέκνα μου ἐξῆς ἐπὶ τὸν ἐρωτικὸν ἐπὶ τὸν ἐρωτικὸν ἐπὶ τὸν ἐρωτικὸν

Εν τω μέρα τη εβδόμου απόφασιν
ο Ιούδας δεσποτ όλη πόρτα
ανοίγοντας και φωνάζει ένα όλλο
τον άλλον ή μια μεγάλη βοή,
όλη ορεί τον κόσμο η ανοίγμα-
τία των . . . . . αγαθοεργού
του Χριστού Χαρίτος.
Μετά πεντήντα δυο χρόνια τη
ώρα, παιδιά μετά λόγια
είχαν συναντήσει ή δεν πολε-
πώ τον πολεμό τη νύχτα όδος,
είδαν τον Γαμβρολόχα μονόν-
δεμένο και τη τον εφέρνουν
είναι ένα άλογο, ένα έχθρου
με τόξα και βέλη. Ένα
μαζί και δυο ένοπλα
δίπλα μπροστά και πίσω
τη μια δυο-δεξιά
ενώ μετ' αυτά ένα ένα μια
άνοιγαν αυτά τον δυο-δεξιά
δεμένων μπροστινών.
Όλη αυτή η πομπή μπήκαν
μέσα στη μεγάλη πλατεία
Γαμβρολόχα και έφτασε στη
μέση. Όλοι τα έβλεπαν πολύ καλά
είδαν δεμένα τα χέρια, μέχρι
τους αγκώνες και δεμένα μια δε-
ξιά με μια
— Έχω δει εδώ μια δικαίου και φτά-
νει ένα αίτημα.
— Και ποιος έφτιαξε αίτημα είναι
αυτό το άλογο δε μου αρέσει
μη μπει Γαμβρολόχα, απομένει
αυτή εδώ φοβερό βλέμμα ένα
τον όρμαιδο των μπορμπόνων
ήταν.
— Ένα άλογο είναι το αίτημα μου
δικαίωσε. Βγάλτε αυτά τα μπορ-
μπόνια; Τα έξω ένα σκοτά
τη μέση όλα τα τα έδωσα
εμένα, ένα δεν τον έδωσα ένα
τα, δόλα αυτά μαζεύα δεν πρέπει
εσού τα είμαι αυτό φαρμακέρα,
έχω τα εμένα είχα μια τον
είπα μου μαζέψει μου. Τι Γ. Γέ-
χει σ' αυτήν τη ιστορία;
Παρακάλεσα πολλά ωραία τα όρια
δεν τα μπορμπόνια τα είναι
— Τα μπορμπόνια αυτά είμαι
Γαμβρολόχα μου βασιλιάς
χωριών. . . . Έχουν αρμάδι
σε πολλά μπαν.
— Τι άλογα μου φέρνεις αυτά
δικαίου! αυτά είναι αξιόμα-
χα άλογα μια άλογα τα
άρμα.
— Είσαι γράφτα μου, μπορεί
Γαμβρολόχα τα έρχεται μετά
ωραία τα μπαν πηγαίνουν.
— Βρε σε αυτό μου χρειά-
ζομαι! Που σ' πάω τα σε χά-
λω! Δε μου λέω, πως δε ξέρεις
τι δ' αυτά φέρει. Αν μου πολέ
έχεις δίκαιον, έχεις ο βράχος
τι είν' ο σκόπελος έχεις έλογα
τι δ' αυτά φέρει; Βοήθεια τα μια σέρα
αυτό δίνω μονάχα όλη Γαμβρολόχα

ε) βγάνει τοὺ χέρια.
Τιούτ' δ' ἐκεῖνα ὁ ταγματάρχης, πὺχαριστήθη ~~τοῦ~~ τοῦ ἐκεῖνος τὸ μὲ ἀνυπόμονον ὄχλον, ἐμὲ δὲ τὸ ἀνυπόμονον ἐρωτᾶν, Μετὰ ἔνα δεκάλεπτον ὁ ταγματάρχης σιτορᾶτο.
—Ἔχεις δίκαιο κυρία! Ἔχεις δίκιο Παναγιώτη αὐτὸ τοὺ φέρνει τὸ νὰ σοῦ ποῦμε ~~τὰ~~ τὰ γέρια τὴν ἀνάγκη τοὺ ἔχομε φερε-τάκι ποτὲ τοὺ ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ βγοῦμε ἀπὸ τοὺ κάστρο ἐπειδὴ ἔχεις δίκιο κυρία, μὲ μόνη τὴν διαφορὰ ὅτι δὲν βρισκόμαστε καὶ γέρια μὲ ποῦμε ἀρχή.
Μετὰ ἔνα δεκάλεπτο ἐσυνέχισε
—Δὲν μοῦδοσε ποτὲ δίκαιο καὶ γάθε μέρα βγάζω ~~ἀπὸ~~ τὰ φυσεκιοῦτσια αὐτὰ ἀέρι~~α~~ ποὺ μοῦφαίνοντα σὰν γύφτοι τὴν αὔριο πρόοδο τοὺ ἀφέντη.
—Σὲ εὐχαριστῶ, μέρα ταγματάρχα καὶ τὴν ἐρμιά.
—Ἐρμιά, ~~δὲ~~ δὲν βεβαιώνομαι ἀλλὰ μέρα δὲν μοῦρθε δούπου βεβαιοῦ. Οἱ Τοῦρκοι ἔχουν χαθεῖ.
Μετὰ ἔνα δεκάλεπτο ἐρωτοῦδε
—Ποῦ μπῆκε γιὰ νὰ ἔχεις τοὺ ~~τὰ~~ τὰ ἀνησυχίες γιὰ τοὺ;
Δὲν εἶχα γιὰ νὰ τοὺ πῶ τὴν ἀνησυχία μοὺ γιὰ τοὺ Δόλταγρα ἐπειδὴ τὸ ἴδιο μοῦχε φανεῖ καὶ τὸν Δόλταγρα ἐπειδὴ μοῦδοσε τὴν ἐντύπωση ὅτι ἤθελε νὰ μοῦ πῇ κάτι ἀλλὰ δὲν τὸ ἔκανε.
Ἔτσι λοιπὸν τοὺ ἀπάντησα
—Τίποτε δὲν ἔχω νὰ σοῦ πῶ.
Ἐκεῖνος ἐσηκώθη καὶ ἔφυγε.
Ἐγὼ ἔμεινα μόνος μὲ τὸν ἑαυτό μοὺ καὶ ἄρχισα νὰ σκέπτομαι τὴν κατάσταση ποὺ βρισκόμαστε.
Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἡ κατάσταση ἦταν ἀπελπιστική. Ἀπὸ τὴν μιὰ μεριὰ ἡ ἔλλειψη τροφίμων καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἡ ἔλλειψη πολεμοφοδίων. Ἐὰν ἡ πολιορκία ἐκράτει ἀκόμη μερικὲς ἑβδομάδες, ἡ πείνα θὰ μᾶς ἀνάγκαζε νὰ παραδοθοῦμε ἀνεπιφύλακτα στὸν ἐχθρό. Ἐὰν ὅμως ἐπιτιθόμαστε ἐναντίον τοὺ ἐχθροῦ, ἐκεῖνος θὰ μᾶς ἐξόντωνε μὲ τὰ πυροβόλα του ἀπὸ μακρυὰ χωρὶς νὰ μᾶς δώσῃ τὴν εὐκαιρία νὰ τὸν πολεμήσωμε σῶμα μὲ σῶμα.
Ἐπὶ τέλους ἀποφάσισα νὰ ἐπιτεθοῦμε ἐναντίον τοὺ ἐχθροῦ καὶ νὰ ἐπιδιώξωμε νὰ τὸν ἀναγκάσωμε νὰ μᾶς δώσῃ τὴν εὐκαιρία νὰ τὸν πολεμήσωμε σῶμα μὲ σῶμα.
Ἐκάλεσα τὸν ταγματάρχη καὶ τοὺ ἐξέθεσα τὸ σχέδιό μοὺ καὶ τὸν ἐρώτησα ἂν ἤθελε νὰ μοῦ δώσῃ τὴν γνώμη τοὺ.
—Ἄφησε τὴν γνώμη μοὺ, μοῦ εἶπε, ἐγὼ δὲ θὰ σοῦ πῶ τίποτε.
—Ἐντάξει, ἀπάντησα ὁ ταγματάρχης καὶ δὲ θὰ ἔχω τοὺ λόγο νὰ σοῦ πῶ τίποτε ἐγώ.
—Βεβαιότατα, ἀπάντησα ὁ ταγματάρχης καὶ δὲ θὰ ἔχω τοὺ λόγο νὰ σοῦ πῶ τίποτε ἐγώ. Ἐγὼ ἔφερα τὸ σχέδιο μὲ δὲ τὸ ἐφάρμοσα καὶ πῆρα ὅλα τὰ μέτρα ποὺ ἔπρεπε γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοὺ. Χωρὶς ἄλλο δὲ θὰ ἔπρεπε νὰ ἀναφέρω τὴν ἀνάγκη ποὺ ἔνοιωθα νὰ ἔχω τὴν ἐμπιστοσύνη τοὺ ταγματάρχη καὶ τὴν ἀφοσίωση τοὺ στρατιώτη τοὺ ἐπειδὴ ἀπὸ τὴν ἐμπιστοσύνη καὶ τὴν ἀφοσίωση ἐξαρτιόταν ἡ ἐπιτυχία τοὺ σχεδίου μοὺ.
Ἐὰν ἔπρεπε ταγματάρχα, νὰ ἐπιτεθοῦμε ἐναντίον τοὺ ἐχθροῦ, ἔπρεπε νὰ ἐπιτεθοῦμε τὴν νύχτα γιὰ νὰ ἐκμεταλλευθοῦμε τὸ σκοτάδι καὶ τὴν ἔκπληξη τοὺ ἐχθροῦ.
Ἐπειδὴ ὅμως τὸ φεγγάρι ὁ ταγματάρχης ἤθελε νὰ ἐπιτεθοῦμε ἐναντίον τοὺ ἐχθροῦ ἀφοῦ ἔδυε τὸ φεγγάρι γιὰ νὰ μὴ μᾶς βλέπουν οἱ ἐχθροὶ ποὺ θὰ ἐρχόμαστε καὶ ἐπειδὴ ἐγὼ ἤθελα νὰ ἐπιτεθοῦμε ἐναντίον τοὺ ἐχθροῦ ὅταν ἀνέτειλε τὸ φεγγάρι γιὰ νὰ

Ζ'

– Περαστικά, κύριε Ταμπακόπουλε, να μου γυρίσετε την ανυπακοή μου!

Ο Ταμπακόπουλος του το 'σπασε μαλακωτικά μεν αλλά ερμητικά μη μου δίνεται δικαίωμα ν' ανακατεύομαι στα πολιτικά πράγματα του τόπου μου.

– Τι! Αν σχέση σου! Σου 'πα δεν θέλω ν' ανακατεύεσαι στα πολιτικά μου.

Χ

ΤΑ ΨΑΡΙΑ ΤΟΥ ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΟΥ ΜΟΥ

—

Ἤμην ἁπλοῦς στρατιώτης τοῦ 6ου Συντάγματος τοῦ Πεζικοῦ, καὶ ὄχι μόνον ἁπλοῦς ἀλλὰ καὶ νεοσύλλεκτος. Ὑπηρέτουν ὡς ἐπίστρατος καὶ ἔπαιζον οὕτω καὶ ἐγὼ πρόσωπον τοῦ κωμικοτραγικοῦ δράματος «Λάχανα - Κοκινογούλια.» Ἐσπέραν τινὰ περιεπάτουν, ὡς συνήθειζον, μόνος ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως, ὀνειροπολῶν τὴν δάφνην τοῦ πεδίου τῆς μάχης, τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς ταλαίνης καὶ δυστυχοῦς πατρίδος μου, βαθμὸν οὐχὶ κατώτερον τοῦ ταγματάρχου μου, πολλὰ παράσημα καὶ ... τὸ ὄνειρον παντὸς σημερινοῦ ἕλληνος—καὶ ποῖος ἕλλην δὲν ἔχει αὐτὴν τὴν ἀσθένειαν — τὸ βουλευτικὸν ἀξίωμα τῆς τότε ὡς καὶ νῦν δούλης ἐπαρχίας μου. Ἐνῷ ἔκαμον τοιούτους φαντασιώδεις ὑπολογισμοὺς καὶ σχέδια, καὶ ἔκτιζον διὰ τῆς φαντασίας μου τοσαῦτα φρούρια ἐκ πτερῶν, βλέπω εἰς δέκα βημάτων ἀπόστασιν τὸν ταγματάρχην μου, ἐρχόμενον κατ' ἐπάνω μου, καὶ κατὰ τὰ διατεταγμένα, στὰς πρὸ πέντε βημάτων ἀριστερά, ἐχαιρέτισα αὐτὸν ὑψώσας τὴν χεῖρα εἰς τὸν γῖσον τοῦ πηλικίου μου, τὸ μόνον στρατιωτικὸν σημεῖον, ὅπερ μέχρι τότε ἔφερον. Τὸ τοιοῦτο ἔδωκε τῷ ταγματάρχῃ μου νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἀνήκω εἰς τὸ ὑπ' αὐτοῦ διοικούμενον τάγμα, διότι ἐν καιρῷ ἐπιστρατείας δὲν εἶνε εὔκολον εἰς ἕνα ταγματάρχην (καὶ μάλιστα ἕλληνα), νὰ γνωρίζῃ τοὺς ἄνδρας τοῦ σώματός του, καὶ ἀμέσως διὰ νεύματος τῆς κεφαλῆς του μὲ προσεκάλεσε νὰ τὸν ἀκολουθήσω. Δὲν ἐγνώριζον καθόλου περὶ τίνος πρόκειται, καὶ ἤρχισα ν' ἀπορῶ τί νὰ μὲ θέλῃ ὁ ταγματάρχης μου, ὅστις μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς δὲν μ' ἐγνώριζε ποσῶς. Ἐνῷ ἀκολουθῶν αὐτὸν ἐβασανιζόμην ἵνα εὕρω τὸ αἴτιον τῆς ταγματαρχείου τιμῆς, καθόσον θεωρεῖται ὑψίστη τιμὴ εἰς τὸν δυνάμενον στρατιώτην νὰ ὁμιλήσῃ ἰδιαιτέρως μετ' ἀξιωματικοῦ, πολὺ δὲ περισσότερον μετὰ τοῦ ταγματάρχου του, εὑρέθημεν εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ ἰχθυοπωλείου, ὅπου ὁ ταγματάρχης μου ἤρξατο ἐξετάζων διὰ τῆς αἰσθήσεως τῆς κολοσσιαίας ρινός του τὰ διάφορα πρὸς πώλησιν ἐκτεθειμένα ψάρια. Τότε ἤρχισα νὰ ἐννοῶ περὶ τίνος θὰ προέκειτο καὶ τί θὰ ἐσήμαινεν ἐκεῖνο τὸ γνέψιμο τοῦ ταγματάρχου, ἀλλὰ δὲν ἤθελον πάλιν νὰ τὸ πιστεύσω, ἐκ μεγάλου πρὸς τὸν ἑαυτόν μου σεβασμοῦ. Ἐν τούτοις, ἐσκέφθην μίαν φορὰν νὰ τὸ στρίψω, ἀλλὰ δὲν μοῦ ἔρχετο βολικά — «Ὦ θεέ μου, ἔλεγον καθ' ἑαυτόν, ἐγὼ νὰ κουβαλήσω ξένο ψάρι; Ἐγὼ ὁ ὁποῖος οὔτε ἰδικόν μου δὲν καταδέχθηκα ποτὲ νὰ κουβαλήσω; Καὶ νομίζει ὁ ταγματάρχης ὅτι ὁ ὑπηρέτης τῆς πατρίδος εἶνε ἰδικός του ὑπηρέτης;

Μόλα ταῦτα, ἐπειδὴ ὁ ταγματάρχης μου ἐν τῷ μεταξὺ ἐζήτει καὶ τὴν γνώμην μου περὶ τῶν ἐξεταζομένων ἰχθύων, ὡς νὰ μὴ εἶχε, φαίνεται, ἀρκετὴν ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν ὀσφρητικήν του δύναμιν, ἠθέλησα νὰ πιστεύσω ὅτι μ' ἐπῆρε μαζύ του μᾶλλον ὡς πραγματογνώμονα, παρὰ ὡς ἀχθοφόρον. — «Τί διάβολο! ἐψέλλιζον, εἶνε δυνατὸν νὰ μὲ μεταχειρισθῇ ὁ ταγ-

μετάφρασε μου δύσκολον ἔργον ὁ ὁποῖος εἶμαι ἐδῶ διὰ νὰ ἀγοράσω ψάρια, ἐνῷ ὁ ὁποῖος ἐπερίμενε ὑπομονετικῶς ἀνὰ χεῖρας του ψάρια ἀγοραζόμενα ἀπὸ ἄλλους, ὁ ὁποῖος ὁ ὁποῖος εἶμαι ἡ φυσική μου γραμμή;» Καὶ ἐνῶ ἐλογαριάζομεν ἡ ἄρχα ν' ἐφαπλώσω τὰ στρατιωτικά μου, ὅπως συνήθιζον τὰ ἄλλα ἀγόρια τῶν ἡλικιῶν μου, ἐγκαταλείπω τὸν ταγματάρχην μου ἐν μέσῳ τῶν ἰχθυοπωλίδων, τὰς ὁποίας ἐπεριποιοῦντο μὲ ἐξαιρετικὴν προθυμίαν, καὶ ἐπιστρέφω εἰς τὴν οἰκίαν μου.

— Πάρε, στραπάτσα αὐτὰ τὰ ψάρια, ἡ κυρία σου καὶ ἡ θεία μου, μοῦ λέγει ὁ ταγματάρχης μου, καὶ ἐγὼ ἐπῆρα τὸν δρόμον εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἐνῷ ἐσκεπτόμην ἐὰν ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψω ἐκεῖ ὅπου ἐκατοικοῦσαν οἱ ἰχθυοπῶλαι καὶ νὰ ἐκδικηθῶ διὰ τὴν ἀπρέπειαν τοῦ ταγματάρχου μου, ἢ ἐὰν ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν οἰκίαν μου καὶ νὰ ἐκδικηθῶ διὰ τὴν ἀπρέπειαν τῶν ἰχθυοπωλίδων. Ἐπροτίμησα τὸ δεύτερον, διότι ἐσκέφθην ὅτι ἐὰν ἐπέστρεφον εἰς τὸ ἰχθυοπωλεῖον, ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὴν ἐκδίκησίν μου, ἴσως ἐκινδύνευον νὰ μὲ ἐκδικηθοῦν αἱ ἰχθυοπῶλαι διὰ τῶν ὀνυχιῶν των καὶ τῶν ὀδόντων των.

Μοῦ ἦρθε νὰ τὰ πετάξω μακρὰν εἰς τὴν ἀγορὰν διὰ νὰ τὰ ἀγοράσῃ ἄλλος, ἀλλ' ἐνεθυμήθην ὅτι ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦτο ἡμέρα ἐξόδου μου καὶ ἐπεριπλανώμην ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ ἐπλησίαζον ἐνίοτε καὶ εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἀλλὰ δὲν ἐτολμοῦσα νὰ εἰσέλθω, διότι ἐφοβούμην μὴ ἐπιστρέψῃ ὁ ταγματάρχης μου καὶ μὲ ζητήσῃ καὶ δὲν μὲ εὕρῃ. Ἐπεριπλανώμην ἕως τὴν δεκάτην ὥραν τῆς νυκτός, ὅτε ἐπέστρεψα εἰς τὴν οἰκίαν μου καὶ ἐκτύπησα τὸν κώδωνα. Ἡ θεία μου ἐκοιμᾶτο ἤδη καὶ ἡ κυρία μου ἐκοιμᾶτο ἐπίσης, ἀλλὰ ἐξύπνησε καὶ ἐσηκώθη νὰ μοῦ ἀνοίξῃ τὴν θύραν. Ἐπῆρε τὰ ψάρια ἀπὸ τὰς χεῖρας μου καὶ ἐπῆγε νὰ τὰ βάλῃ εἰς τὴν κουζίναν, ἐνῷ ἐγὼ ἐπῆγα εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ ἔβγαλα τὰ ἐνδύματά μου καὶ ἐκοιμήθην ἀμέσως.

Τὴν ἑπομένην ἡμέραν ἐξύπνησα ἀργὰ καὶ ἐνῷ ἐφόρουν τὰ ἐνδύματά μου, ἐσκεπτόμην ἐὰν ἔπρεπε νὰ ὑπάγω εἰς τὸ ἰχθυοπωλεῖον διὰ νὰ ἐκδικηθῶ διὰ τὴν ἀπρέπειαν τῶν ἰχθυοπωλίδων, ἢ ἐὰν ἔπρεπε νὰ ὑπάγω εἰς τὸν ταγματάρχην μου, ὅπως συνήθιζον τὰ ἄλλα ἀγόρια τῶν ἡλικιῶν μου, καὶ νὰ ἐκδικηθῶ διὰ τὴν ἀπρέπειαν τοῦ ταγματάρχου μου. Ἐπροτίμησα τὸ δεύτερον, διότι ἐσκέφθην ὅτι ἐὰν ἐπέστρεφον εἰς τὸ ἰχθυοπωλεῖον, ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὴν ἐκδίκησίν μου, ἴσως ἐκινδύνευον νὰ μὲ ἐκδικηθοῦν αἱ ἰχθυοπῶλαι διὰ τῶν ὀνυχιῶν των καὶ τῶν ὀδόντων των.

στερα μὴ διακρίνω κανένα πατριώτην μου, ἀλλὰ δὲν κάμω δέκα βήματα καὶ ἰδοὺ ἄλλος τοιοῦτος!— Ποῦ τὸν ἔβγαλε ὁ διάβολος, λέγω καθ' ἑαυτόν, καὶ τόσον ἐκορυφώθη ἡ δικαία ἀγανάκτησίς μου, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ πετάξω τὰ μπαρμπούνια τοῦ ταγματάρχου μου κατὰ γῆς καὶ νὰ τὸ κόψω πέρα μὲ κενὰς χεῖρας. Δὲν χάνω πάλιν καιρόν, ἵνα μὴ προληφθῶ ὑπὸ τοῦ γνωρίμου πατριώτου μου, εἰσέρχομαι εἰς τὸ πλησιέστερον ἐργαστήριον καὶ κρεμάσας τὰ μπαρμπούνια εἴς τινα ἐμπεπηγμένον ἧλον εἰς τὸ τοίχωμα αὐτοῦ, εἶπον μεθ' ὕφους ἐπιτακτικοῦ πρὸς τὸν καταστηματάρχην.

— Αὐτὰ τὰ ψάρια εἶνε τοῦ κ. Φρουράρχου! Σὲ ὀλίγον θὰ ἐπιστρέψω νὰ τὰ πάρω. Φύλαξέ τα, μὴ τὰ πάρῃ κανείς! Τὰ ἔχω καὶ μετρημένα. Νὰ μὴ ταῦρω ὀλιγώτερα...

— Μάλιστα, κύριε στρατιώτη, μοὶ ἀποκρίνεται ὁ προσηνὴς καταστηματάρχης, μετ' εὐγενείας. Μὴ σὲ μέλλει, ὅτι ὥρα θέλῃς πέρασε καὶ πάρ' τα. Εἶνε ὑπ' εὐθύνην μου.

Ὡς ἀστραπὴ ἐξῆλθον τοῦ καταστήματος καὶ εὑρεθεὶς εἰς τὴν ὁδόν, ἀνέπνευσα καὶ μοὶ ἐφάνη ὅτι εἶχα πετάξει ἀπ' ἐπάνω μου, δὲν γνωρίζω ὁποίου εἴδους ἀτιμίαν. Ἡ πρώτη μου σκέψις ἦτο νὰ πληρώσω δύο δεκάρες εἰς μικρόν τινα ἀχθοφόρον, ἵνα ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν μου κομίσῃ τὰ σκανδαλώδη μπαρμπούνια εἰς τὴν Κυρίαν τοῦ ταγματάρχου μου, ἀλλὰ θέσας τὴν χεῖρά μου εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ φορέματός μου δὲν ἠδυνήθην ν' ἀποπνίξω στεντόρειον «ἄχ!» ἐξελθὸν ἐκ τοῦ βάθους τῆς καρδίας μου... εἶχον ἀπωλέσει τὸ χρηματοθυλάκιόν μου, τὸ εἶνέ μου ὅλον, τὸ θάρρος μου, τὴν παρηγοριάν μου! Ἔπεσεν ὁ οὐρανὸς καὶ μ' ἐπλάκωσε! Δὲν ἦτον μικρὸν πρᾶγμα!... εἶχον ἀπωλέσει διακοσίας πεντήκοντα δραχμὰς εἰς χαρτονόμισμα καὶ τινα ἀργυρᾶ κερμάτια! Δι' ἕνα φοιτητὴν ἴσως δὲν εἶνε μεγάλη κτῆσις διακόσιαι πεντήκοντα δραχμαί, ἀλλὰ δι' ἕνα στρατιώτην εἶνε... εἶνε θησαυρός. Ἐκόπησαν οἱ πόδες μου, καὶ ἐν τῇ βαρυθυμίᾳ μου ἐπέστρεψα εἰς τὸ ἐργαστήριον ὅπου εἶχα κρεμασμένα τὰ μπαρμπούνια τοῦ κυρίου Ταγματάρχου μου καὶ λαβὼν αὐτὰ διὰ τῆς δεξιᾶς μου χειρὸς ἔλαβον τὴν πρὸς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ ἄγουσαν, ἀμεριμνῶν πλέον ἐὰν θὰ μὲ ἔβλεπε κανεὶς γνώριμός μου ἢ ὄχι. Ἐνῷ ἐβάδιζον ἀφηρημένος ὡς ἐκ τῆς ἐπελθούσης μοι ζημίας, ἠσθάνθην τὸν τράχηλόν μου δραχθέντα ὑπὸ ξένης χειρὸς καὶ στραφεὶς βλέπω συστρατιώτην μου τινα, εὐγενῆ τῆς Κεφαλληνίας γόνον καὶ ἄριστον φίλον μου, ὅστις μὲ ἐκύτταζε μειδιῶν, ὡς θέλων εὐχάριστόν τι νὰ μοὶ ἀναγγείλῃ. Ἀμέσως ἐνεθυμήθην, ὅτι ποὸ τριῶν ὡρῶν μετὰ τοῦ συστρατιώτου μου τούτου ἐψειριζόμεθα εἴς τι ἀπόκρυφον καὶ προσηλιακὸν μέρος ἐκτὸς τῆς πόλεως, ὅπου πράγματι μοὶ εἶχε πέσει τὸ χρηματοθυλακιόν μου, κατὰ τὴν γενικὴν ἐπιθεώρησιν, ἣν ἔκαμον ἐπὶ τῶν φορεμάτων μου πρὸς θήραν ἑλληνικῶν ζωϋφίων, τὸ ὁποῖον εὑρὼν ὁ εἰλικρινέστατος συστρατιώτης μου, ὡς παραμείνας περισσότερον ἐμοῦ εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἕνεκα περισσοτέρας ἐμοῦ ἐργασίας ἐν τῷ ψειροκτονεῖν, ἦρχετο ζητῶν με [illegible] δες, ἵνα μοὶ ἀναγγείλῃ τὸ εὕρημα, ἐγὼ δὲ ἀνακτήσας ὅλον μου τὸ

εὐεύδιξη εἶχεν. Ἀλλ' ὅλαι
δεν βεβαιούνται εἶχε καμμίαν
καὶ λόγον.

— Ἐάν, Κύριε Ταρταλέχα, ἐγὼ
εἶμαι συνέβαινε καὶ μεῖναι ἐδῶ
καὶ ὀλιγοήμερα εἶναι ὅλως
διόλου διότι ἔχω γυναῖκα ἐνδοξεύδου
λαν ἐχθὲς σας, ἡ ὁποία ἐγὼ
πέφτω.

— Νόμιζω ὅτι ἡ συμφορὰ σας
δὲν μόνον δὲν δεῖ ἐγὼ ἔναι
ἄνθρωπος, ἀλλὰ διότι ἐγὼ ἔφερα
ἡ ἴδια ἀνεψιούλα μου....

— Ἐάν ἐγὼ δόξω ἐκ τῆς ἐμπειρίας σας,
Κύριε Ταρταλέχα, δεῖ δεῖ ἐλαφρω-
τέρα καὶ ὀλιγοήμερα εἶναι.

— Δεῖ δεῦτε καμμία, ἀπαντᾶ μου,
μὴ καὶ ὀλιγοήμερα μου λόγῳ,
ὅτι δεῖ δεῖ καὶ λυπεῖσαι.

— Τότε, κ. Ταρταλέχα, ἀναχώ-
ρησε μὲν ἀνεψιούλα σας,
ἡ ἐγὼ δὲν, εἶναι εἰς προσοχή.

Ὁ Ταρταλέχας ἐπὶ ἐγὼ ἀπάν-
τησε μόνον δὲν λυπεῖσθε,
ἐγὼ ἀνάψας τὸ τσιγάρο,
ἡ ἔφυγεν ἐκ τοῦ ἱερὸν δωματί-
ου εἰς ὑγείαν μου.

Τὴν ἐπαύριον ἐγὼ ἐλαμβα
ἐγράφη ἡ ἱστορία ἐκ τῆς ἀρχῆς
τῶν ἀναπαραστάσεων τοῦ Ταρτα-
λέχου μου!

Χ. Χριστοβασίλη

6 Αφιερωμα απο 'Ακροπολι φιλ. 7045'5, χαρ/φο, εχ. 28x10'5, μη μαιρη, αρχ. Α.Μ.

ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

—

"Οπου ἐκτελῶ καθήκοντα ἀρχιμαγείρου!

Ἂν εἶνε πρᾶγμα, τοῦ ὁποίου δὲν ἔσχον ποτὲ γνῶσιν, εἶνε ἡ μαγειρική! Οὐδέποτε ἐγνώρισα πῶς μαγειρεύουσιν, ἔστω καὶ τὸ ἁπλοῦν βραστόν, ἔστω καὶ τὴν ἁπλῆν σούπαν. Δὲν γνωρίζω ἀκόμη οὔτε νὰ βράσω ἕνα αὐγό. Ἐνὶ λόγῳ, ἐγὼ καὶ ἡ μαγειρικὴ εἴμεθα τόσον μακρὰν, ὅσον μακρὰν εὑρίσκονται ἀλλήλων οἱ δύο πόλοι. Καὶ ὅμως, ἔπρεπε νὰ ἐκτελέσω καὶ τὸ δύσκολον τοῦτο, δι' ἐμὲ, ἐπάγγελμα τοῦ μαγείρου, διότι οὕτως ἔδοξε τῷ ἐπιλοχίᾳ μου. Εἰς μάτην διεμαρτυρήθην ὅτι δὲν ἐπίσταμαι τὴν τέχνην του μαγείρου, εἰς μάτην, ἐτραβοῦσα τὰ μαλλιά μου, κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον, ἀναλογιζόμενος ὅτι τὴν ἐπαύριον ὤφειλον νὰ μαγειρεύσω νὰ φάγῃ ὁλόκληρος ὁ λόχος, δηλ. 350 καὶ πλέον ἄνδρες, ἐξ ὧν συνέκειτο κατὰ τὴν ἐπιστρατείαν ὁ λόχος, εἰς ὃν ἀνῆκον. Ὁ λοχαγός μου, ἀγαθὸς ἄλλως τε ἄνθρωπος, κωφεύσας εἰς τὰς παραστάσεις μου καὶ τὰς παρακλήσεις μου περὶ τῆς παντελοῦς ἀγνοίας μου ὡς πρὸς τὴν μαγειρικὴν τέχνην, δὲν ἠθέλησε νὰ μεταβάλῃ οὐδὲ κατὰ κεραίαν τὴν διαταγὴν τοῦ ἐπιλοχίου, διατάξας με ἐπιτακτικῶς νὰ κάμω κανονικὴν μεταβολήν. Ἀπολέσας, ἐπὶ τέλους, πάσας τὰς ἐλπίδας ὅπως ἀποφύγω τὸ βαρὺ τῆς μαγειρικῆς φορτίον, ὡπλίσθην διὰ τοῦ θάρρους τῆς ἀποφάσεως, ψελλίσας καθ' ἑαυτόν: «Καὶ παππᾶς Κώστα; Ἔτσι τῶφερ' ἡ κατάρα!»

Ἀφοῦ, οὐκ ἦν ἄλλως γενέσθαι, ἀπεφάσισα μὲ τὰ σωστά μου νὰ μαγειρεύσω. Ἐπῆγα πρὸς συνάντησιν τῶν τριῶν βοηθῶν μου, ἵνα μάθω ἐὰν τις τούτων κέκτηται μαγειρικὰς γνώσεις ἢ οὔ. Ἦσαν καὶ οἱ τρεῖς λευκάδιοι, καὶ ἐφαίνοντο εὐχαριστημένοι ἐκ τοῦ ὡς βοηθῶν ἢ ὑπομαγείρων διορισμοῦ των (sic). Ἠρώτησα αὐτοὺς ἐὰν ἐγνώριζον κἂν τὰ στοιχεῖα τῆς μαγειρικῆς, ἢ ἦσαν ὡς ἐγὼ ἄδαεῖς τῆς τέχνης ταύτης, εἰς δὲ τούτων μοὶ ἀπήντησε στωϊκώτατα:

— Δὲ βαριέσαι, βρὲ ἀδερφέ, ποῦ σκοτίζεσαι γιὰ δαῦτο; Μπᾶς εἶνε καμμιὰ μεγάλη δουλειὰ αὐτό. Νά! γέμισε τὰ δύο τὰ καζάνια νερό, κόψε τὸ κρέας τόσα κομμάτια ὅσοι ἄνδρες εἶνε στὸ λόχον, ρίξε το μέσα, μισὸ στὸ ἕνα καὶ μισὸ στὸ ἄλλο, τσοῦξε φωτιὰ ἀπὸ κάτω, καὶ ἅμα ἰδῇς πῶς χουχλάζουν τὰ καζάνια, βγάλε ἕνα κοψίδι νὰ δοκιμάσῃς ἂν ἔβρασε ἢ ὄχι, καὶ ἅμα τὸ καταλάβῃς ὅτι εἶνε βρασμένο, ρίξε ὅσο ριζὶ ἢ πάστα σοῦ ἔχουν δομένα στὰ δυὸ καζάνια, πάλι μισὸ στὸ ἕνα καὶ μισὸ στὸ ἄλλο, καὶ ἅμα δοκιμάσῃς ὅτι ἔβρασε καὶ τοῦτο, χάλασε τὴ φωτιὰ καὶ ἀνάφερε στὸ σιτιάρχη δεκανέα ὅτι τὸ συσσίτιο εἶνε ἕτοιμο!

— Ἄμ δὲ θὰ ριζωμε καὶ ἄλας;

— Βέβηα καὶ ἄλας, τὸ λησμόνησα νὰ σοῦ τὸ πῶ. Τὸ ἄλας θὰ τὸ ρίξῃς στὴν ἀρχή, ἅμα ρίξῃς τὰ κοψίδια στὰ καζάνια. Δὲν θὰ εἶσαι ὑπόλογος σὲ τίποτα. Ὅσο κρέας, ἄλας, καὶ ρίζι ἢ πάστα μᾶς ἀγοράσῃ ὁ σιτιάρχης, τόσο θὰ ριζωμε μέσα στὰ καζάνια.

Ἀνέπνευσα! Μοὶ ἐφάνη, ὅτι ὡς διὰ μαγικῆς ῥάβδου μετεβλήθην εἰς τὸν καλλίτερον μάγειρον τοῦ κόσμου! Δὲν εἶνε καὶ μικρὸν τὸ καθῆκον, ὅπερ θὰ ἐκτελέσω αὔριον, ἔλεγον καθ' ἑαυτόν! Θὰ μαγειρεύσω νὰ φάγουν 350 ἄνδρες! Ἰδοὺ λοιπὸν ὅτι ἔγεινα ἄκων μάγειρος, ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ ὁποίου 350 στόματα περιμένουσι τροφήν! Δὲν εἶμαι μάγειρος ἁπλοῦς, εἶμαι, ὅπως τὸ ἔλεγε καὶ ἡ διαταγὴ τοῦ λόχου «ἀρχιμάγειρος»!

Τὴν ἐπαύριον λίαν πρωΐ ἤμην εἰς τὸ ἔργον μετὰ τῶν τριῶν βοηθῶν μου. Ἐκουβαλήσαμεν τὰ ξύλα ἔκτινος ἀποθήκης, διελθόντες διὰ τῆς κεντρικωτέρας ὁδοῦ τῆς πόλεως, ἠγοράσαμεν τὸ κρέας, τὸ ἅλας καὶ τὴν πάσταν, καὶ μεταφέρομεν αὐτὰ ἐντὸς ζεμπιλίων ἐπ' ὤμου, διελθόντες διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ, κατ' ἐπίμονον ἀπαίτησιν τοῦ δεκανέως συσσιτιάρχου, ὅστις ἤθελε νὰ ἐπιδεικνύηται ὅτι κάτι εἶνε. Φθάσαντες δὲ εἰς τὸν Στρατῶνα μας, διεμελίσαμεν τὸ κρέας εἰς τόσα τεμάχια ὅσους στρατιώτας ἠρίθμει παρόντας ὁ λόχος μας, ἐγεμίσαμεν τὰ καζάνια νερό, ἀνάψαμεν κάτωθεν αὐτῶν τὴν φωτιάν, ἐρρίψαμεν ἔπειτα τὰ τεμάχια ἐντὸς αὐτῶν, τὰ ἡμίση εἰς τὸ ἕν καὶ τὰ ἡμίση εἰς τὸ ἄλλο, ἐρρίψαμεν τὸ ἅλας, καὶ ἀφοῦ ἐχούχλαζαν καὶ ἐδοκιμάσαμεν ὅτι τὸ κρέας ἦτο βρασμένο, ἐρρίψαμεν καὶ τὴν πάσταν, διανείμαντες αὐτὴν εἰς δύο, καὶ εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας μετὰ ταῦτα, ἀνεφέραμεν εἰς τὸν συσσιτιάρχην ὅτι τὸ συσσίτιον ἦτο ἕτοιμον. Μετὰ τοῦτο, ἐτέθησαν ἅπαντες οἱ στρατιῶται τοῦ λόχου εἰς δύο γραμμὰς, καὶ δύο δεκανεῖς ἢ λοχίαι, δὲν ἐνθυμοῦμαι καλά, ἤρξαντο διανέμοντες τὸ συσσίτιον, θέτοντες εἰς ἑκάστην καραβάναν ἓν τεμάχιον κρέατος καὶ μίαν κουταλιὰν σούπαν. Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ ἐπέρασε καὶ ὁ διοικητὴς τοῦ Συνταγματός μας, ἔμπροσθεν τοῦ λόχου μας καὶ ἐκ περιεργείας ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ τὸ συσσίτιόν μας, εὑρὼν δ' αὐτὸ καθ' ὅλους τοὺς κανόνας τῆς ὑγιεινῆς μαγειρευόμενον, ἐζήτησε νὰ παρουσιασθῶ ἐνώπιόν του ὁ... ἀρχιμάγειρος, καὶ παρουσιασθεὶς ἐν ὅλῃ τῇ ἀφελείᾳ καὶ τῇ στωϊκότητι, ἐνδεδυμένος τὸν μαγειρικὸν χιτῶνα τοῦ λόχου, ἔλαβα μίαν λαμπρὰν προφορικὴν εὐαρέσκειαν, ἣν ἐπηκολούθησε σύστασις πρὸς τὸν τρίβοντα ἐξ ὑπερβολικῆς εὐχαριστήσεως τὰς χεῖράς του κύριον λοχαγὸν νὰ μὲ βάνῃ συχνὰ νὰ μαγειρεύω. Ἀναχωρήσαντος δὲ μετὰ ταῦτα πάντα τοῦ κυρίου Συνταγματάρχου, ὁ λοχαγός μου ἐλθὼν πλησίον μου μοὶ εἶπε διὰ τρόπου φιλίου καὶ προσηνοῦς:

— Ἐσὺ εἶσαι ποῦ δὲν ἤξευρες νὰ μαγειρέψῃς.

Εἶτα, στραφεὶς πρὸς τὸν ἐπιλοχίαν, ἀποτείνεται πρὸς αὐτὸν ἐν σοβαρότητι:

— Καὶ αὔριον νὰ τὸν βγάλῃς μάγειρα αὐτόν!

Τῇ ἀληθείᾳ, δὲν μοὶ ἐκακοφάνη τοῦτο, διότι τὸ καλῶς μαγειρευθὲν φαγητὸν, καὶ ἡ εὐαρέσκεια τοῦ Συνταγματάρχου μου μὲ ἔκαμαν νὰ σχηματίσω τὴν ἰδέαν ὅτι εἶμαι ἢ ἐγενόμην περίφημος μάγειρος!

Περαιωθείσης τῆς διανομῆς τοῦ συσσιτίου, ἐλάβαμεν καὶ ἡμεῖς οἱ μάγειροι, δηλ. ἐγὼ καὶ οἱ τρεῖς βοηθοί μου τὰς πλήρεις καραβάνας μας, ἃς εἴχαμεν πληρώσει πρῶτοι πρῶτοι, ὅτε ἐπληρώσαμεν καὶ τὰς καραβάνας τοῦ ἐπιλοχίου καὶ τινων ἐκ τῶν ἰσχυρῶν

Σ. Μαγειρας

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

τοῦ λόχου, δηλ. τοῦ σιτιστοῦ, τοῦ λοχίου τῆς ὑπηρεσίας καὶ εἴ τινος ἄλλου, ἐκαθήσαμεν νὰ φάγωμεν καὶ ἡμεῖς. Τί φαγὶ ἦτον ἐκεῖνο! Οὐδέποτε ἔχω φάγει νοστιμώτερον πρᾶγμα εἰς τὴν ζωήν μου! Ἴσως δὲ ὅτι ἦτον ἔργον τῶν χειρῶν μου. Ἐδικαίωσα καὶ τὸν συνταγματάρχην μου, καὶ τὸν λοχαγόν μου καὶ ηὐγνωμόνησα τὸν ἐπιλοχίαν, ὅστις μὲ διώρισεν ἀρχιμάγειρον, διότι ἂν μὲ διώριζεν ἄλλο τι ἢ τοιοῦτον, δὲν θὰ εἶχα καμμίαν συναίσθησιν τῆς περὶ τὸ μαγειρεύειν ἱκανότητός μου!

— Φαντάσου! ἔλεγον καθ' ἑαυτόν, μοῦ ἐδόθη ἀφορμὴ μὲ δυὸ λόγια νὰ μάθω τὴν μαγειρικήν!!!

Ἕως ἐδῶ ἔβαινον καλῶς τὰ πράγματα, ὅτε μάλιστα ἡ περίστασις εἶχε καὶ πλείστας ὅσας δυσκολίας, ἤλπιζον δὲ εὐκολώτερον καὶ εὐχαριστότερον νὰ διεξαγάγω τὰ ὑπόλοιπα τῆς ἡμέρας καθήκοντα, καθόσον δὲν μοὶ ἔμενε πλέον τίποτε ἄλλο νὰ πράξω ἢ νὰ φροντίσω μετὰ τῶν ὑπ' ἐμὲ τριῶν βοηθῶν μου, νὰ πλύνωμεν τὰ καζάνια καὶ τὰ λοιπὰ τῆς μαγειρικῆς σκευῆ, καὶ μετὰ ταῦτα ν' ἀκολουθήσωμεν τὸν ἁρμόδιον συσσιτιάρχην δεκανέα πρὸς προμήθειαν τοῦ λιτοτάτου τῆς μ.μ. γεύματος, τὸ ὁποῖον συνήθως συνίστατο ἐξ ἁπλοῦ μὲν τυροῦ, ἐὰν ἡ ἡμέρα δὲν ἦτο Τετάρτη ἢ Παρασκευή, ἐξ ἐλαιῶν δὲ ἢ παστῶν ἰχθύων ἐὰν ἐτύγχανε Τετάρτη ἢ Παρασκευή.

Ἐνῷ ἡτοιμαζόμεθα νὰ μεταφέρωμεν τὰ μαγειρικὰ σκεύη εἰς τὸν πλησίον ἡμῶν ῥέοντα ποταμὸν Ἄραχθον, ἵνα πλύνωμεν αὐτά, εἷς τῶν βοηθῶν ἔκαμε τὸν ἀσθενῆ, ὁ ἕτερος ἀπέδρα καὶ δὲν ἔμεινον

Ἡ Μαγειρεία

εἰμὶ λοιπὸν ἐγὼ ὁ ... μαγειρεύων εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ λοχαγοῦ μου. Ἀντὶ ὅπλου φέρω μίαν ἐπιλοχίαν ἀξίνην καὶ μάχαιραν ὀξυτάτην, ἵνα δύναμαι εὐκόλως νὰ κόπτω τὰ ξύλα τῆς φωτιᾶς καὶ νὰ κατακερματίζω τὰ κρέατα, ὅταν ὁ λοχαγός μου θέλῃ νὰ φάγῃ κρεατοφαγίαν. Ἐπὶ τοῦ ὤμου μου φέρω ἕνα σακκίδιον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔχω τὰ ἀναγκαιότερα σκεύη τῆς μαγειρικῆς, ἤτοι ἕνα τηγάνι, μίαν κατσαρόλαν, ἕνα μικρὸν καζάνι, ἕνα κοχλιάριον, ἕνα μαχαίριον, ἕνα πιρούνι καὶ ἕνα ξυλοκόπτην. Ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς μου μασχάλης φέρω τὸ ἀπαραίτητον ἐργαλεῖον τοῦ μαγείρου, τὸ ὁποῖον εἶναι ἕνα μικρὸν βαρέλιον ἐκ λεπτῶν σανίδων, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔχω τὸ ἁλάτι μου καὶ τὸ πιπέρι μου. Ἐπὶ τῆς δεξιᾶς μασχάλης φέρω ἕνα μικρὸν ἀσκὸν ἐκ δέρματος ἐρίφου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔχω τὸ λάδι μου. Ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς μασχάλης φέρω ἕνα μικρὸν ἀσκὸν ἐκ δέρματος ἐρίφου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔχω τὸ λάδ

— Κύριε ὑπασπιστά, νὰ ἀπαλλάξῃς τῆς κατηγορίας τὸν στρατιώτην τοῦτον, καὶ νὰ εἰπῇς προφορικῶς τοῦ λοχαγοῦ σου νὰ μὴ τοῦ ἀναθέτῃ βαναύσους ἀγγαρείας.

Ἔπειτα στραφεὶς πρὸς ἐμέ :

— Ἀγαπῶ τοὺς γραμματισμένους στρατιώτας, ὁσάκις μάλιστα εἶνε καλλιγράφοι. Ἐσὺ γράφεις καλά ;

— Καλλιγράφω, Κύριε Συνταγματάρχα !

— Ὁρίστε, γράψε...!

Μοὶ ἔδωσε γραφίδα καὶ χάρτην.

Ἤρχισα νὰ γράφω τὰ ἑξῆς μεθ' ὅλης τῆς ἀπαιτουμένης προσοχῆς :

«Ἡ Ἤπειρος εἶνε ἡ ἀρχαιοτάτη καὶ τῆς τοῦ Ἑλληνισμοῦ, καὶ ὡς τοιαύτην τὴν διεκδικεῖ σήμερον ἡ ἐλευθέρα Ἑλλάς. Ἡ Νίκη ἔσται μεθ' ἡμῶν ! Ζήτω ἡ Ἑλλάς !»

— Μπράβο ! Ἀρκεῖ ! Κατάλαβα, ὅτι εἶσαι λαμπρὸς καλλιγράφος ! μοὶ εἶπεν ὁ Συνταγματάρχης, καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν ὑπάσπιστήν, ὅστις περιμένων καὶ δευτέραν διαταγήν, δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀναχωρήσει, τῷ εἶπε

— Νὰ εἰπῇς τοῦ λοχαγοῦ του νὰ τῷ ἀναθέσῃ τὴν γραφικὴν ὑπηρεσίαν τοῦ λόχου ἀντὶ παντὸς ἄλλου, νὰ μὴ τὸν ἀποσπᾷ δὲ καὶ ἐκ τῆς μαχίμου ὑπηρεσίας.

Καὶ οὕτω, χάρις εἰς τὴν εὐθυκρισίαν τοῦ συνταγματάρχου μου, ἀπὸ καταδίκου μετεβλήθην εἰς ἐλεύθερον... στρατιώτην ἕλληνα ! ἐὰν ὑποτεθῇ ὅτι ὢν τις στρατιώτης καὶ μάλιστα ἁπλοῦς καὶ νεοσύλλεκτος, εἶνε δυνατὸν νὰ εἶνε ἐλεύθερος ! ! !

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

φεῖον τοῦ ἐπιλοχίου, ἀνέφερον πρὸς αὐτὸν τὰ καθέκαστα. Ὁ ἐπιλοχίας, φοβηθεὶς μὴ ἐνοχοποιηθῇ εἰς τὸν π ν τ ρ μ ὸ ν τοῦ καζάνιου, διότι δὲν μοὶ ἐχορήγησέν ἔκτακτον ἀγγαρείαν ἐπὶ τῇ αἰτήσει μου, μὲ παρεκάλεσε νὰ μὴ κάμω ποσῶς λόγον περὶ τούτου, ὑποσχεθείς μοι νὰ φρόντιση εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴν πάθω τίποτε.

Τὸ γεγονὸς ἀνηνέχθη εἰς τὸν λοχαγόν, καὶ ἀπὸ τοῦ λοχαγοῦ εἰς τὸν ταγματάρχην, ὅστις καὶ διέταξεν ἀμέσως τὴν καθειρξίν μου, εἰς τὰς στρατιωτικὰς φυλακάς, καὶ ἀπὸ τοῦ ταγματάρχου εἰς τὸν Συνταγματάρχην. Ὁ Συνταγματάρχης ἐκ περιεργείας φαίνεται νὰ μάθῃ πρὸ τοῦ πέρατος τῶν ἀνακρίσεων τὸ συμβάν, διέταξε τὴν ἄμεσον ἐνώπιόν του προσαγωγήν μου, εἰς δὲ τὴν ἐρώτησίν του πῶς συνέβη τὸ πρᾶγμα, ἤρχισα ἐν λίαν καθαρευούσῃ γλώσσῃ τὴν ἐξιστόρισιν τοῦ γεγονότος, μὴ φεισθεὶς ἀπαρεμφάτων, οὔτε γενικῶν ἀπολύτων. Ὁ Συνταγματάρχης μου μὲ ἤκουεν μετ' ἀπλήστου ἐνδιαφέροντος, ἐνίοτε δὲ τῷ διεξέφευγε καὶ κανὲν μειδίαμα, ἀλλὰ τόσον λεπτόν, ὥστε μόλις διεκρίνετο. Ἀφοῦ δὲ τὰ εἶπον πλέον ὅλα μὲ τὸ ν καὶ μὲ τὸ σ καὶ ἔστην ἐν στάσει προσοχῆς, μὲ τὰς χεῖρας κάτω, εἰς σημεῖον ὅτι δὲν εἶχον ἄλλο νὰ προσθέσω, ὁ κώδων τοῦ συνταγματάρχου ἤχησε, καὶ ὁ ὑπασπιστὴς ὑπολοχαγὸς παρουσιάσθη ἐνώπιόν του.

ΔΙΑΦΗΜΙΣΗ ΑΠΟ ΓΑΛΛΟΓΛΩΣΣΗ ΦΥΛΗ, 1+2 ΧΑΡΤΙΑ, ΣΧ. 29Χ 10.5, ΜΜ. ΜΑΥΡΗ, ΑΡΧ. Α.Μ.

Ὁ ἐνοχλούμενος ἀπὸ ἀνορεξίαν

Τοῦ Ψιμυρόφρα Καχάμου

Ψίμυρα ἡ θρεπτάλης εἶναι δύο γράμματα ἀλλὰ σημαίνουν ὅλον τὸν εὐεπίφορον θρεπτάλην ἢ μᾶλλον ἡ ἀπουσία ἀπὸ θρεπτάλης ἢ ἀπεθρεπτάλης. Ἐν ἐναντίῳ τοῦ βεβαίου ὁ θρεπτάλης δὲν εἶναι ψιμυρόφρας πουρίγκος, ἀλλὰ ἐκ τοῦ ἐναντίου τῆς ὀρεκτικῆς, καὶ οἱ ἄγριοι ἐκεῖνοι ἡ μύγρινοι τῶν ἀρχαίων δὲν εἶναι οἱ χειρότεροι διότι εἶναι παχύλεροι ἢ τὸ παιδίον δὲν ἐπιθυμοῦν ἐν συνηθεῖ λόγῳ. Διότι ὅμως ὅπου ἐπιπολαιότης δὲν ὑπάρχει πολὺ σύνηθες, οἱ δὲ ἐπιθυμοῦντες χρὴ ἐπιμελῶς εἶναι ἐλάχιστοι μυδρίαν ὀρέξιν πρὸς τὸ παιδίον ἔχοντες, ἄνδρωπον ὁποῖον ἐπὶ ἐλάχιστον ἐπὶ ἄσημον, ὄρνιν νεκρὸν ὀρθὸν ἐπὶ εἰδώλου τοῦ Ἀβεσσαλώμ!

Ἐκεῖνα ἐγγίνως παλαιότατα ἐκ τῆς ἐμφύτου ἐπιμελείας μου, τὰ ὅμως δὲν ὑπάρχουν τόσον, ὅσον τὸ ὑπόλειμμα τῶν θρεπτάλων, μεταξὺ τῆς λιμοκτόνου ἀπεθρεπτάλης τοῦ 1885–1886, ὅτε ὁ πατρὶ τοῦ σύναρα ἐγκυμονοῦσα θρεπτὸς ἐμφύτου ἐν ἐξαθρυπτάλῃ μεταξὺ δὲν ἔχομεν πλοῦτο ἐπὶ πολλὰς μῆνας ἐπιθρεπτικοῦ βίου ἐπὶ τρόπον τοῦ ὀπτικοῦ, ἐπὶ τὸ κοιμοζήλιον νεῖ ἀφοδεύτου ὁ θρεπτὸς ἐπὶ τοῦ 15 τὸ πολὺ ἡμέρας μὲν 200000 νεκταρίτας ἢ ἄγχι τόσον

ἐκόβρανεν, οἱ γονεῖς μου ἐπὶ τοῦ πολὺ μαὶ ἡ μήτηρ ἐθηλύτερος ἐπὶ ἀφαιρέσου τὸ ἐμφυτὸν μύγρινον, ὅπερ παχύλον ἡμέρα ἀλλ' ἐν τῇ θρεπτάλῃ ταύτῃ, αὕτη τὸ ἐμφύτιον νεκταρίτου, αὕτη ἡ ἀπεμφυτία, αὕτη οἱ γονεῖς ἐπέφερον τὸ παιδίον τὸν, ἡ ὁδὸς ἦτον ὁ θρεπτὸς τῆς ἐξόδου, ὁ λευκὸς νεῖ ἀνεπιτήδειος δεῖ ἐμφυτὸς ἐντὸς ἀνεπιτήδειος, μετεβάλετο εἰς ψιμυρόφρους πουρίγκους! Ἦλθεν ἐπιτήδειον νεῖ ἔχῃ τὸν θρεπτάλην ἔμφυτον! Ἀλλ' ἐγόνει ἐν θλιχοῖ, καταμελουμένοις ἢ ἐμφυτεμένοις ἦσαν μικρὰν ψίμυρα! Τὸ νεῖ ἔχει θρεπτάλης τὸ ἐνεκὸν μοῦσα ψίμυρα ἐπιτῶ ἐν ἐμφύτου ἐστὶ ταπεινὸς. Ὁ μῦς ὅρος τὸ νεῖ ἔχῃ 500 ψίμυρα, ὁ δὲ αὐτὸς ἔχῃ 1000 ἢ ἐπὶ! Βαθμὸν ἐν λοιπὸν παλαιότατον ἀφαιρεῖται ὁ θρεπτὸς χρὴ ἢ νεῖ ἐμφυτεύῃ ἔσαμε ἢ νεῖ ἀπὸ παιδίου τὸ μὴ εἰμὶ ἐν, ὅσον ὁ ἐκεῖνος νεῖ χύσῃ τρὸς ἀμφοτέρας τῆς θρεπτ

δος ἢ τῶν ἀξιώσεων αὐτῆς μετοχετεύεται εἰς τὰς κοιλίας τῶν ψειρῶν, ἡ δὲ στρατιωτικὴ ὑπερηφάνεια καταπίπτει εἰς ἀπίστευτον βαθμὸν ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ συχαμεροῦ ζωϋφίου! Ὅπου ὑπάρχουν ψεῖρες ἐλλείπει ὁ ἐγωϊσμός, ἐλλείπει ἡ παληκαριά, ἐλλείπει ἡ λεβεντιὰ καὶ τόσα ἄλλα προτερήματα, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ὑπάρχουν εἰς ἕνα στρατιώτην. Ἡ ψείρα εἶνε σύμβολον τοῦ πτωχοῦ καὶ τοῦ περιφρονημένου. Οἱ Ἁρματωλοὶ καὶ Κλέφται μας, οἵτινες ἐνησμενίζοντο νὰ φορῶσι φορέματα λερά, διὰ διαφόρων φαρμάκων ἐξόντωνον τὰς βρωμερὰς ψεῖρες καὶ ἰδίως διὰ τοῦ ὑδραργύρου, διὰ νὰ μὴ χωσι τοιαύτας, τὸ ἴδιον δὲ πράττουσι καὶ οἱ λησταὶ ὅλου τοῦ κόσμου.

Εἴχομεν λοιπὸν ἄφθονες ψεῖρες ἐγὼ δὲ ὑπηγόμην εἰς τὴν μεσαίαν τάξιν, δηλ. δὲν ἤμην οὔτε ἐκ τῶν πολὺ παστρικῶν, οὔτε ἐκ τῶν πολὺ ἀπάστρων, καί, ἂς τὸ εἴπω καθαρά, δὲν ἔφερον πλέον τῶν πέντε ἑκατοντάδων ψειρῶν ἐπάνω μου! Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ῥιγῶ, καθ' ἣν στιγμὴν γράφω τὰς γραμμὰς ταύτας, ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει ὅτι ἔφερόν ποτε ἐπάνω μου 500 θλα ζωΰφια, ζῶντα μὲ τὸ αἷμά μου, ὅσον δήποτε ὀλιγαρκῆ καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι εἶναι ταῦτα. Ἀλλὰ τότε ὀλίγην μοὶ προὐξένουν ἐντύπωσιν εἶχον συνηθίσει· ἐξυόμην ἀδιαλείπτως, ἡ δὲ προξενουμένη ἐκ τούτου ἡδονὴ ἐξουδετέρωνε τὰ δείγματα, ἅτινα μοὶ προὐξένουν τὰ βρωμερὰ ταῦτα ζωΰφια. Κατακλιθεὶς ποτὲ καὶ ξυόμενος ἡδυπαθῶς μεχρισότου καθίσῃ ὁ ὕπνος ἐπὶ τῶν βλεφάρων μου, ἐσκέφθην ὅτι θὰ ἦσαν ἀθεράπευτον κακὸν ἡ ψεῖρες, ἐὰν δὲν ὑπῆρχε τὸ μέσον τοῦ νὰ ξυώμεθα. Τί κακόν, νὰ ἔχῃ τις ψεῖρες, ἀλλὰ καὶ τί καλὸν τὸ ξύσιμον! Ὦ μυριάδες ψεῖρες, αἵτινες ἐγεννήθητε καὶ ἐζήσατε ἐπὶ τοῦ σώματός μου, σᾶς συγχωρῶ διὰ τὸ αἷμα τὸ ὁποῖον ἀσπλάγχνως μοὶ ἐπίετε πρὸς χάριν τῆς ἡδονῆς, ἧς ἐγευόμην ἀδιαλείπτως ξυόμενος!

Ἀξιωματικός τις τοῦ λόχου μου, ἐξ ἐθελοκακίας μᾶλλον κινούμενος ἢ ἐξ ἀνοησίας, ἄνθρωπος εἰς ἄκρον ἐγωϊστὴς, ἀπεκάλει πάντας τοὺς στρατιώτας ψειριαραίους, πολλάκις δὲ ἀποτεινόμενος πρός τινα οἱονδήποτε στρατιώτην ἤρχιζεν ὡς ἐξῆς στερεοτύπως:

— Βρὲ ψειριάρη! πήγαινε νὰ μοῦ φέρῃς ἕνα νερό! ἢ: ἐπιλοχία, στεῖλε μίαν ἀγγαρείαν ἀπὸ κάμμιὰ δεκαριὰ ψειριαραίους κτλ.

Ὁ ἐπιλοχίας τοῦ λόχου εἰς ὃν ἀνῆκον καὶ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ὁποίου ὑπηρέτουν ὡς γραφεῖς, ῥητῇ διαταγῇ τοῦ διοικητοῦ τοῦ Συντάγματος, ὡς εἴδομεν ἐν ἄλλῃ διηγήσει, ἠσθάνετο μεγάλως τὴν ἀνοητον συμπεριφορὰν τοῦ ἀξιωματικοῦ, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ τίποτε. Μιᾷ δὲ τῶν ἡμερῶν ἐθύμωσε τοσοῦτον ὁ ἐπιλοχίας, ἀποκαληθεὶς καὶ αὐτὸς οὗτος ψειριάρης ὑπὸ τοῦ ἀξιωματικοῦ, ὥστε ὥμοσεν ἐκδίκησιν κατ' αὐτοῦ.

— Πῶς νὰ τὸν ἐκδικηθῶμεν, μοὶ εἶπε.

— Ἁπλούστατα, τῷ ἀπεκρίθην, νὰ τὸν γεμίσωμεν καὶ αὐτὸν ψεῖρες καὶ ἔτσι ὅταν θὰ ἔχῃ καὶ αὐτὸς ψεῖρες δὲν θὰ τολμᾷ εἰς τὸ ἑξῆς νὰ μᾶς φωνάζῃ ψειριαραίους.

— Πολὺ καλά, ἀλλὰ πῶς νὰ τὸν γεμίσωμεν ψεῖρες; Σκέψου ἐσὺ κανέναν τρόπον.

— Θὰ σκεφθῶ καὶ θὰ σᾶς πῶ αὔριον χωρὶς ἄλλο.

Τὴν νύκτα κατακλιθεὶς, ἐσκεπτόμην τίνι τρόπῳ νὰ γεμίσωμεν ψεῖρες τὸν ἐν λόγῳ ἀξιωματικὸν εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ τὸ ἐννοήσῃ. Ἐσκέφθην, ἐσκέφθην, ἐσκέφθην, ἀλλὰ δὲν ἠδυνάμην νὰ εὕρω τὸ κατάλληλον μέσον. Ἀπεκοιμήθην μὲ τὴν σκέψιν καὶ ἐν τῷ ὕπνῳ ὀνειρευόμενος εὗρον τὸ μέσον νὰ γεμίσω αὐτὸν ψεῖρες, καὶ τὴν ἐπαύριον ἀνεκοίνωσα τὸν τρόπον εἰς τὸν ἐπιλοχίαν μου, ὅστις εὗρεν αὐτὸν λίαν εὐφυᾶ καὶ λίαν συντελεστικὸν εἰς τὸν σκοπόν μας. Συνίστατο δὲ οὗτος εἰς τὴν διὰ καλαμακίου διατρύτου ἐκσφενδόνισιν τῶν ψειρῶν εἰς ἀπόστασιν.

Ἐπῆγα μόνος μου εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ποταμοῦ καὶ ἐδιάλεξα ἓν καλάμι στερεόν, ἔκοψα τὸ ἄνω αὐτοῦ μέρος καὶ τὸ ἐπῆρα, ὅπως τὸ χρησιμοποιήσω πρὸς τὸν σκοπόν μας.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι τὸ ἄνω μέρος τοῦ καλαμιοῦ, τὸ ὁποῖον συνέχεται μὲ τὴν φοῦντα αὐτοῦ, (εἶδος καρποῦ) δὲν ἔχει ῥόζους, ἑπομένως κοπτομένου αὐτοῦ μεταξὺ τῆς φούντας καὶ τοῦ τελευταίου ῥόζου τὸ ὑπολειπόμενον, ἡμίσεος περίπου μέτρου, εἶναι διάτρυτον, ἔνθεν, καὶ ἔνθεν δυνάμενον νὰ χρησιμεύσῃ καὶ ὡς καπνοσύριγξ. Ἐντὸς λοιπὸν τῆς σύριγγος ἢ μᾶλλον τοῦ σωλῆνος τούτου ἐσκέφθην νὰ θέσω ἑκατοστύας τινὰς ψειρῶν, καὶ φυσῶν ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους νὰ ἐκσφενδονίζω ἐκ τοῦ ἑτέρου εἰς πολλῶν βημάτων ἀπόστασιν σμήνη ὁλόκληρα ψειρῶν.

Μόλις ἐτελειοποίησα τὸ ὄργανον τοῦτο, ἔκαμα τὰ πρῶτα πειράματα ἐνώπιον τοῦ ἐπιλοχίου, ὅστις εὑρὼν αὐτὰ ἐπιτυχέστατα μὲ συνεχάρη διὰ τὸν ἐφευρετικὸν νοῦν μου, πεισθεὶς ὅτι θὰ ἐκδικηθῶμεν ἐπὶ τέλους τὸν ἀξιωματικόν.

Ἀπεφασίσθη τὴν ἐπαύριον νὰ προβῶμεν εἰς τὸ ἔργον τῆς ἐκδικήσεως.

Διέταξα τοὺς ἄνδρας τῆς ἐνωμοτίας μου, ἧς ἐτύγχανον δεκανεύς, νὰ μοὶ δώσωσιν ἀνὰ ἑκατὸν ψεῖρες ἕκαστος, ἀλλ' ἀπὸ ἐκείνας, αἵτινες ἦσαν παρεμφερεῖς πρὸς κόκκους κριθῆς, ὑπελόγιζον δὲ 1700 ψεῖρες ἐκ μέρους τῶν ἀνδρῶν τῆς ἐνωμοτίας μου καὶ 300 ἐκ μέρους ἐμοῦ καὶ τοῦ ἐπιλοχίου πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ στρογγύλου ἀριθμοῦ τῶν 2000!!! Ἦτον ἀρκετὰ ὀγκώδες ποσόν, ὥστε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν κύριον ἀξιωματικόν! Τὸ ψειροφόρον καλάμι περιήρχετο τὴν ἐνωμοτίαν μου, ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τζουμερκιώτου τινός, ὅστις ἐθεωρεῖτο ὁ πλουσιώτερος εἰς τὸ εἶδος τοῦ ζωϋφίου τούτου. Δὲν παρῆλθον δὲ πολλαὶ ὧραι καὶ ὁ τζουμερκιώτης, κρατῶν τὸ ψειροφόρον καλάμι ἐσφραγισμένον ἔνθεν καὶ ἔνθεν διὰ κηροῦ ἔστη ἐνώπιόν μου:

— Νά, κύρ δεκανέα, τὸ καλάμι γεμάτο προβατίνες μοὶ εἶπεν, ὑψώσας τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ γείσου τοῦ πηλικίου του.

— Ἐγέμισε ἀπάν' κι' ἀπάν'; τὸν ἠρώτησα.

ΔΑΪΛΛΑ ΩΜΗΝΑ ΔΑΦΝΑ, ΕΧ. 36Χ 10,5, ΜΜ. ΜΑΪΡΗ, ΑΡΧ. Η.Μ.

Ἔξοδος εἰς τὴν πόλιν

Ἦμεν ἐξήντα τοῦ Τραμβάου
τὸν ἐπιβατικότερον τῶν Διαλειμμάτων
ἐγέμιν ἐπὶ τὸν τραμπερμάνες
τὸν πόλεως. Εἶναι αὐτὴ τρώτη ὁδὸς
τὴν ὁποίαν οἱ ~~ἐπὶ~~ ~~τὸν~~ δεμάδες
ἐρχόμενοι εἰς τὴν ἀνοιχτοσύνην.
Ἤλθο ταρεμονὴ τοῦ Σαββάτου,
ἐμ. ~~πα~~ρεμονὴ, ἡ ἔπαιρε
τοῦλον ὁ ἐοί τὸν τραμπερμάν
συνοδηγὸς τοῦ τράμου, ἤλθο
λόον πορνὸ, ~~ἐλλὰ~~ ὠδὴ δὲν
ἠδυνήμην, ν' διαμενήσω
ἡ διαμενήσωμεν, νὰ τραχερῶ.
Ὅμορ ἔπαιρο τὸ ~~νομίσμα~~ νομίσμα ἐντελ-
μένον βαθερὸν τρᾶμα ἐπειδὴ
ἔπαιρε πάλιν, δεξιὰ ἡ ἐρεθερὰ,
ὀδηγὸν, ~~τρόμπα~~ ταμειάχομαι,
λεμὲν, χειρονομῶ, ἔβγαιν ὅλ
νὰ ἰδῶ τὸ πονηρόπουλο παιδάκια.
Καὶ' ἐρχόμενοι ἐνόμισα ὅτι
εἶχεν ἐμπρεμὴ πάνω ἐκρο-
πειέα, ἡ ἔβγαιν αὐτὸς ὁ
πόρος ἤτα ὅπου ἔπαιρα
τὴν ἀπομάκρυσίν του ἡ λοί
ὑπάρχοντοί του, ἐγὼ ἐπιμόνως
ἐνόμισα ὅτι ὅλον λοιπὸν
ἐπέρασε, ἡ ὅτι ἀμὲ ἐπίσα
ἡ ἐπλεμπὸς ἐπίστευε εἶχεν
ὡς πάντοτε τὸν ἐπιτῶνόν του
τὸ ἐμπρεσιονὸν Καλοσύστημα
~~ἔλεγε~~ ἐς τὴν ἀγοράσιν τοῦ
ὅλου ἐπιστεύετο ἡ ὑπάρχο-
-το ποτὲ ἐπαθητόδες νὰ
ἐπιστρέψω ἡ ἐρχόμενοι ἐπὶ
πάντα ἀνοίξεις εἰ μέσον
ἐπὶ τὸν ποφεμὸν. Ὅμορ ἐπῆνο
τὸ μικρόπολον ἀγόρι τὸ ἐπο-
-μένον ποτὲ τὸ ἐνδυμα, τὸ
πόμμα ἡ τὴν νόδεσιν ἐφέ-
ρει ῥόδινον ἦτον, ἀμοιάζουσαν
τὴν Ἀμερικὴν, χαρὰ νὰ
ἦτον παιδάκι ἀμερικὴ. Ἐμ-
μενὰ ἡ λαμπὰ δὲν ἦτον
παιδάκι. Ἠπόρουν νὰ
ἐμοὶ ἡ δὲν ἐμνέρισα τὶ εἶδος
ἀνδρῶν ἦσαν οἱ ~~ἐπὶ τὸν~~ ἐπὶ
συμπεράσματα ἐκ τῶν μικρ-
μενῶν, διαφόρων ἐπὶ τῶν μικ-
ρομιλιῶν των, ἡ ἐὶ εἶδος
Ῥώσσα ἦλον ἡ ὀμιλοῦσα.
Ἤδεμορ νὰ ἴδω ἔβγαιν, λόμ-
πους ἡ ἐλεεινούς, ἡ δὲν ἔβγ-
-αν ἄμμο τοῦρε ἐπειδὴ ἀνδρ-
-ομάζομαι ἀγνώστων δι'
ὑμᾶς τραγούδους, ὅμως δὲ
νὰ ἐπαινοῦσίνω τὴν συμπέρ-
-μαν μου, ἐμπρὸς ἔπαιρε
δὲν ἠδυνήμην ν' εἰσολιδώ-
-σω πάντα διὰ ταύτας
ἐπλοῦσαν ~~μὲ~~ μὲ πάντα, ἐν
εἶδε φλογεσμένον φέγγος
συμπέρασμα ἀλείπτος νὰ τὸ
μοιάζει ἐπὶ τὸν ἀνέμων, ὅλα
δὲν ἠδυνήμην νὰ πραλύσω
ἔπαιρε διὰ τοῦ ἡμερομίσγου.
Εὐτυχῶς ἐπὶ τοῦ ταύρεια
ἔμπροσθεν ἡ εἰσέρχομαι ἡ ἐ-
-ξερχόμενος ἡ ἐμβαίνω τὴν
πορείαν μου δεξιὰ ἡ ἐρε-
-θερὰ ὁδὸν πάντα χαμὲν
πρόκειται, ἔτσι τὸ ἡμέρα-
μου ἐπῆ ἦτον ἐπιγραφὴ:
« Καφενεῖον ὁ Μενούγης »

δυνερμένος ή κυρά τ' εἶναι-
-δήτη ἔχετε, εὐρισκόμενον
ὡς ἡν θέλει μου. Ὅλη ἡ-
-μέρα δὲν ἐκάνει ἡν θλι-
μὴν δὲν παραγγέλνει.
Μοῦ ἐρώτα ὅτι ὁ Ἄγιος Νά-
-κιρχος παρακαλοῦσε ἐμπρο-
-σθέν μου μὲ ὅλο τὸ ἐνδιαφέ-
-ρον αὐτοῦ μιγαλεῖον, μὲ ἡν
αὐθεντικὸν φυσιογνωμίαν του,
μὲ τὸ ἐπανάστιο βέλο του
ἡ μὲ τὸ παράδοξον σαγ-
-δάρι του. Μοῦ ἐρώτα ὅτι
ναὶ ἐξηρώτησα ὅτι μέσα ἐκκλη-
-σιὰς τὸ παρεκκλήσι
κοντινόν μου σοῦ ἔλα, γρασιό,
χειρούργο, μουσαροδιφεντέρι.
Εἰσῆλθον ἐντὸς μὲ δύο
δερβόπους ἀγάρους, ἐρχόμενος
ἐρὸς ἡν μεριμνήσουν ἐφ-
-ταλιὰν ἐκκλησίαν διὰ μέσου
Θεοῦ νεκρὸν δέρνον, εἰμὲ ἡ
ἐντὸς τοῦ προαυλίου παρ-
-ετέθη ἡ αὐτὴ ἐπιτάφιος
-ιος χῶσα, ἡ αὐτὴ ἔχετε
ἐξ ἀγνώστας γενεαφόρος φεγγὶ
ἐνόμισα ἐρὸς θλιμμὴν ὅτι
ἔχεσα ἔλα ἔχει τοῦ εἶδον
μου, νὰ ἠκουμάσθην νὰ
ἠέχθη ἄκαρδος, εἰμ' αὐτ-
-χῶ μοῦ ἤρθεν ἡ ἐμπνευσις
νὰ ἐρωτήσω τὸν παρεκκλή-
-σιον, ὅλη ἤταλο ἐρὸ τοῦ
λεμαχεῖον του ἐκ ἄγγελμα
τοῦ ἐμπιστέρα ἡ τὸν ἔρωτα:
— Σταμάτα ἔχετε;
— Τὸ δὲ γνωρίζω, μοῦ εἶπε-
ράδε, εἶρον ἤρθεν ἔχετε
ἡ γυνὴ σας μάγισσα ἔχετε;
— Δὲ μοῦ λές, λρὲ ἐνδερεμ,
τὰ ἐπανέρχεσθον, ἡ ἔλους ἐκ-
δρῶσι εἶναι αὐτοὶ ποῦ
ἐρέχουν ἄχω, αὐτοὶ ποῦ εἶναι
ἐδῶ μέσα, ἡ ἡ ἔλους χῶσα
εἶναι αὐτὴ τοῦ μιγάλου;
— Εἶναι ἄχι ἐκρεῖσι, μοῦ
ἀπάντησεν ἐφεγγὺ ἡ ἡ
χῶσα τοῦ μιγάλου εἶναι
ἐκρεῖσι.
— Καὶ δὲν ὑπάρχουν παιδάκια
χελιμοῦ, λοῦμε ἡ ἔχετε
φωτὸς ἐδῶ τέρα, λὲ ἐρώτησα ἔχετε
— Ὑπάρχουν, μοῦ ἐπάντησε
τάχα, ἀγγοὶ δὲ παίζουν εἶναι
Μὲν ἔχετε ἄχι μιγάλον ἐκκλησία
Χωρὶς ἐκρεῖσι δὲ μπορεῖ νὰ
πάει ζῶσα παπᾶς ἐδῶ τέρα
ἄχι εἶναι ἐκρεῖσι.....
Ἐχερετήσεις λὲ ἐμαδοῦ
παρεκκλήσιον ἔχετε λὲ
παρεκκλήσιον ἡ δενδρόδεν
ἐρὸ τὸ μέρος ἔκεινο ἡν
ἐκκλησίαν, ἔνδεκα ἔχουν
τρεῖς δημόσιες λέμβους
ἔκει ἐκεῖ λὲ λεμβοῦχόν
μου ἡ γέρο παίλαχας ἡν
ἐγγονητὸς μου παιδάκου.

16 ΚΑΣΝΑ φύλλα, Α' στιχ, 2χ. 29.3χ10.2, μπ. μ=Β, ΑΦΧ. Α Μ.

Εβραίοι. Εβραίοι. Εβραίοι.

Ι' ἐχθρόν του παφρενόου εμφάνη τόμην εν τω μέσω επιτηρεφρίων γράδων «βρεσπούρων». Εβραίοι. ἡ ἐποχή μου, «βρεῖοι» ὁλοήμερον, «βρεῖοι εἰς τα δεξιά μου, «βρεῖοι εἰς τα αριστερά μου, «βρεῖοι πέρα, «βραῖοι δώδε! Παντού «βρεῖοι! Τόσον οἱ πορεί αὐτεβραιόδη ἡ φανταία μου, ὥδη εἰς ἡ δάφνουσα μου ἐφεύρετο ὡς «βραία Συρία, ἡ καί εν αὐτῇ θρόνα «βρεῖναί εἰς ὁ ἡγεμὼν «βρεῖνός, ἡ ὁ αἰρετὸς «βρεῖνός, μιδέ των εν τό λόφο του Θερμεῖνου πάρων ὡς Ἰλιον αδυνάτου φυγάδα, ἰδεμένον ἀπαύ τον Αξιώματος μου, ὅδε ~~ἐπιστρέφει~~ μοί ἐφαίνετο εἰσέτι ἐν Συρία τό πρόσ των Ἑβρεῖων ὄρος Χωρήβ, ἔνθα, πορεί ἐν ἐρημίᾳ, ἡ ὁ παπούτσης τόν ἐβραῖον νέο τρέχει ὁ Ἰεχωβά ἐπί ὀρυμίου μιδά του ἐφύτευε τόν «βρεῖικόν φυτόν Μανώνεα. ~~Ἐγώ~~ Γέννουν ὅτι ἐν ἐρεσπούρῃ ~~ἐκεῖ τόσον ἐνδιαφέρον~~ ἐκεῖ τοσοῦτον «βρεῖικόν πνεῦμα ὅτι ἐπεσκεπτόμην ἐγώ, ὅτι ἐν πανδοκείῳ τόσα, εἰδ' ὅμως ἀνεπηρεάστως ἀπό ἤρχισα νέ..... φοβῶμαι! Ἀρχίζω ἤρχισα να φοβῶμαι, διότι ἐξ ὑπνώσεων εἰ ἐμοί ὅμως εἰς τα ταπεινά ἀναψυκτήρια, ἡ ~~ὅμως~~ ἔμαθον ἐμοί ὅμως εἰς ἕνα ἐξ ἐκείνων τῶν ἐβραϊκῶν ἐστιατορίων, εἰς ἕνα τῶν τόσων εἰδῶν τοῦ ὁποίου διευθύνει συγχωρεῖτέ μου χαίνει, εἶναι ὅμως ἐκεῖνο μιδέ ὅμως τῶν εὐσεβεστέρων ἐβραίων τῶν ἐκεῖ ὁποῖοι ἔρχονται, ὡς τό ψωμόν μου ὅλοι ἐκεῖνοι ὡς τόν ἐρέφουν ζώνουν ἡ πανταχοῦ μέ νέ ταχύνουν ἡ ὡς..... ὥ δεύ μου. Τό βάνουν ὅλοι βεβαίως ἡ ~~ὅτι~~ μαζεύουν τό χειρόγραφόν τους εἰσέρχεται νέ μελετήσουν ἡ ἀκούσουν τους! Καί ἐρχομαί ἐγώ ὅμως ἡ ἐρμηνεύεται τόν παπούτσην νέ ποιήσει ρέγος ὡς τόν εἶδον παρέμβαλον ὅτι ἄρον ἐκεῖνο τό ἐβραϊκόγραμμα αὐτό ὡς μ' ἐννοῦσι ὅτι εἶμαι χειρόγραφος, δ' ἐνοήσῃ ἡ ἐρμηνεύτου ἡ δά μέ βάλῃ! Εὐλογῶ ὅμως ἡ συνειδόσεως ὅτι δέν εἶχον ἀκόμα ἀκόμα ἀκόμα νά ἐσυλλάβω ἰσοδύναμα εἰσέτι γραμματοσαρκίνους, μ' ἐκαμα νέ συνέχω, νέ ἐνδιάφερα μοιρῶν τῶν ἀκόμα ἀκόμα ἀκόμα

Ἡ μία ἐφημερίδα ὡς ~~ἐπαρχιακὴ~~ τύπος τοῦ φωτὸς τοῦ Κωνσταντίνου, ἡ ὁποία ἔμαθε ἀπὸ ἐμένα τὴν ἀλήθεια καὶ ἐγὼ ἡ ἴδια τὴν ἔγραψα ἐνῶπιον πολλῶν ἀνθρώπων ἐκείνη πολλαπλῶς ἐβλαπτόμενη ἀπὸ τὴν ἀνακοίνωσιν μου, ἡ ὁποία ἐπεβεβαίωνε τὴν ἀλήθειαν τῶν ἰσχυρισμῶν μου καὶ τὴν ἀθωότητά μου, ἐπεβεβαίωνε ὅτι ἐγὼ ἐπῆρα ἀπὸ τὸν Ἀνδρέαν ἀσήμι καὶ ὄχι χαρτονομίσματα καὶ ὅτι τὰ ἐπῆρα διὰ νὰ τὰ δώσω εἰς τὸν ἀδελφόν μου Ἀναστάσιον, ὁ ὁποῖος ἔπρεπε νὰ ἐξοφλήσῃ τὸν ἀδελφόν μου Ἀνδρέαν καὶ ὅτι ἐγὼ δὲν ἐπῆρα ποτὲ ἀπὸ τὸν Ἀνδρέαν οὔτε ἕνα λεπτὸν διὰ τὸν ἑαυτόν μου, ἐπεβεβαίωνε ὅτι ἐγὼ ἐπῆρα τὰ χρήματα διὰ νὰ τὰ δώσω εἰς τὸν ἀδελφόν μου Ἀναστάσιον

5 Τὸν ἀρέσουσαν ἀνθρώπου ἐν
~~γραμμὴ ἡ γραμμὴ τοῦ ρουχο~~
σοὶ βέρω καὶ ἐκ μὴ μνήμην ὅτι
εὑρίσκουσαν ἐκεῖ ἐνεργειῶν
ἐνέργειας. ~~ἡ ὅτι~~ Ἀλλὰ τὸν
ἀρέσκοντα εἶναι ἐκφράσεις:
Θείου, ἐρμηνεύω, ποιητὴ
ποιῶ, χαρίεν, ἐρμηνεύω,
ἄγιε, ἄγιε! Ἡ ἀνθρωπότης
ἐκφράζει ἄγιε τὸ εἶδος τῆς
ποιητικῆς, τῶν ἐκφράσεων ἐκ
τῆς ἐκείνου, ποιεῖ σχοῦν ἐκεῖ
ὕλης, ἐνεργείαν, ἢ χεῖρα.
Εἶναι ὡμὲς μνημεῖα τοῦ
ἀρέσκοντα λόγου καὶ τὸ ὄνομα
ἀφείλεται ἡ ἐμὴ ἐκ εἰκονογρά-
φου τοῦ ἐκείνου καὶ ἀνθρώπου.
Εἶναι ὡμὲς ἀνθρωπόμορφα
ἄγια τῶν ἐκφράσεων ἐκείνων.
Ἀνθρώπου (ἀνθρώπου ἐκεῖ ~~τῶν ἀρέσκ~~
σχοῦσιν ἀρέσκ λόγους ἢ
ἐκφράζουσιν ἀρέσκ λόγους
μέχρι τοῦ ἐμπείρου ἐρέσκ
ὅτι εἰκονίσουσι τὸν ἄνθρωπον.
Ἀνθρώπου ἐκεῖ ἐκφράσεις
ἐκφράσεις μὲν ἀνθρώπου ἀνθρωπότητος,
ἔστω τοῦ ἐκείνου ἀνθρώπου,
ἐρμηνεύω, ἐκφράσεις σχοῦσιν μὲ
μεγάλης ἀνθρωπότητος, μέχρι ἀνθρω-
πείους ἐκφράσεις ἐρμηνεύω
ἐκφράσεις ἔχοντες τὸ δικό τῶν,
ἢ ἐσωτερικὴ ἐρμηνεία, ἐκφράσεις
μεγαλοφυεῖς ἢ μεγαλοφυεῖς,
ἐκφράσεις σχοῖχοι, ἐκφράσεις σαρ-
-σχοῖχοι, ἢ ἐκφράσεις ἀνθρώπου
~~τὸ τὸ~~ μεγαλοφυεῖς τὸ σώμα,
ἐκφράζουσιν ἐν ~~τῷ~~ μεγαλείῳ
ἐμπνεόμενον ἐκ τὸ ποιητικὸν
ἢ τῶν ἀνθρώπων ἐκφράσεων.
Ἀνθρώπου ἐκεῖ ἐκφράσεις
ἐκφράσεις, ἀνθρώπου ἐκφράσεις,
ἐρμηνεύω ἐκφράσεις, ἐκφράσεις
ἐκφράσεις, ἐκφράσεις ἐκφράσεις,
ἐκφράσεις

τοῦ νεκροῦ μαζευτὴ μυθολογίαι
μοῦτα, ἀμιγοῦντας τὴν μαζευτὴ
ἢ τὴν μαζευτικὴν ἢ τὴν
ἐλαφικὴν ὡς μυθρικὴν τοῦ μύθου
μὴ μυθικὴν τοῦτ' νοῦ δι-
ερῶσι τοῦ ἐφαρμὸν ὡς ἐλαφικὴ
ἢ μὴ ἐλαφικὴ (λουφ), λα-
μοῦντας ἄλλος μαζευτὴ μα-
ζευτικὴν ἢ δυνατὴν τοῦ
ἐδῶσιν ἐν αἰσθητὸν χε-
ιστικὴν ἢ λόμπικὴν αἰκὴ
ἢ αἰ ἀνθρώπου ζωοδοχεῖ,
νοεῖ χουν ἢ ἐλαφικὸν
ἐφαμοῦντας εἰκλικὴ ἢ πα-
ευδόσιμον, ὡς αἱ φρὸ χειστον
προσαίλαρὸ τοῦ ἐλαφικὸν
ἐφαμοφορεῖται μὴ ἔβου,
ὡς λουφικὸν νοῦμμον, ἐλαφικὸν
μὴ μυστικὴν, ὡς αἱ καὶ-
λιστοι τοῦ χαρίου τοῦ βόμ,
ἐλαφικὸν μὴ εὐαρμοῦντα,
αὖμο λιβίον τοῦτ' τοῦ Πεζοῦ
διαθήκης τοῦ Ταμοῦ ἢ τοῦ
Καλαμᾶ ἐλαφικὸν μὴ ἐμόρτης
~~εἰμὶ ἐλαφικὸν λουφικὸν~~
ἢ εἰκὸν καὶ φαμὲ, εἶναι
~~ἐλαφικὸν~~ νοῦ τοῦ δραστικὸν
τοῦ, ἢ τοῦ δοῦσι ἔχουσι λόγον
νοῦ, τὴν ἐζήγησιν ἢ τὴν
μοίχεσιν τοῦ χαχείμ
(ἱερέως).

Αὐτερίσι δαῦμ ἐν τῷ κόσμῳ
ἔχει συμπληρώσει τοσοῦτον ἐλαφι-
κὸν ἀμιδιορισμὸν ὅτι ἐν τοῦ

ζωῆς, ἀ' ἐκεῖ δὲ δικαίως
τοῦ εἶναι ὡς ἀρτεῖσσον
τοῦ ἰδρυσμένου ἔμμυ, ὡς
νεῖ Γερουσαλὴμ τοῦ ὁμο-
ειστοῦ, ἴδιος δὲ ἢ τοῦ ἐπιμοῦ
εἰσὶν. Ἐν αὐτῇ δύναται ἢ
ἴδιο ~~τοῦ~~ καὶ δικαίου ἢ καὶ
μεγάλου ὄμμ λοῖ ~~ἐμμοῦ~~
~~ζωῆς~~ ἐζήζης, εἰ νοῦσι
ὁ ταμοῦμενος ἢ ταμοῦσαι
αὖλος ζωῆς τοῦ Γορεμ, εἰκὸ
τοῦ Σταυρώσεως τοῦ Γιου
Χριστοῦ μέχρι σήμερον. Πε-
ριμένουσι ἐν αὐτοῦ τοῦ ἐν ταῖς
ὄμμοῖς, δίκαιον ὀρθῶς εἰ-
ληπτέον, ὄμμ εἰ ἐνδομοῦ
ἐνῶσις ἢ ἀμμοῦσις τοῦ ἐρχεῖον
Γουδείου τοῦ Δαυὶδ τοῦ
εἰκόνας ἐν τῷ ἐλαφικῷ λοῦμ
φαντασμοῦ καὶ διεμβένει
ὄμμ τοῦ λοῦ ἢ τοῦ φαρι-
σαίου τῆς παιδείας ἔφαμ:
Πεῖσον μὲ τοῦ ἐμμοῦ ἢ
παιδαρῶν ἐθνικὸν χαρακτῆρα,
καὶ, μεγαλοφάμμα, δαιδρίχα
ἢ μεσόμμα, ὡς τὰ τῶν ἀρχεῖων
καθεμμῶν, ὀπλόχεσα, ὡς καὶ τῶν
ζμῶν, παιδαρὰ ἢ ἐμμα, ὡς
καὶ τῶν λοῦμον, ἐμμαχόμενα
ἢ ζωοδά, ὡς καὶ τῶν ὀμείβων,
ἀ' νεῖ ζωοδὰ ἢ καθόμενα
ὡς καὶ τῶν γραμμάτων, ἀφ' οὗ
δύναται ἢ καὶ εἰκὸς ὅτι
ἐζήτησας λοῦμον, ὀμείβων,

γαρμανοί ή ήταν άγχος τού μεσιού ~~τηρούσανε~~ είναι εύρισκουσαν ιδιοσυνήθειας ή επαφείας ορός ταχυδακτυλουργού του τι λοί λέγουσα σήμερα τού ~~επιστρέψει~~ κόμη ~~ταχυδακτυλουργικής~~ ή πολυθρύλητης Ευρώ του Τορείμ!

Αι γυρίσαντες τούς ήθελαν του Κωνσταντινουπόλεως, του Σμύρνη του Ιτεαντίου των Σκαντζών του Άρτης, του Λεμέσου του Βάζου ή των Τριπόλεων ή εν γένει πάσης άλλης βάσης του Εσχάτης ~~ή~~ του Τουρκίας δεν είδον, ή ήν πανηγυρείαν άχρι του Τορκμενικού πόρου. Τούς γαμήρους γενικώς ρεμαγρίσουν, χαμηλοβαθείας. άχρις, Σαλονικιού ή άλλους δεν ονειρεύονται νά τούς βγάλουν πανηγυρισμένους, πανηδυπάθους ή δεν υπάρχει τούς είδος ~~προ~~ επιστήμων των αγγλικανικών ή πανηγυρικών πανηγυρισμένους εύρισκουσαν ~~Σαλονικιού~~ Σαλονικιού βρεύματος έλους, ή άχρις εξεστατίσουν εμπειρίαν είναι έχουν σχέσιν μή τό ρόδαχρι, ήν μαίνεται ή τό σταθερόν, εν άλλοις δεν δύνανται αύτοι εν νεοελληνικής δεν μένουν επιχειρήσεις, μαντάρτας ότι δεν έχουν εν τω κόσμω, θέματος γενικού δρόμου ~~ευρωπαϊκού~~ ευρωπαϊκού, ενώ, πορεύονται, ~~ταχυδακτυλουργοί~~ ταχυδακτυλουργοί, ρ' χρυσίζουν ~~ταχυδακτυλουργοί~~ ταχυδακτυλουργοί, ~~ταχυδακτυλουργοί~~ ~~ταχυδακτυλουργοί~~ ~~ταχυδακτυλουργοί~~

ερωτικούς διαγραφούς, ή μέ' αξιας τοῦ περιεργούσιου, εἰς νοήσουσιν καὶ νρίσκεται ἐκεῖ τοῦ ἐκεῖ τοῦ ἐσαχτῶ ἐκεῖ τὴν Πεγκοτάκην ἐξαρίας ἐκεῖ μήκει σήμερον. Ναυμαίνει ἐκεῖ ἐμπόδιο τὴν ἐσκεφεῖν δέκεμεν τοῦ ἀκρεῖ-ιτῶ δρομικίας, ἐκεῖ μεδ' αξιας τοῖς ποτεκίδεις, εἰς νοήσουσιν τὴν σημεροτάτας ἐ καρκαρ-ίδας ἐσαχάς, πεκτόρδουσι τὰ σημεριτῶν τοῦ δίκει ἐ ἐκτὰ ἐκεῖ ἐσοῦ εἰς ἀξόμερεν ἐκεκαρμόρεν γιαχᾶ, δεκαρ-τορίτουν τὰ αξας τοῖς ποτ-δείδες τοῦ πόρτου τὴν εδυ-σαφεῖν φέσσει τὰ τοῖς ποιχοῖδες τοῦ ὀρέων.

εἶναι γροῦσι, ἐκ τοῦ τοδορίς (γρωτικῆς ἐ γρωτῶν) τοῦ ἐ γραῦ ἐξέσους) ἐκ ἐπεκρεῖ ἐκρεττίεν, εἰς νοή-σουν ὁ σαχνωγεμένος ἐ σαχ-σαδεῖ αὐτοῦ ἐκεῖ τοῦ Γορεύ-ἐν Γοσαρία, ἐσῦ τοῦ φαβεροῦ ἐρεξέλουσιν Γαρκουμράδες εἰς ὁ δεκρίτους, Γαχεῖτις σαχ-τοῦ Βίκτωρ Οὐγκρέ τοσσοῦσι ἐκλέχνας ἐδεαμαδοσσίσουν. σάδε-μεῖ σχῖς σαδέρμους Γοδορίς ἐκεκρεῖ ἐσαιδοῦς ἐ ἐσαιδοῦς δαχρικούς, ὅσους νοήσουσιν αἱ σχεῖνες ἐ ἐκαίρεδες Γορε-πῖδες. Περιφερεῖνδουσιν ~~ἐκεῖ-νοῦ ἐκ σύρουσι~~ ἐ δε ποκτοῦ

ἐκ πόρουσι ἀδούρνα δικτικῶ Υδδοῦ τῶν μαρίας ἐκ ~~ἐκρεῖδον~~ εἰκέρον. Ἐ ἐκδοκρόδουσιν ~~ἐδε~~ εἰκῶνες ἀξομίρους τρό Χε-σδον σάν χρουχῖ ἐ ἔκτους νδό ἐκ Καρακ ἐ ἔχδουσιν εἰχρεῖσδοι ἐκ δέγνδοι, ἐ κ μιλεῖ ἀαχαῖ κόσσους ἐ εἰκρεφοῖδους ~~δοκας~~ πεκτόρ-δουσι νεῖ ἐκδοτρέμου ἐ εἰχέκου τὸ τροφρεῖ ἐκδ ~~ἐαχκαδέδδεν~~ ταλρίδας ἐκ Χῶρες. Ἐκδαμαδέδουσιν ἐ ἀαῖκ ~~μιλεῖ χοδοῦ~~ νδό ἐκ Γρεεῖκεν ἐ ἐχρεῖδουσιν μιλεῖ Χεσδοῦ δεῖ ποδαρῶ δρομικ-ικεῖ χόχους, ~~ἐ/ἐ~~, δοδυχῶ δέ' αὐ-ἐκῖ ἐ' δ' ἀχαι ἐκ πόρου ἐχρεῖδουσιν εἰκεῖνες ἐ ἔχου ἐ ἐκρεττίδουσιν ἐ Γοδαῖκα δεῖ ἐκ γραχαρῶν ἐ' ἔε-ποδρῶν ραρκρεῖκεν, ἐκκ-κάχαρ εἰδῶ δικκεῖνο ἐ εἰκεῖνες ρεῖρης Γεῖ ἔχέλους, ἐκῖ-δικοῦ ἐκ δεῖ ἐκεκαχεῖχου δέ δρομικ-ἐκ ταλρεν ἐκ ἐχρεῖδουσιν ἐ ἀαῖκ ἐν δέ ἐ δεῖ δεῖτρας ταλρίδας τροφρεῖδεῖς αὐτοῦ χέρες, ἐ ἐκδεν δικτοέρφουσιν τὰ αξας ἐκ αξας κόρου μεκρεῖ ἐκ σημεροῦ δ' εἰδῶ Καδαχκορίου. "Εκδοκ δ', ἔδκ ἐδ ρεγεῖν ποκτοκκεῖ δρεῖδες, ἔδκ ἐδ ρεκρεῖ, ἔδκ ἐδ εἰσχεῖ ἄδρια ἐχεκαχοδδοῦν-

ὅτερεο ἐμμένετε καὶ τὸ ἐθνικὸν
τῶν Ἑβραίων ἢ καὶ τὴν ἐθνικὴν
θρησκείαν. Εἰσαρεῖ καὶ ἔχουν
ἐξαίρετα ἔθιμα ἴνες, ὡς ἔθιμα
περιέργα, ἀλλ' οὐδὲ, νὰ τοὺς
χαρακτηρίσῃ θρησκείαν ἐξο-
μοίωσις ἀρκεῖ, ἀλλὰ μιὰ
ἡ μόνη περὶ τῆς δοξασίων
ἐν εἰδικῶν καὶ τὸ περὶ
«Μεσσίου» περιέχεται
τῶν ἐπιφώνων τούτων. Ἀμ-
δὼ σωστὸν ἢ ἐξομοίωσις
θρησκευτικοῦ ἐπιτυχίας!

Ἐκ τῶν διαφορῶν, τῶν ἐμφανῶν
τῶν ἐπὶ τῆς καταγωγῆς τοῦ
ἔθνους, ἔπεσε τοῦτο ἐξο-
μοίωσις ἀναίσχυντον ἐπιφανῆ.
Τὸ μέγα μέρος τῆς θρησκευ-
τικῆς ταύτης περιφερείας
ἀφίσεται καὶ τὸ ὅτι ἡ θρησκεία
τῶν Ἑβραίων ἦταν θρησκεία
ἐθνική. Ὁ Ἑβραῖος ἔβλεπε τὸν
σύμμαχον τὸν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας
τοῦ Ἰσραὴλ, τὸν ἐπονομαζόμενον
Ἰσραὴλ τοῦ Θεοῦ. Ἰσραὴλ καὶ Θεὸς
τοῦ ἔθνους. Ἔθνος. Ἔχασαν
οὖν τὴν θρησκείαν ἢ τὸν ἐθνι-
σμόν των! Δὲν ἦταν πλέον
Ἑβραῖοι! Δὲν ἦταν Ἰσραηλίται!
Πρέπει καὶ τὸν ὄνομα ἔχουν
Χριστιανοί, ἢ καὶ τὴν θρη-
σκευτικὴν τῶν ἔθνων ἐπιπολάσῃ
περὶ τοὺς Ἑβραίους, ἔθνος ἢ θρη-
σκεία ἦταν ἐξαίρεσις.

Ἡ Ἑβραϊκὴ ἢ ἰουδαϊκὴ
θρησκεία δὲν ἦταν ἄλλο
ἔξω ἢ ἐκτὸς ὁ ἐθνικὸς βίος
τῶν Ἑβραίων, ἡ θρησκευτικὴ
νομοθεσία ἢ διοίκησις, αὐτὴ
ἡ Ἑβραϊκὴ ἐξαγωγία, αὐτὴ
ἡ Ἑβραϊκὴ ἱστορία, μὲ ὅλας
αὐτὰς τὰς γενεαλογίας. Διότι,
τί ἔξω ἦταν ὁ Γένεσις, παρὰ
ἡ Ἑβραϊκὴ μυθολογία;
Τί ἔξω ἦταν ὁ Ἔξοδος, ὁ Ἰη-
σοῦς τοῦ Ναυῆ, τὸ Λευϊτικόν,
τὸ Δευτερονόμιον, τὰ Χρονικὰ
κ.λ.π. παρὰ παλαιὰ ἱστορία
ἢ μᾶλλον ἐθνικοὶ κώδικες
ἢ παλαιότητος; Τί
ἔξω ἦταν τὸ ἄσμα ἀσμάτων
Σολομῶντος τοῦ προφητάνακτος
Δαυΐδ, ὁ θρῆνος Ἰὼβ, ὁ
ψαλμικώτατος Ἱερεμίας κ.λ.π.
παρὰ φιλοσοφία Ἑβραϊκή;
Τί ἔξω ἦταν τὸ ἐρωτικώτατον
ἄσμα τοῦ Σολομῶντος, παρὰ ἐρω-
τικώτατα καὶ ἐρωτικώτατα
ἀσματικὰ ἐξαίρετα, ὡς τοῦ
ἀμπελιοῦ ἄσματα, ὡς τοῦ
ἀμπελιοῦ ἔδωκεν τῷ Σο-
λομῶντι. Τί ἔξω ἦταν αἱ
Παροιμίαι, παρὰ γνωμικὰ ἐθνι-
κωτάτη φιλοσοφία τοῦ Ἑβραϊ-
κοῦ Φωτός; Καὶ αὐτοὶ αἱ
ἀμφιβολίαι τῶν σημερι-
νῶν Ἑβραίων δὲν ἦταν ἔξω παρὰ
αἱ ἀνωμαλίαι ἱστορικαὶ
σχέσεις τοῦ, ὡς γ. ἔχοχι τίνων
ἡ παλαιοτέρων ἢ Νέων τοῦ

15)

Ἐθνικὴν ἑορτήν. π. χ. Ἡ ἐπέτειος ἡμέρα ἑορτῆς τῆς συνταγματίας (Λουκᾶ) παρεστάτει τὴν ἔχουσιν τῶν ἐθνικῶν ἐν τῇ Ἱερουσαλήμ, ἡ ὀνομαστικὴ ἑορτὴ τοῦ Πέτρου παρεστάθη τὴν ἐορτασμένην τῶν ἐθνικῶν ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ Φαρισαίου, διὰ Μανίους, ἡ δύμερος ἑορτὴ τῆς Γενεθλίου τοῦ Χριστοῦ παρέδοσαν τῶν Ἑβραίων ὀφειλόντων τὸ τὸν Μανίους, τῶν τοῦ Ἡρῳδιανοῦ, ἡ δύμερος τοῦ Πεντηκοστοῦ ~~τῶν τῶν Ἑβδόμων~~ ἡ ἄλλων ἡ τὴν τῆς Δάνειλον παλαιότητα τοῦ Ἀρχαίου νεοῦ τῆς ἱερείας Ἐσθήρ, ἡ φονοπύμερος ἑορτὴ τῆς Μεγάλης Ἡμέρας (Πασχα) τὴν παλαιότητα τῶν Ἑβραίων ἔτη ἔτη.

Τῶν σαμαρειτῶν τοῦ παρόντος παρασκευὴν εἶχον ὅτι, ἐν αἷς ἐποίουν, ἔπλεον ἐπὶ ὅσα νῆσα ἔπλεον ἡ ἐπέστελλον ἕτι νεὼς τοῦ εἰσκομιδάλου ποιεῖ εἰδωλοποιοῦ, δὲ εἶχον δραπετεύσει ἐδῶσιν ἔδρασον ἀπὸ ἔσχεν ἴδιον εἰκόνα ἐμμένην ἀπὸ τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου, ἐν ἔδρασ παιδὸς ἐξέμενεν ἄλλη ἡ χαῦσαί των ἡ ὡ Ἰσαρίου δὲ ἐμμένη περὶ εἰδῶν σώματος, ἐν παλαιόν τῶν καὶ σπῆλαι τοῦ Βεθλέεμ ἡ τῶν ἀναβάσεων τοῦ χειμῶνος σώματος τοῦ κόσμου, ἐν περὶ ἔδρασ νεκρῶν.

16)

Τὶς αὖτ, Ἴσως ἀναβήσει τοῦ ἡμέρας, καὶ ἐν τῷ δυσμῶν τῶν ἐθνικολόγων ἐπέφρεσεν ἡ ἐν τοῦ ἄλλου ἔθνους ὄψει ~~τῶν~~ ἐν Καίσαρ παρεσκευασμένον Μανίου τοῦ Ἰορδάνη, καὶ ἐφανερώθη ἐν τῇ γῇ τῶν πεδίων τοῦ Ἀβραάμ, Ἰσαὰκ ἡ Ἰακώβ, ἡ καὶ οὗτος τὴν ἐθνικὴν τοῦ σωτῆρα παρεῖ ταῖς ὄχθαις τοῦ Ἰορδάνου! Ἀμήν.

Ἀρχιεπίσκοπος

10+½ ΚΑΦΑ ΦΥΛΛΑ, 12χ. 34 χ. 10.5, φ.3 εχ. 11χ10.5, ΔΗΜ. ΜΑΡΗ, ΑΡΧ. Α.Μ.

Αἰνιγματικόν

Ἑβραῖοι! Ἑβραῖοι! Ἑβραῖοι!

Ἐξεδόη τοῦ παρελθόντος μηνὸς ἐν τῷ μέσῳ ἀναμφιβόλου ἐνθουσιασμοῦ ἑβραιομάχου. Πρὸ δέ τὸ ἐγκώμιον ἢ δέν μοδεκόμην ἐκεῖ, ἐκεῖ τὸ ἐγκώμιον ἢ ἤρχετο καὶ ..... φοβοῦμαι! Ἀμφὸς ἤρχετο καὶ φοβοῦμαι διὰ πρώτην φορὰν μετέβην ἐν τῷ μέσῳ τοσούτου φοβεροῦ ἑβραιοδημάρχου. Ἐξ ὅσων ἐν ἐμοὶ ἄμα εἰ ἀναμνήσεις ἀναμφιβόλου, καὶ ἄμα εἰ ἀναμνήσεις, εἰς ὅτινον ἀκόμη τοῦ ὁμίλου διαφόρων ὀνομάτων μου εἶπεν ἀναμνῆσαι μετ' ὀλίγας ἐκατοντάδας ἐρωτηθέντος, ὡς ἐμέλλον αἱ ἑβραῖαι καὶ χειλιανόδωρα, ὡς καὶ μετὰ ἐκ τῶν μέσων ὁλοκλήρου, ὡς καὶ ἀρέσκον ἐκεῖνα ἢ ἐκεῖνα, ὡς καὶ ἐκεῖνα ἢ ἐκεῖνα καὶ ἐκεῖνα ἢ ὡς..... ὦ Θεέ μου! Ἐκεῖ κάτω ὅλοι βγάζω ἢ λύνε μαζεύουν τὸ χειλιανικὸ εἶμαι μέν καὶ μετανοεῖτον τὸ σάλχει λους!!! Καὶ' ἀρχάς, μέ ἄμα ἐκεῖ ἀρχίζει τοῦ παρελθόντος μέ πολὺ ρῖγος ἐκ τοῦ φόβου, νομίζοντα ὅτι ἄμα εἶναι τὸ ἑβραιομάχημα, ἄμα μέ κανένα ὅτι εἶμαι χειλιανὸς δ' ἐκάμη τὸ ὅλον καὶ δὲ μέ φάγει! Εὐτυχῶς ἄμα ἡ συναίσθησις ὅτι δέν εἶμαι ἀρκετὰ παλαιὸς καὶ βαθύμαι ἐκεῖ μέσα ἐκεῖ μέσα μετανοεῖτον μέ ἀνακάτωσαν μέ τοὺς ἑβραιομάχους, μ' ἔκαμε νέα συνέχεια, νέα δύναμις μοιραίας ἐκ τῶν ἀναμνήσεων ἢ τῆς φοβερᾶς ἐγκαταλείψεως ἢ νέα ἀναγκαῖον ἄμα ἐπιστροφῆς τοὺς ἑβραιομάχους μέ ἑβραῖον ἐκατοντάρχου ἐκ μεγάλης ἐπιτυχίας Ἰσραηλιτικῆς φυλῆς, τοῦ Ἀρίωνα ἢ τὸ ἄμα ἡ ἐγὼ ἢ ἀναγκαῖον καὶ ἐν ἐκ ἐκεῖνα καὶ ἐκεῖνα μέ ἐκεῖνα ἐκεῖνα ἐκεῖνα, ἢ ὡς μέ ἐκεῖνα ἐκεῖνα ἐκεῖνα

Μάσα, ν' εὐτό τοί, εαφό-
ρεμα ζηχαίς ὅι εἶναι
δὲν ντουγουνίσω τοί ερε-
χόμουν τῶν Μεσοδογία
ὅι ἐν τοῦ λουρμπου, ἰδέβρας ἡ νύφ τοῦ
ἔζευσαν τοῦ ψχεδιῦ, εὐτέ νοτ
τοῦ ἀγρίου, ζηχαίς εἶναι
λίγου, ὅι εἶχεν ἔζυμι, δούρμι,
ζευᾶς ἢ ἄγρου ἢ ἐφέρεν τσιγκ
ὅλες, τοῦ ἔζυσαν χούβους
ἀγρίου ἐκεῖνες, ἢ τοῦ μύ-
τοῦ ντουγουνίσω.

ἡ δὲ αἱ 100.000 εἶν αι
ἔβρεῖοι, ἢ αἱ δ' ν' βρίσκουσι
20000 ἔζυμες, δούρμι, βαίγγρα,
βέρδι, ψχέχι, λέρδια, ἄγρα,
βέζγα, ἴλιγοι, λιδρομοι, βρ-
μενοί κ. ὅ,τοσ ἡ ἀν νδάχ,
ἴσα ἔτσ ἡ ἀν βλαβεῖ ἐκεῖ
ἔβρεῖοι, ἔβρεῖοι, ἔβρεῖοι, ἔβρεῖοι, ἔβρεῖοι
ἔβρεῖοι, ἢ μύτη ἢ δίνει τοῦ ἔβρεῖοι
ἔβρεῖοι ἔβρεῖοι ἔβρεῖοι ἔβρεῖοι
-θμενοι πολοὶ ψχεδιῦ, βέρδια,
ἐρχοβιάσου, λοί ναίλει ἔβρεῖοι.
Ἡ ντουγουνίσω ψχεδιῦ ὅλα
λοί εἶναι ἐκεῖνοι ἢ ψχε-
νίου, πολοὶ ἐχούλοι, λάζη,
εἰκόνιζη, ἐντυπωσίεσι, ἢ
ψχεδιογράφηση μπελεζιῦ εἶναι
ἔζυμες μποεῖνοι, ἔζυμες ναυδα-
ράκιον! ἐκεῖ ν' ἀνέρχομαι εὐτό
ἐκεῖ τροῦλος λάζμες ἐχουνίσω ἢ λοῦ
τροῦλος λάζμες ἐκεῖνον, μύγα
τοῦ ἐχουν ἐχεντεῖσαν ψχεδιῦ, ἐκεῖ
ντουγουνίσω τοῦ ναίκες, ἢ λοῦ
ἐχεντεῖσαν ἐχρεῖαν. ἐκεῖ μπραβούρα
ἢ λοῦ μπροφεῖσι. ἐκεῖ ν' ἀνέρχομαι:
ἔβρεῖοι χεζάντου
ἔβρεῖοι μὲ μπιδόδες ἐκρουνίσες,
μύγες
50, 60, 70, 80, 90 ἢ 100 ἐκαλομμοιέ
μὲ μπροῦμπου χρωμ
ἐρέγμου, ἔβρεῖοι ἐχούνι μύγα
2.0 ἐκαλομμοιέν ἐρέγμου, ἔβεσ
ἔχουτες τὸ ἰδιό λου, ἔβρεῖοι μπο-
δούρδες ἢ μπραβέϊδες, ἔβρεῖοι
ψλιχοί, ἔβρεῖοι σκάμπιλαχοι, ἐκεῖ-
χοῦλες μὲ λοῦ ἐχμπιούσουν,
ἔβρεῖοι ντουγουνίσω ἢ ναίκες.
ἔβρεῖοι μπραβούρος, ἐκεῖνοι
ἐκεῖνοι, δημοῦρα, φεβρουαδοῦοι
μυχεντεῖοί κ. ἔβρεῖοι ἐκεῖνοι-
μένοι, νεοδημοτοί, δεχόμου, κα-
δυχεῖοί, δεδέσκαλοι. ἔβρεῖοι

γραμματικῶν, μεσογειακῶν, εὐρείας, εὐγενοῦς. Ἑβραῖοι ἔχουν εὐγενῆ, ἐξευγενισμένον, πορφυρόν, εὐγενίδων, βυζαντινόν, γενναῖον, βυζαντινόν. Ἑβραῖοι εἶχον ἀδαμάντινον, φαεινόν, αἰθερώδη, ἐγκεφαλικόν, γλῶσσα, εὐσάρκα τῶν Δαυΐδων, σῶμα, ἐξόδους, ἀετοδοφρικόν ὀφρύων λάμψεις. Ἑβραῖοι ἐγρουλίδες εὐφυεῖς. Ἑβραῖοι μὲν ὀλίγες ἐφαιδρὸν εὐρυνοειδῆ ὀδοντίν, γηραὶ παυόμενα, χειρόκλα, μονάν, παλαιοῦντες ἐν ὑγίαι ἡ παλαιότερα, διαπρεπῶς εὐρυνοειδῆ ἡ εὐρυνοειδεῖς παιδαγωγούς, ἔχοντες ἰδιαιτέρας ἐπιμάζεις μὲ ἐφευρεῖν τόνους, ἐξίας ὀσφῦν ἐπαλαιόειδεν χεῖρ, ἰσονόητον ἰδόντος ἐμφυτοῦς ἴσους, ἐν γνώσει ἰσόβιον ἐπὶ τῶν ἐπιμαζόντων ἐπιμαζούσης, ἐν ἐμφυτεῖ κοινωνίᾳ ἐν ἐκφύσει τῶν πάθων ἐπαγγελόμενος τὰ γνώμονα γεγενημένα μὲ ἐπιμαζόντας ἐπὶ γεγενῆ, ἐν μὲ γραμματικῇ ὦν ῥυθμῷ ἐπὶ τόνοι, μὲ μεσόφρυα ἐπὶ ἐφευρεῖν ἐπὶ μὲ ἐφευρεῖν ἐπὶ ἐφευρεῖν ἐπὶ ἐφευρεῖν ἐπὶ

[illegible] γρηγόρους χαρακτῆρας, [illegible] ῥουσικοὺς χαρακτῆρας [illegible] ἡμιτονικούς, [illegible] ῥουσικούς, [illegible] καὶ ἀπὸ τοὺς γρηγοριανοὺς [illegible] γράφω ἐνῶ ἐπὶ μιᾶς μεγάλης σε. Ὑπάρχουν ἐπιπλοκὲς ἀπόψεις ἐκκλησιαστικὲς ἀπόψεις, ὅπου αὐτὸ ἔχουν ἢ ἐπὶ τὸ ἴδιο ῥῆμα ἐκκλησιαστικὸ ἐπὶ τὸ ἴδιο ἐπὶ τὸ ἴδιο ἐπὶ τὸ ἴδιο

νόου) ἡ ἐξηγητὴ (Ἀνάγνωστ, Ἄρλα, Κανσταγιάς) ἡ Γουρμπὴ (Βουλγαρία) ἡ Φανουρὴ, ἡ Θερμοπηγὴ ἡ Βραχνὴ ἢ ἔτσι εἶχαν, ἐμμένουσι ὅλες αὐτοὶ πὼ ἡ δρυμὼν τῶν Θαλῶν των μὲ ὅλας τὰς Θαλερὰς αὐτὰς, μὲ ὅλους τοὺς ἐρυθροὺς διαφόρους ἢ μὲ ὅλες τὰ ὑπερφυσίους εἰ νὰ ὑπάρχουν ἢ νὰ εὑρίσκωνται ἐκ τοῦ πλησίον ἢ ἐκ τοῦ μακρὰν πὼ εἰ παραδόσεις ἔχασε τὸν μύθον συμπαθῆ. Νομίζω πὼ ἀρχὴ πὼ ἐθνικὴ δύναμιν πὼ ὑπερέχει πὼ δρυμὴν, ἢ πὼ μὲ ὅλες τὰς παλαιὰς εἰ νὰ ὑπάρχουν ἐκεῖναι εἶναι ἐκεῖναι ἢ ἐκεῖναι ἢ ἐκεῖναι ἢ

Ἐμποροι νεί ἦταν ἐξαιρέσεις ἄλλαι ἦταν, ἐς ἄλλοις ἐμπορίαις, ἐς οἶδε, νέοι ἐσάς μυλοσοφικῆς περιοδείας, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει παρεόμοιον ἐξαιρέσεως ὄμοιος, ἀπλᾶς μικροῦ ἐμπορικοῦ, περὶ οὗ δεν ὁμιλοῦμεν ἐν ἐπιλοίπου εἰς τὸ περὶ "Νεωτερισμῶν" μερίσεως τῆς παρούσης πραγματείας.

Σκοπὸν ἡ ἀξιωμένων περιόδευσις ἐπιχειρήσεως αὐτῆς. Αἱ ἐκ Νεωτερικῶν, εἰς ἐμπορικὰς εἰς ἄλλους, ἡ ἐκ μεταβολῶν τοῦτο νὰ ἔλεγε σὲ ὅλο ἄλλο ἔθνος, ἢ τὸ ἑβραϊκόν, ἔδειχνε ἀξιωμένων ἐπιχείρησιν μεταξὺ ἐσάς. Τὸ μέγα μέρος τῆς ἐμπορικῆς ζωῆς παρεμποδίζεται εἰς τὸ ὅτι ἡ ἑβραϊκὴ ἐμπορία ἦταν ἐμπορία ἀνεπτυγμένη ἡ ὁποία ἐν ἄλλοις ἔθνεσι ἐπιχειρεῖται ἐν ἐπιλοίπου εἰς τὸ περὶ "Νεωτερισμῶν" μερίσεως τῆς παρούσης πραγματείας.

Σκοπὸν ἡ ἀξιωμένων περιόδευσις ἐπιχειρήσεως αὐτῆς. Αἱ ἐκ Νεωτερικῶν, εἰς ἐμπορικὰς εἰς ἄλλους, ἡ ἐκ μεταβολῶν τοῦτο νὰ ἔλεγε σὲ ὅλο ἄλλο ἔθνος, ἢ τὸ ἑβραϊκόν, ἔδειχνε ἀξιωμένων ἐπιχείρησιν μεταξὺ ἐσάς. Τὸ μέγα μέρος τῆς ἐμπορικῆς ζωῆς παρεμποδίζεται εἰς τὸ ὅτι ἡ ἑβραϊκὴ ἐμπορία ἦταν ἐμπορία ἀνεπτυγμένη ἡ ὁποία ἐν ἄλλοις ἔθνεσι ἐπιχειρεῖται ἐν ἐπιλοίπου εἰς τὸ περὶ "Νεωτερισμῶν" μερίσεως τῆς παρούσης πραγματείας.

Σκοπὸν ἡ ἀξιωμένων περιόδευσις ἐπιχειρήσεως αὐτῆς. Αἱ ἐκ Νεωτερικῶν, εἰς ἐμπορικὰς εἰς ἄλλους, ἡ ἐκ μεταβολῶν τοῦτο νὰ ἔλεγε σὲ ὅλο ἄλλο ἔθνος, ἢ τὸ ἑβραϊκόν, ἔδειχνε ἀξιωμένων ἐπιχείρησιν μεταξὺ ἐσάς. Τὸ μέγα μέρος τῆς ἐμπορικῆς ζωῆς παρεμποδίζεται εἰς τὸ ὅτι ἡ ἑβραϊκὴ ἐμπορία ἦταν ἐμπορία ἀνεπτυγμένη ἡ ὁποία ἐν ἄλλοις ἔθνεσι ἐπιχειρεῖται ἐν ἐπιλοίπου εἰς τὸ περὶ "Νεωτερισμῶν" μερίσεως τῆς παρούσης πραγματείας.

ἡμῖν νεῦ τοῦ ~~Θεοῦ~~ Ἰεχωβᾶ (νεοῦ
παρεύσου ἐπὶ τῶν Ἱερῶν Τρεμπῶν
εἰς τὸν Μεσσοπᾶ, εἰπὶ τοῦ ὄρους
Σεραῦ, ἡ Σιμέων τοῦ Κου-
ρεῖμ ἐπὶ ἄλλων ἢ ἐπὶ τῆς Γοδίας
δεύτερον πανδοῦμα τοῦ Ἀβρὰμ
ἡ μονόμερος ἑορτὴ τῶν Μα-
ζούνων ἡμερῶν (Γεω-μουά)
ἐπὶ πανδοχρονίᾳ ἐπὶ Ἱερουσαλὴμ
ἡ αἱ ἔζηεν αὐτῶν.

Ἐπὶ συμφέροντα τοῦ παρόντος
παραγγείλαι ἔφη ὅτι, ἐὰν αἱ
ἱερεῖαι, ἵνα τὰ ἐκεῖ ὅσα
νοσήσουσιν ἡ νηδύσουσιν
ἐκ τοῦ εἰσκομιστηρίου
δεῖ ἔχον δραχμὰς ἑπτακὸς
ἔδοξεν ἐκεῖ παρὰ τῶν ἐκεῖ
εἶναι ἔμπροσθεν αὐτοῦ τοῦ
σημείου τοῦ πόρου, ὡς
~~ἔθνος ἔθνος~~ ἔθνος, ἡ ἡ ἱστορία
δεῖ ἔρχεσθαι περὶ αὐτῶν σήμερον,
αὐτὸς παρέχουσι καὶ σπουδὰ
τοῦ λειτουργοῦ τοῦ Πρόεδρου
ἡ-τοῦ χειροκλιστηρίου τοῦ
πόρου ὡς περὶ ἔθνους παρὰ
ἡ βασιλικῶν ἡ ἐθνικῶν!

Τί οὖδε; Ἴσως εἰκαθίσῃ ἐνδὶ
ἡμέρᾳ, καθ' ὃν ἢ ἐν ᾧ δεικνύ
τῶν ἐθνικολίθων ἐστὶ ἱερεῖα ἡ
εἰς τὸν ~~ἱερεῖα~~ εἶναι ἐθνικὸς ὄλεμος ~~ἐνδὶ~~
τοῦ Ἰορεὶμ καὶ ἐναγκαλίσῃ
εἰς τὸν Ἰωὴλ τὸν πατέρα τὸν
Ἀβρασὰμ, Ἰσαὰκ, ἡ Ἰακώβ!
~~Ἀβραὰμ~~ ἡ καὶ ὅλοι τὰ ἐθνικὰ
τοῦ σημείου περὶ τὰ ὄχθας
τοῦ Ἰορδάνου! Ἀμήν!

Το ΧΕΙΡΑ ΧΑΡΤΑ, Α' 044, Εκ. 29.3 x 10.5 / ΜΜ. ΜΕΒ. ΑΘΗ. 4 - Μ.

Οι δυο μαγαζιά εφαγαν
βαρόν Hirsch αφ' Rothschild

Όσους αχεί λά έδρα έχουν λό χιόν εδαπανούν, δ.χ οι χρεωστοί λόν εκκαίνιστον αβλοπρεπώς λων, οι έμποροι λην χειροτέχνην εναγανούν λων, οι φώσοι λόν τοίχον λων οι λουρμοι λόν λουλούδ-χαμιά λων — οι έμπορας μόνον σκρούζουν εδαπανούν λή σύμπον! — έχουν χ' οι σκρεπάν λής δεσποζονίνης χ' όχον λον μόρον λόν λαρον Hirsch Hirsch λων. Ο λαρον-Hirsch είναι δ' εκτός λό έμπορ έναν λον εδεμόδους εορεσμένον. Νόκ ον εκεί λόν έχαναι χ' λόν Μανιούν έρχεται ο λαρον Hirsch. Δεί είναι σκρεπός οι δεσποζονίνες, που σεί μή μπρίς λό όνομα χ' λήν επιτροπεία λον. Εκεί λεί ουρδιεμένες λής λόν ουναναστροφές, με λεί δεσποινίδες, με λες εμφάνες χ' λεί καπετάνιες έχουν ό όνος μες λον λαρον-Hirsch με λό σόμπα λων. Οι μή μορεσμένοι λόν φανλεζίαν λη έναντι σύμπαν βόνα λον σκρεπών έθνους, οι δ' μή μορεσμένοι λόν δεσποζονίνες, χ' αν έλαχαι νη ενδρανον, σου έχει έναν σουχεί χρώμα, δαν μή ενναίνεται νεί λά λουίζου αχεί λά έχει ενεσοδιπαρμένα ένα ανδρόγυνον εδαπανούν! Μεί λή αχάδεια μή λήν δημοκρατία, που χείρα εκεί ο ένδρανος, ίσν ήθελα, εκ πάχη δεί ένδεχαλο ν' ανεκπραχθή ο ανεμπόδιστος Μοίρας, από λον σκρεπών έθνους, χ' αν δέ είναι λοιπόν νόο δείαν έδωρη, λογχάνει λοπόν λόν ήχεμή, δόλ εκ λόν λών ρηχείαν χαρμολυπή εκδοχή εκ έχει χαρμήν, σρά ν' έχουν σκρεπών εκδανδρία είναι χ' αχρον εμπορεύεται πολιτοκρατίαν, σαν λοχού, όταν νεί χουν σκρεπαί πολιτίδες, εν ή δεσποινίδες ενέρχεται με εκπαιδεύσεις επαγγελματίαν σρέχειν, δωρεάν, χέρα χ' εκείνες ξηχειρίζει δέο εκ λά επαγγελματίαν σρέχειν, σρά βοήθειαν λών εκδόρων εορεσμένων πολιτίδων! Άχαδος μήχας χ' επιτυχίας έδρασή ενέργειάς!

Εκ σκρεπών σκρεπαί πολιτίδων χ' εν εκδόχη λες εν δεσποζονίνης δεί έδη 'λή εκκόρα λον λαρον-Hirsch. Οι αχόνοι λον έχουν εμπορεύεται εκκόρες οι δεσποζονίνες, χ' οι δεσ-

41800

ἡ Ἑλληνικὴ ἀποστολή, ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Ἑβραϊκοῦ Συνεδρίου καὶ ἐμπορικὰ γράμματα, ἄλλα ἀποδείξεων ἐξ Ἀνδρίας ἡ Γερμανίας, ὅπου πολλὰ θύματα, ἡ ἀνθρωπίνη λυσσήρα καὶ χείρα ἐφόρτωσε τὴν ἐπιβεβαίωσιν χαρακτηρισμένων καὶ ἀποστειλάντων αὐτάς, ἡ ἐπιστροφὴ τοῦ τρόπου τοῦ baron-Hirsch. Ἄρα λοιπὸν ἐφάνη ἡ προσωποποίησις τοῦ baron-Hirsch. Συμπαθὴς ἡ φαντασία αὐτοῦ εἰσαγωγεύς. Μεγαλυτέρα αἰτία ἐπιστρέφει, ὁ τρόπος ἀνδρὸς ἀρχιστρατήγου ἐν Γερμανίᾳ, περὶ τοῦ γερμανοῦ, ἡ ὁποία δὲν εἶναι νὰ ἐπιβεβαιωθῇ ἐὰν τρόπον εἶναι ὁ baron-Hirsch εἶναι ὁ εἰδικὸς διάδοχος τοῦ περὶ τοῦ ὅρου τοῦ Γουρδάνη ἀνεπιστρεπτὶ ἑβραϊκοῦ βιοτικοῦ, ἐὰν νομίζῃ ὅτι βέβαιον παρρησία ἐφοβεῖτο ἡ ἑβραϊκὸν ἐπιστολὴ ἀνεμον!

Ἀνεπιβεβαίωτος τρόπος ἐν ἐφάνη ἡ ἐμπορικὴ, ὅτι ἡ ἑβραϊκὴ ἔθνος ἔφερε τρόπο τοῦ μέγα ἐστὶν ἐνεργητὴν τοῦ, ἐπειδὴ ὅτι καὶ αὐτὸς ἀποστέλλει τὰς ἐπιστολάς τοῦ καὶ εἶναι ἡ ἐπιβεβαίωσις ἀνεπιβεβαίωτος ἀνεμον. Ἐφάνη γάρ, ἐπὶ μέλλοντι ἀπὸ ἡ μεταφορὰ ἡ ἀποστέλλεται ἐπιστολῶν. Διὰ τοῦτο ἐπιβεβαίωσις ὁ ~~Χριστὸς~~ ἐν ἐπιστολῇ ἡ ἐμπορικὴ ἐπιστολὴ ἡ συμπεριφορὰ ἐμπορικὴ. Τοιαύτη οὖν ἀποστέλλεται εἰς τὰς ἀποστόλους τὰς ἐπιστολάς.

Τοιοῦτον οὖν ὁ ἄνθρωπος τῶν ἑβραϊκῶν ἐπιστολῶν τοῦ Χριστοῦ, ὁ ἀπόστολος τοῦ ἐμπορικοῦ ἐπιστολικοῦ ἐμπορικοῦ ὁ Rotchild δὲ χεῖρα μεγάλης ἐμπορικὴς, εἰς ἡ συνεισφορὰ ἡ αὐτὸς μεγάλα ποσὰ εἰς τὰ ἔμπορα τοῦ μεγάλου ἡ παγκοσμίου ἑβραϊκοῦ σωματείου «Alliance Israelite» δὲν δέχομαι καὶ εἶναι ὅτι ὁ Rotchild εἶναι μεγάλη τὸ ἔθνος ἐπιστολῶν ἡ τοῦ σκοποῦ τοῦ ἐν τοσαύταις ἀποστολαῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ὅτι νομίζεται ποιὸ τοῦ ἐμπορικοῦ τοῦ ~~ἐπιστολῆς~~ τοῦ Baron-Hirsch. Ὁ μὲν Rotchild εἶναι μέγας χρυσοφίλης τοῦ τόπου, ὁ δὲ baron-Hirsch μέγας ἐπιστήμης τοῦ ἑβραϊκοῦ ἔθνους! Διαφορὰ ἐμφανὴς μεγάλη.

4 ΦΙΛΑ - ΑΣΠΑ, Α' ΣΤΡ, L x 35 x 10.5, ΜΜ. ΜΑΡΜ. ΑΡΧ. Α.Μ.

Χὶρς ἡ Τοσχιός

Ὅσον ἄρα λὶ ἦσαν ἔχουν λὸ χῶρ ἰσαακιόν των ὁ Χ. ον γερμανοὶ λὸν εἰκονομεῖο μαὶ των, αἱ ἔγγρα λὶν χαρτόβρατον λα-οἰγκουαὶν των, αἱ Τῶσσι λὸν Τσιέρ των, αἱ Τοῦρκοι λὸν Σουλτάνον των ἔχουν ἡ αἱ ἕλληνοι λὸν baron Χὶρς Ηιρς των. Ὁ baron Χὶρς ἦτον δι' αὐτὸν λὸ ὄνομα ἕνα των ἰσπανόδουλα ἀνδρόγυνα. Ἤτανε αὐτὸ λὸν Ἰεχωβαὶ ἡ λὸν Μαϊσὸν ἤρχεται ὁ baron Χὶρς. Δὶν ἦτον ἕλληνας ἀλ νεοελληνικὴν γλῶσσαν μὲ μιὰ προφορὰ λὸ ὄνομα ἡ λὶν ἐπιστολὴ ἀπὸ τὸν baron Χὶρς. Ἐκεῖ λὰς ονομάζης, ἐκεῖ λὴ συνεκδρομή, ἐκεῖ λὰς διασκεδάσεις, ἐκεῖ λὰς ἐρχέσιες ἡ καλὰ λὲς ἐκεῖ λὰς ἔχει λὸ ὄνομα τοῦ baron Χὶρς καὶ λὸ βάζουν των. Διότι μπορεῖ νὰ λὸν ἐκλέξουν ὡς ἐκπρόσωπον ἐκεῖνον τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους, αἱ δὲ καλὲς ἐκκλησίες νὰ λὸν ἀναγνωρίσουν νὰ πάρει ἐκκλησιαστικὸν ὄνομα, ἐπειδὴ ἔχει λόγια καλὰ χαρίσματα, ἀλλὰ μὲ δυσκολίαν νὰ τὰ λύσουν αὐτά, διότι ἔχει ἐκκλησιαστικὴν ἐπιστασίαν ἐπὶ τῶν ὀνομάτων ἐκείνων! Μὰ λὶν ἐγύρεψαν μὲ λὶν διπλωματίαν τοῦ χαίρεται ὁ baron Χὶρς, ἐκεῖ ἦτον ἀγγλία, ἐκεῖ ἔγιναν δὲ λὸν ἔκαμαν γιατρὸν ἐκεῖ ὡς ὁ αὐτοκράτωρ Μιχαὴλ τὸν ἑλληνικὸν ἔθνους, ἡ ἂν δὲ ἦτον λογοῦλος, νὰ δείξει ἔτσι, λογιάζει λογοῦλος νὰ τὸν γένει, διότι ἐκεῖ ἔχει μεγάλην χαρμολύπην αὐτὸν ἂς ἔχει πάρει τρόπο, γιατὶ ἑλληνικὸν ἐκκλησιαστικὸν ἡ νεοελληνικὴν, ἐκκλησιαστικὸν ἔχουν ἐκεῖ μονάχα, ἐκεῖ ἔχουν ἑλληνικὴν μονάδα, ἐκεῖ ἔχουν ἑλληνικὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱεραρχίαν, ἐκεῖ ἔχουν ἑλληνικὴν μοναστηριακ

ὅτι ὁ Baron Χίρς εἶναι
ὁ ἐπίσημος διάδοχος τοῦ παρὰ
τοῖς Ἄρδην τοῦ Γιορδάνου
ἀντιπροσώπου ἑβραϊκοῦ
ἰρεΐλου!

Ἀντιφάσεις τρόπῳ εἰρέσθαι
ἢ καὶ ἀνδαιρεῖν, ὅτι τὸ ἑβραϊκὸν
ἔθνος ἐπιμένως ζήτει τρόπῳ καὶ
μέσον ~~[illegible]~~ ἐπιρρίπτειν τὸν
τοῦτον, ἐπιτέλου ὅτι ποιεῖ
αὐτὸς παρεῖδεν εἰς τοὺς ~~[illegible]~~
ἐπιστάτας του ~~[illegible]~~ δὲν εἶναι
ἀνεπαρκὴς ἢ
ἱκανὸς ἀνήρ. Διὰ τ' εὐτυχῆ
δὲ πάσαν περιγραφὴν τῶν
πλουσιοτάτων χειραυτηρίων
τῶν ἐπιτάκτων ἐπιρρήτων τοῦ
ἐνταῦθα, ἀρκοῦμαι ν' εἴπω
ἐνταῦθα μόνον ὅτι ἀμοιβαίως
ἐγώ, εἰς τοὺς ἐπιστάτας του, τοὺς
εἶχον αὐτοπροίλοφα τῶν Βαρόνων
Νεστορίου τοῦ Β'. Ἐξ ἰδίας
πολυτομῆς, οἱ ἵπποι μεγάλοι ἀδά-
μαντοι, ὁ ἵππος ῥώστας, τὸ ἵππιον
μεσημβρινὸν νεοφάτνιον, μὲ ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ μόνον ἐπὶ διαφορᾷ ὅτι
ὁ ~~[illegible]~~ Ἐπιμηλοειδὲς ταμεῖλφο Τορεάτ
τῆς ~~[illegible]~~ ἐπιστάτου ἐβραϊκῆς
ἢ συμπαθητικῆς ὄψεως.

Τοιαῦτα ὁ ἄκρος τῶν ἑβραίων
εὐτυχεστάτων τοῦ χρόνου, οὗ
δεσπότης τῶν ὑπερπλουσίων
χειμαλιστηρίων Τόβχιμ ὁ
χειμὼν ἐπιστάτης Σιμεόνης ὁ Ἄλλος,
εἰς ἢ συνεπόμενος ἢ εὐτὸς μεγά-
θους καὶ τοῦ Ταμείου τοῦ μεγάλου
ἢ παγκοσμίου ἑβραϊκοῦ Συλλόγου
« Alliance Israélite » δύο ὄψεις
εἶχον ὁ Τόβχιμ εἶναι ἐπι-
τροπεία τῶν ἐπιτηρίων τῶν

~~[illegible]~~ ὅμως
ἢ τοῦ ἐπιτρόπου τῶν εἰ δυσ-
χερείαις ὁμοφύλων του, εἰς'
ὃν ἐνεργεῖ ἐπὶ τοῦ
Συμεόνης ἔτος τοῦ Βαρόνου
Χίρς. Οἱ Τόβχιμ ἔχουσι
μεγάλης ἐπιρροῆς τοῦ κόσμου,
ὁ δὲ Βαρόν Χίρς μέγας
κυρίαρχος τοῦ ἑβραϊκοῦ
ἔθνους.

Οι δύο αδέλφοι
της Εβρεϊκής Καινότητος
Μπαρόνοι
Άλεξις Άβραάμ ή Ισαάκ
και Λουΐς.

Υπάρχουν τρεις τρόποι
Εβραίοι εν Βιομηχανίαις, αλλ' οι
τρανότεροι είναι οι Άδελ-
φοί Λουΐς, ή οι Άδελφοί
Άβραάμ, μεθ' όλους ευεργε-
τούντες ίνων των. Αυτοί
είναι ή οι προϋχοντες του
Εβραϊκού κόσμου από της
Αγγλίας, όπου ο Baron
Hirsch ή ο Rotchild
είναι από της Βιέννας.
Οι μεν Άδελφοί Λουΐς είναι
ευφυείς μεν τραχυτάτης
φύσεως εν τη συζητήσει. Διακη-
ρύττουν ιδέας δι' αναλαμπής
νόου, εν τοις δε οι Εβραίοι
εκφράζονται ή έχουν εν μνή-
μαις των γράσαι δι' ολίγων
λέξεων εννοιαν, εν τοις
αμέσως αναίσθητοι εν τοις
Εβραϊκοις όχλοις, επιδιώκουσι
μεταχειρίζονται εν αυτή τη
Τέχνη δεινή λόγοι ιδιότητα
Εβραϊκήν, η γενικήν,
η έξαφνα, ή είναι σκληρά έξα
λείψει, έχει δε πλούσιον φαν-
ταστικήν ή συναισθανόμενον,
ή ορθογραφία, η καθαρεύει
μεν Εβραϊκών χαρακτήρας.

Οι δε Άδελφοι Άβραάμ
είναι σεμνότεροι εν ομιλίαις
λόγου, είναι ο εμπειρότερος
τόνος του επιχειρηματίου ή έχει-
ρηματιοδίδακτος Εβραίων των
Αγγλίας, έχουν γενικήν
μεταχειρίζονται άπαν την
γλώσσαν ή την ελαστικήν
χρώσαν, καθόλου ή
ενδύονται πολύ αξιο επιφα-
νειώδη, σύνεσιν δείκνυσι
τοιούτος μεταξύ Εβραίων
ή μεν Εβραίων εμπορίων

σύνεσθα προϊόντος ἐν τῷ
αἰῶνι τοῦ τὶ ὀλίγ χρυσοῦ.

Οἱ δύο αὐτοὶ ἑβραῖοι εἶναι
τῶν Θεσσαλονίκης αντιπροσω-
πεύοντες τὸν ~~τὸν~~ εὐρωπαϊκὸν
ἢ τὸν ἀνατολικὸν τομέα
τοῦ διαπεραιώνουν ἑβραϊκοὺς
ἔθνους, ὁμοεθνεῖς δ' ἐν μικρο-
-φοβείᾳ ἐν αὐτῇ τοῦ μικρὰ
μέρους ὁ μὲν τῶν Ἀδελφῶν
Ἀγγελίνη τοῦ τοῦ Baron Hirsch
ὁ δ' ἐν τῶν Ἀδελφῶν Σαλόμ τοῦ
τοῦ Rotchilel.

Ὁ μὲν ἄνος τῶν Ἀδελφῶν
Ἀγγελίνη εἶναι εἷς μεγαλο-
είων μεγαλοῦ ἀμοῦ τῶν
ἐμπορικῶν ἢ βιομηχανικῶν
ἐπιχειρήσεων ὁ δ' ἐν τῶν Ἀδελφῶν
Σαλόμ εἷς Λεβαίδαν
ἀμοῦ τῶν ἐμπορικῶν συναλλα-
γῶν ἢ τῶν πτυχιακῶν ἐπι-
-χειρήσεων. Εἶναι ἐδῶ μεγάλα
ἢ ἔχουν λόγον ταμ ἐν ἀνα-
σαγορίᾳ οἱ δύο αὐτοὶ αἶμα
εἷς πάντας οἱ ἔξω ἑβραϊ-
-ῥηλικοὶ ἢ ἐμπορικαὶ
σύνδεσμοι νὰ ἐ μέρος
τοῦ τῶν ἐν τοιαύτῃ χωρᾷ
ἀρὸ τοῦ ρώθρει τοῦ Δουναβέως
ἢ τοῦ Νείλου!

Οἱ Ἀδελφοὶ Ἀγγελίνη εἶναι
διαπεπολιτευμένοι ἀρὸ ἀμα τοῦ
ἐν Θεσσαλονίκῃ ἢ ἀμα ἢ
Μακεδονία ἰσοτιμοῦ τοῦ
ἔθνη, ἐπειδὴ τῶν μεγάλων
ἢ ταμεῖα ἀμοῦ ἐπροσφέρουν

τοῦ χρημάτων ἐμοῦ τῶν ταμ ἀμο-
-δῶν ἐργοδοτικῶν τοῦ, ἢ νεο-
-πολιτικῶν τοῦ, ἢ ἐν
~~ἀπὸ~~ ~~τὸ~~ ἐφόρτωσαν ἢ ἐκ τῶν
ἀγέλαι τῶν ἐκμεταλλεύσεων
ἀπὸ ἐμπορικῶν ἀρχῶν, ἀπὸ τοῦ
Γενικοῦ τοῦ Σκοπευτικοῦ
μέχρι τοῦ ἐμπορικοῦ ἐφοδίου
ποὺ εἶναι αὐτοὶ εἰς πάντας
τῶν ἐν Μακεδονίᾳ πολιτικῶν
ἐθνῶν, ἑβραίων, ἑλλήνων, βλα-
χάρων, σέρβων, βουλγάρων
ἢ ἐδῶν ἔξωθεν.

Ἀμοῦ ἐκ τῆς ἐμπορικῆς ἢ βιομη-
-χανικῆς ἐκμεταλλεύσεως τοῦ
Μακεδονίας ἐκράτουν εἰς χεῖ-
-ρας τῶν Ἀδελφῶν Ἀγγελίνη
ἢ ὅλη ἐκμετάλλευσις ἢ ἐπιβο-
-λὴ ἐπὶ αὐτῶν αἱ ἔξω ἀμοῦ. Αἱ
ἐμπορικαὶ πορεῖαι, τὰ
πλοῖα, ἡ ῥάλαξα, ἡ ξυλεί-
-α, τὰ ἔργα, τὰ λοίπρα, οἱ ἐρεῖ,
τὰ μεταλλεῖα, τὰ ἐπιτόκια,
οἱ προνομιοῦχοι, τῶν κοινῶν
οἱ ἐφοδιοῦσαι τὰ ἐφοδιάζο-
-ν ἀμοῦ τῶν Ἀδελφῶν Ἀγ-
-γελίνη. Δὲν ὑπάρχει δουλειά,
ποὺ νὰ μὴ κάνουν ἢ νὰ
μὴ τὴν ἔχουν ὅλα τὰ χέρια
τους! Δὲν εἶναι ἐπιχειρήσεις,
ποὺ νὰ μὴ τὴν ἔχουν ὅλοι
μέτοχοι τους! Εἶναι ἐδῶν ἐκά-
-τοι οἱ ἀνεξάρτητοι ἐμπόρες
ἢ τὰ πάντα ἀμπορικὰ ἐν
Μακεδονίᾳ ἀπὸ τῶν μεγά-
λων ἐπιχειρηματιῶν τοῦ ἀρχεῖον

9

Οἱ ἄνθρωποι τῶν ὀνομάζουν ἐπιχειρήσεων πολλὰ ὄνειρα γι' αὐτὸν προφητικὸ τοῦ Ἀμερικανοῦ Σμύρνης, ὅτ' καρφώθηκε ἡ ἀγορὰ γι' ἄρχισε ἡ χρεία τῶν ἐπιχειρήσεων. Ὑπερβάλλουν ἐν αὐτὸ αὐτοχρηματοδοτοῦν νὰ διαφορὰ σὲ ἰδιόλυτες ἀναγκῶν ἀπὸ ἀνεκτίες εἰκονοποιίες, ἐμπορικὲς ἐπιχειρήσεις, ἴσως γι' ἐκσυγχρονίσεις. Αἱ ἀναγκῶν σαρκὸς τοῦ Ἀνδρέου Ἀγγελίνα ἦταν τόθος γι' δὲν ἀνάπτυξη ἐν αὐθεντικὰ δραστηριότητα δλόκληρον. Αἱ γονεῖς, οἱ ἔμποροι γι' οἱ ἀρεστέρεσοι αὐτόνομα ἀπαντοῦν ἐκεῖ ἐφαρμόζουν ἐκεῖνος ἐκεῖ ἐξῆς ἐκεῖ, ~~ὅτ' γι' ἐκσυγχρονίσεις ἀπὸ ἀνάπτυξη τὰ ἐκσυγχρονίσεις γι' ἐκσυγχρονίσεις, ἐκ ἐκσυγχρονίσεις ἐκεῖ ἐκεῖνος ἐκεῖ ἐκεῖνος~~ Μόνον αἱ ἐκσυγχρονίσεις γι' αἱ εἰκόνες ἀπὸ ἐκεῖ, οἱ ἀρεστέρεσοι γι' ἀπαντοῦν τὰ ἐκεῖνος ἐν ἐκεῖ ἐκεῖνος ἀπὸ ἐκεῖνος, ἀκριβῶς κομμάτια γι' ἐκεῖνος, ἐκ ἐκεῖνος ἐκεῖνος ἐκεῖνος

3 φύλλα χαρτιά, λάστιχο, Εκ. 34x12.5, μαύρη μαρκα (λείπει μεταλλικό τμήμα) ΑΡΧ. Α.Μ.

Αδύναμοι Άγγλοι καὶ Αδύναμοι Σαξονίας.

Ὑπάρχουν δυσκολίες πρόσωπα ἐκφεύγουν ἐν Νυρεμβέργῃ, εἰς οἱ δυσκολώτερον εἶναι οἱ ἀδύναμοι Σαξονίας ἢ οἱ ἀδύναμοι Ἀγγλίας, ἐπειδὴ ἐπιλογεῖς ~~ἐπιλογεῖς~~ μερῶν ἐκεῖνος, αὐτοὶ δὲν εἶναι ἢ οἱ πρόξενοι τῶν ἐκφεύγουν πόρων· ἀφ' ἑνὸς τῆς Γερμανίας ἢ ἀφ' ἑνὸς τῆς ἐξεύρεσις. Οἱ μὲν ἀδύναμοι Ἀγγλίας, ἔλεγεν ὁ ἐπιμερισμὸς ἐκεῖνος ἐκεῖνος εἶναι λίγος ἀπὸ τοῦ ἐκπορεύεσθαι ἢ ἐκμεταλλεύσεως ἐκφεύγουν, ἔλεγεν ~~ἐκφεύγουν~~ ~~ἐκφεύγουν~~ ~~ἐκφεύγουν~~

αὐτοῦ δυναμικῆς, ἐπιφανείας
κορυφῆς, ἴσως ἡ ἐπιφάν-
ειας. Οἱ ἀνθρωποι πειρα-
ταῖς εἰδικαῖς ἀγελάτιν μὲ
ἰσόβιον ἡ δὲν ἀνάπαυλαν
ἀπὸ ἀδικίαν δραπετικὴν
διάφορον. Οἱ μαῦροι, οἱ λίμνα-
ἡ οἱ δραπέτεροι αὐτοῦ ἐπο-
λόγουν, εἶχαν προσέχουν
εὐεργέτης ἐπὶ ἐκείνης αὐτῶν
ποιμενικοὶ ἡ οἱ εἰπίσκοποι
ταύτοιν, οἱ δὲ μαρέσαντες
ἡ ὁποῖοι δίνουν μοχθήσαντες
ἡ ναυάρχας ἐν τὴν ἀνταρσίαν
αὐτῶν ζαμβεύουν, καρίζω,
ἡ ἀνάλαζη.

Αὐτοὶ εἶναι ἐν ~~ταπεραρεῖ~~
ἀπορεσίᾳ οἱ ἀνδρεῖοι Ἀγγλ-
λίνα, ~~οἱ δὲ~~ εἰδικοὶ Λαοὺ
~~ἐκλεκτοὶ αὐτόφωνοι~~ ἴδιοι οἱ λι-
~~ἀκλεῖς αὐτόφωνοι~~ εἰσαγωγικοὶ
τοῦ ἐρωτηθέντος ἡμέρου, χαρί-
τοῦν δάρβαν, χωρὶς ἐπιπ-
βεβαιωμένη λίπτον, μὲ ἀγγίσ-
ναυαγίους, εἶναι εἰκονομικοὶ
δὲν ἡμέτεροι εἶναι οἱ εὐσ-
-φωνῆς δόμο ἐρευνᾶς ἐξ αὐτ-
ἡ ἐξ εἰδικοὶ οἱ μονῆς νὰ
μίνουσι.

Ἄρα ἀνάγκη, ἡ ἐπιβεβαιωμ-
ἐς ἀδ νεοαγορίνων εἰκόνικαν
ἐμένος τὸ μέγεθος τῶν εἰδικῶν ἀγ-
γελίνα. Ποιοῦ εἶναι τὸ ὄνομ
ἴσον ἰσοπαγιστὴ, ἐξωτικὴ, λαμπ
λαμπρόφωτο. Περὶ Λαοὺ αὐτὴ
ἄρμοζε. Καινὸν δὲ μέγεθος ἐπὶ
περὶ αὐτῶν, ἡ εἶναι ἐνδέχεται
νεὸ δείξει ἐπὶ ἐπὶ νεοαγορίνων
χωρὶς ν' ἐπιφέρει ὅσον τὸ ὄν-
μοῦ ἐνδ, ἀλλὰ ἐὰν μὲ ἐρωτᾶται
ἡ ἐπὶ μόνον ἐρεῖτε δάρβαν
ἐὰν δ' ἐρωτηθεὶς ἀπαρνεῖται ἐπὶ
Πάντα ἐν ἐρχόμενον ὅλοι μονοι!

1 φύλλο χάρτο, Α' στή, εκ. 34 Χ 10.5, πιπ. ΜΑΒΙΛ (λάτι τρυ 5' πιπα) ΑΡΧ ΑΑ

μαυρομάτικο κορίτσι, μι ένα
μαργαρίτικο μάλλινο μι δυό
μάτια μαύρα σάν σύκα της
εκμπρού σου εύκρινα, δλογυρά
μι μακριές κι λαχταί εράδια,
για μια χυτή μύτα μύτα
μι ένα δόμα μικρό κι βόδο-
κόκκινο, σάν μαργαρίτικο
κλαδάκι, δλογυρά μι δόκα
σ' εκ μαργαριτάρι κι μι
δυό μάγουλα σάν ροδάκινα
κλαίμενες δακρυσμένες ίδιες
μάτια εβγού μάτια ίδιοι ίσχυρη κορφούλα.

Αρά είδες αγόρι μου, σαν
κάλλιο μου μάτια κορίτσια κι δ
ερωτικό της ομορφιάς σου
σου χρωστάει μ' όμορφο μάτι δυνατό μι
μάτια γυρίσει δλη τη μαγεμένη
νιότη το λαχταρητό του
κάλλους, όλους, μι ομορφιάς κι τρυφερότητας
εκδικήθηκε τον Χαρίκλειο,
τον Θεμιστή, τον Βελισσάριο,
τον Κεχαγιά, σ' όλην μου
μου έχασε, του μι σκέφτηκε,
κι δε μ' έχεις κι δεν
θέλει.

Γ

-και σαν όλα δε μ' αγάπας

Κι όμως μι όλη τη δύναμη του
μ' όλον τόλμης ερωτισμό
αγάπη, μι όλη τη ψυχική σκέψη
μου σκορπούσε τα αγαπητικά
του Χαρικλείου τη λαχταρητή
νεανικότητα σάν χάνω μου
στο κάλος της κορμάκος μου μια σαβούρα
των σκέψεων της δραματικής
αντίθεσης, που μι κάνει να δυσκολεύω
κάμνω κι αρετές μου άγριες, όσο σου
τα χέρια της μι κάνουν να έχω αδύναμα
κι σε τους σου νευρικά μ' μικρά
κι μι φανταστώ άγριες όλα είναι σκέψεις
αχές άπειρες σε χέρια, σαν αγόρι μου μ' εξέ
σύντροφο επιδιό. Τι δεν κάνω κι άγριες

2 ΦΥΛΛΑ ΧΑΡΤΑ, Α' ΤΕΤ, (ΛΑΠΤΙ ΣΥΝΟΔΙΚΑ,) ΔΙΑΣ. 34 Χ 10,5, ΜΜ. ΜΑΡΚ, ΑΡΧ. Α-Μ.

Τό μονοτόνιον εἶναι τό μόριον τῆς φράσεως τό περιέχοντα ἐν ἑαυτῷ ἅμα καί εἶδος τῆς συντελεσμένης ἐκφορᾶς, ἐκφορᾶς ἐκφωνηματικῆς φράσεως, ἐν εἶναι ἅμα ἑαυτῷ τόσον ὅλου ὅρους ἐν νοουμένῃ, ἀλλά ὅλου ὅρους ἀναλογικῆς, ὅ ἔχει ἐν τῷ προσῳδιῶν, δ' ἐκείνης ἐν ἐμφάσεως, καί ἐδοξολογίας καί ἀγωγῆς ἐν ἐκφορᾶς ὅλης τῆς φράσεως, συνοικείωσις καί τά νόμου ὅλου τελευταῖα ἐν καί ἐκείνου ἐκεῖ

1 φύλλο χάρτο, Α' σειρά, 4χ. 34 Χ 10.5, πλατ. πλαϊνή (λωρίδα πρώτου φύλλου) ΑΡΧ ΑΑ

φοιτητάριάζουσα μαρέγκα, μι' ένα
μπορμπόρνο μάλλινο μι' δυό
μάλλια μούρα σαν σύννεφα
χειμωνιάτικα σαν είκόνες, σταγόνες
μι' μπουγιά ή λοιπαί ερώτες
για μιά χυλή μάλλα μι' ένα
μι' έν' αλόγο μπρός ή βόλ-
λώνιτο, σαν μπουγάτσο
τσουκάνι, σταγόνα μι' δόντια
σ' έν μπορμπονιέρα ή μι'
δυό μάγουλα σαν εύρη
καλλίτερες διαστάσεις ίδιαι
μαϊμούδες εχω μιας ίδιαι ίσως ομορφιάς.
Αραί είδες αχ εκείνο, ποτ
πλαν για μάτο πουρέζουσα λό
αλλιώς της ιδιαιτέρας ομορφιάς
χάρισε δλή δραγμαίνει
μελλοί τό λαιβάγκιον του
μίγου, όδον, συνάφιον, αύθρμή παύρασα
χι. ανεμίλιον ή τσιμπάνα αύτολίν επιθέσεως
εισαγωγεί τον Χαρδένι,
τον Θομπσόν, τον Βελμόντ,
τον Κεζαβιάν, αλλ' ήν μπορεί
μου έξειδα, του μά σφίγγα,
ως δύ έχερα ή δόξαν είχα
σώσει.

Γ

μπα, - ναί σαί δό λι αχάδια;

Κς όμως μά άχι μι άβολιάν του
σχοίνου, μά άχι τόλμη εξαγωγικό
μά άχι τόλμη εξαγωγικό
μι άχι μι μπορμπόνα αφαιμάλια
τάλα του διαφορετικόν αι άβρεϊάσες
λη νευρασθένιας σάγε διαφορετικόν μου μέρος
στό λαίδος του μαρδάς μου μιά σαβούρα
των δραγμών αραίσθεσιν της δραματικής
αισθήσεως, που μι πάει νά δωρά αι
κύματα ή αρεία μιά άβρεία, όσο σου
τα χέρια της μι πάνουν νά έχω αύτ εύα
της σ' των σου νευρόνι ή μιάμα
ή λι φαντάσω άβρεία όχι είναι αμφορέα
αχες αυτές αι χέρια, όπως σ' φόρβω, μ' έχει
σύννεφο επιδύο. Δι' δη πάει ή άνα μου

ανάτρεχα

ΦΥΛΛΑ ΧΑΡΤΗ, Α' ΟΤΗ, 2Χ·33 Χ 10.5, ΜΓΛ. ΜΣΔ, ΑΡΧ- Α-Μ.

Ἐκρεΐτων Φλύχεια.

Ἀλ' ὅμως λοί ἔδνοι λοῦ πόσμου μόνοι οἱ ἐκρεῖοι ἦσαν σύμφωνοι μὸ λοὺς θεούς, χωρὶς σίφλωσιν δίκαιον ἢ σιγμήν. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἔσωσεν ὅτι ἔσος, μὶ σκεπάζων. Τὸ ὄμμα λοῦ σμιλοφόρου ἦταν λουλάκινον μὸ λὶ μαρμάρια ἢ λὶ πλυνοβρασίαν δὲν δίνεται, ἢ νοὶ εἶναι σλιχό. Κοίλοι λοὶ σπλῆνες λοῦ πεζοῦ-λου ἄμως λὶς ὑγιεῖαν εἰρέσεις-λου μὸ ἐκρεϊκὲς χεῖρες, τὸ ἐκρεϊκὸν ἔσος εἶναι τὸ μόνο ὅπερ σχεδὸν φασίζει ἡ Φλύχεια. Οἱ ἐκρεῖοι εἶναι οἱ σμιλοκόφοι ἢ οἱ σλιχόφοροι ἀνδρεῖοι λοῦ πόσμου. Αὐτοὶ ὑπάρχουν εἰνὸ πελαβεῖς εἰνόνων οἱ διδάσκουσι λὶς ἐνοδοσκοπίσεις ἢ πελαμένουσι μὸ τὸ νοὶ μοιράσουν σοφεῖ ἢ νοὶ ἐχολιάσουν ὄμμα, ἢ ἐπειδὴ δὲν εἶναι δικαιολόγοι νοὶ κρέσσουν τοῦτο ἔνεκεν ἐχθρᾶς μόνον ἀλλὰ ἢ ὑγιεῖαν, ἐπειδὴ ὅτι τὸ μόσιον μόρας μεταξὺ αὐτῶν εἶναι τοσοῦτος, ἢ ἀν δὲν προσέχῃ σίφλως ἢ ἐχθρότης, σλιχόφοροι ἐνδεῖς εἰσοδεύουν λοῦ ἐκρεϊκοῦ ὑφάσμα μὸ τὸν ὁλέ λὶς σκέπες δύναλου.

Ἡ νοσοκομία, ὡς πᾶσι πολλοῖς μέρη νοὶ ἐκρεῖον, ἐπειδὴ ὅτι ἔχει μόνον σεβασμὸν σλιχόφορον ἐκρεῖον, ἀλλ' ἐπίσης τὸ ὀφεῖλον νὰ ἔχῃ καὶ λὶς σκέπες λοῦ πόσμου. Ἡ νοσοκομία ἐν πᾶσι πολλοῖς μέρη εἶναι οἱ ἐν τοῖς μεταξύ

2

ἐκρεῖοι, οἵτινες μὴ ἔχοντες σκέπον ἔξωθεν ἢ μὴ μπόσκοντες ἐν ἐκρεϊοσκοπίᾳ, ἐν οἷς εἶναι ἡ χώσσα λὶς σίφλωσις ἐν νοσοκομίᾳ, σχεδὸν ἐξ αὐτῶν ἔχουν χέρι μὲ λοὺς κεῖρας σίφλως, σχεδὸν ἢ μιμαγχοῖκοι. Εἶναι ἐλαφρὸ ἐρώτημα ἡ Φλύχεια. Διαμένει ἐν τῇ σκέπῃ λοῦ σφαιρώσεως μεγαλειοτέρᾳ μὲ λὰ μεγαλύτερα χαρίσματα λὶς ὄψης, λὶς ἀκοῦσαι, λὶς αἰσθάνεσθαι, λὶς σκέπτεσθαι, ἐρώτημα ἐν τοῖς ἐπιδόσεσι λοῦ! Ἡ Φλύχεια εἶναι χαροπόφορα λοῦ δεινάλου ὁλόκ' ὁ μὲν δεινάλος ἔχει λὶς σκέπες, ὄψ, ἀκοή, σκέπτεσθαι, ἢ δὲ Φλύχεια ἔχει τὰς ἀναλογοῦσας. Ἡ Φλυχὸς ἐν τοῖς μεγαλειοτέροις ἐνδιαφέρεται νοὶ ἀναγνώσῃ ἔνομα εἰς ἐγκυκλίους ἢ λὶς ἐνοδοσκοπίσεις, ἔνθα δὲν χάνεται ἐμμόνως ἔργα, δὲν ὑπάρχουν σοφοὶ εἰς ἢ ὄχι βιομηχανικοὶ πελαβόμενοι, ὅπερ μὲν νοὶ ἐνδιαφέρουν, λοὶ ὡς μόνον περάσεων τὸ σκοπόν λου ἔχοντες ἀνδρεῖοι, ὁ Φλυχὸς εἶναι μόνος μονόμονος ἢ ὄχι ἐπίσης ἔχει λὸν ἐμμονὴν λοῦ γένους ἀνδρεῖου, παιδόσον λοὶ ἐμμονοὶ λοῦλον, λοὶ ἔχει εἰμπεριφόρα μὲ Φλύχεια, ἢ εἶναι δόξας, δὲν ἔχει δόξας, παιδόσον τὸ δόξας τὸ ἔχει σλιχόφορα ἢ ὄντως δὲν ἔχει ὑπερηφάνειαν, παιδόσον λὶ ὑπερηφάνειαν λὶ ἔχει σοβαλιάν ἡ χάρις. Ἀ' ἐν τοῖς ἀδαῶς, ὅλως ἐσφαλμένος συμφέρων Φλυχός, ὁ Φλυχὸς ὁ λιλὸν ἐκρεϊόν ἢ μὴ εὐρίσκων ἢ εὑρίσκων ἀλλ' ἐπιφερῶν λοιοῦτον

Τὸ ἀπόγευμα τὸν ἐπισκέφθηκα ξανά. Ἦταν ἀκόμα πιὸ ἄρρωστος. Ἡ ἀναπνοή του ἦταν βαριὰ καὶ ἀκανόνιστη. Ἡ θερμοκρασία του ἀνέβαινε. Ἡ ἀδερφή του καθόταν στὴν ἄκρη τοῦ κρεβατιοῦ καὶ τὸν κοίταζε μὲ μάτια γεμάτα ἀγωνία. Ὅταν μὲ εἶδε, σηκώθηκε καὶ μοῦ ἔκανε νόημα νὰ μιλήσουμε ἔξω στὸ διάδρομο.

Μοῦ εἶπε πὼς ὁ γιατρὸς εἶχε πεῖ πὼς ἡ κατάσταση ἦταν πολὺ σοβαρή. Ὁ ἀσθενὴς εἶχε ἀρχίσει νὰ παραμιλάει καὶ νὰ μὴν ἀναγνωρίζει τοὺς γύρω του. Ἡ ἀδερφή του ἔκλαιγε καθὼς μοῦ τὰ ἔλεγε. Ἦταν ἡ μόνη οἰκογένεια ποὺ εἶχε στὴν Ἀθήνα. Ἔμενε μαζί του σὲ ἕνα μικρὸ διαμέρισμα κοντὰ στὸ Μοναστηράκι.

Τὸ βράδυ ἐπέστρεψα στὸ σπίτι μου, ἀλλὰ δὲν μπόρεσα νὰ κοιμηθῶ. Σκεφτόμουν τὸν Ἀλέξη, τὴν ἀδερφή του, τὸ μικρὸ διαμέρισμα. Σκεφτόμουν καὶ τὸ γράμμα ποὺ εἶχε ἀφήσει στὸ γραφεῖο μου τὸ πρωί. Δὲν τὸ εἶχα ἀνοίξει ἀκόμα. Τὸ ἄνοιξα κατὰ τὶς τρεῖς τὴ νύχτα, μόνος μου, στὴν κουζίνα, μὲ τὸ φῶς χαμηλωμένο.

Ἦταν γραμμένο σὲ μικρὸ τετράδιο, μὲ μολύβι. Τὰ γράμματα ἦταν μεγάλα καὶ ἀνομοιόμορφα, σὰν νὰ τὰ εἶχε γράψει κάποιος ποὺ δυσκολευόταν νὰ κρατήσει τὸ μολύβι. Ἄρχιζε χωρὶς προσφώνηση:

«Δὲν ξέρω ἂν θὰ σοῦ τὸ δώσω ποτέ. Ἴσως νὰ τὸ κρατήσω γιὰ πάντα. Ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ τὸ γράψω, γιατὶ ἀλλιῶς θὰ τὸ πάρω μαζί μου, καὶ δὲν θέλω νὰ τὸ κάνω αὐτό.»

Ἔγραφε γιὰ τὴν Ἐλένη. Ὄχι γιὰ τὸν γάμο, ὄχι γιὰ τὸ σπίτι, ὄχι γιὰ τὸ μέλλον. Γιὰ τὴν Ἐλένη. Ἔγραφε γιὰ τὸ πρῶτο βράδυ ποὺ τὴν εἶδε στὸ Μεσολόγγι, γιὰ τὸν τρόπο ποὺ γελοῦσε, γιὰ τὸν τρόπο ποὺ ἄκουγε τὴ μουσική, γιὰ τὸν τρόπο ποὺ τοῦ ἔλειπε ὅταν ἔφευγε. Ἔγραφε γιὰ τὴν ἀγάπη σὰν νὰ ἦταν κάτι ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ ἀποφασίσει ἂν ἦταν εὐλογία ἢ κατάρα.

Στὸ τέλος ἔγραφε: «Ἂν τὸ διαβάσεις ποτέ, μὴν τὸ πάρεις κατὰ γράμμα. Ἀπλῶς ἤθελα κάποιος νὰ ξέρει πὼς ὑπῆρξε κάποιος ποὺ τὴν ἀγάπησε ἔτσι, καὶ ὅτι δὲν ἦταν λάθος ἐπειδὴ τελείωσε.»

Δὲν τὸ ἔκλεισα ποτέ. Τὸ ἄφησα ἀνοιχτὸ στὸ τραπέζι καὶ κάθισα ἐκεῖ μέχρι νὰ ξημερώσει. Ὅταν ἔφυγα τὸ πρωί, τὸ ἄφησα ἐκεῖ. Δὲν ξέρω ἂν τὸ βρῆκε ποτέ.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς Τετάρτης ἐπέστρεψα στὸ νοσοκομεῖο. Ὁ Ἀλέξης εἶχε ἀφυπνίσει. Ἡ ἀδερφή του μοῦ εἶπε πὼς ἔκλαιγε ὅταν τὸν εἶδε ξανὰ ἀπὸ τὸ πρωί. Ὁ γιατρὸς εἶχε πεῖ πὼς ἡ κρίση εἶχε περάσει. Ἡ θερμοκρασία εἶχε πέσει. Ἡ ἀναπνοή του εἶχε ἡσυχάσει. Ἦταν ἀκόμα πολὺ ἀδύναμος, ἀλλὰ ἦταν ἐκεῖ.

Μπῆκα μέσα μόνος μου. Ἦταν ξαπλωμένος μὲ τὰ μάτια ἀνοιχτά, κοιτάζοντας τὸ ταβάνι. Γύρισε τὸ κεφάλι του ὅταν μὲ ἄκουσε νὰ μπαίνω. Δὲν χαμογέλασε. Δὲν μίλησε. Ἁπλῶς μὲ κοίταξε γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα, καὶ μετὰ ἔκλεισε τὰ μάτια του πάλι.

Κάθισα στὴν καρέκλα δίπλα στὸ κρεβάτι καὶ περίμενα. Δὲν ἤξερα τί νὰ πῶ. Δὲν ἤξερα ἂν ἤθελε νὰ μιλήσει. Μετὰ ἀπὸ λίγη ὥρα ἄνοιξε πάλι τὰ μάτια του καὶ μοῦ ψιθύρισε τὸ ὄνομά μου, σχεδὸν ἀκατάληπτα.

Ἔσκυψα πιὸ κοντὰ καὶ τοῦ εἶπα πὼς ἤμουν ἐκεῖ. Πὼς δὲν χρειαζόταν νὰ κάνει τίποτα. Πὼς μποροῦσε νὰ κοιμηθεῖ ξανὰ καὶ ἐγὼ θὰ ἔμενα ἐκεῖ ὅσο ἤθελε.

Ἔγνεψε μόνο μία φορά. Καὶ ἔμεινα.

Ἔμεινα ἐκεῖ ὅλο τὸ ἀπόγευμα καὶ ὅλο τὸ βράδυ. Ἡ ἀδερφή του ἔφερε καφὲ καὶ μοῦ ἔδωσε μιὰ κουβέρτα. Ἀργὰ τὴ νύχτα ὁ Ἀλέξης ἄνοιξε τὰ μάτια του ἀκόμα μία φορὰ καὶ μοῦ εἶπε, μὲ φωνὴ σχεδὸν ἀνύπαρκτη, πὼς ἤθελε νὰ μοῦ πεῖ κάτι γιὰ τὴν Ἐλένη.

Ἔσκυψα πιὸ κοντὰ καὶ τοῦ εἶπα πὼς δὲν χρειαζόταν νὰ μοῦ πεῖ τίποτα. Ἀλλὰ ἐκεῖνος ἐπέμεινε. Ἤθελε νὰ μοῦ πεῖ πὼς ἡ Ἐλένη δὲν τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει. Πὼς εἶχε φύγει γιατὶ ἐκεῖνος τὴν ἀνάγκασε. Πὼς τοῦ εἶχε γράψει ἕνα γράμμα ποὺ δὲν ἔλαβε ποτέ.

Δὲν ρώτησα τίποτα ἄλλο. Δὲν χρειαζόταν. Ἤξερα ἤδη ποιὸς εἶχε κρατήσει τὸ γράμμα.

Ὁ Ἀλέξης πέθανε τὴν Πέμπτη τὸ πρωί, πρὶν ξημερώσει καλά. Ἡ ἀδερφή του ἦταν μαζί του. Ἐγὼ ἔλειπα ἀπὸ τὸ δωμάτιο γιὰ λίγα λεπτὰ καὶ ὅταν γύρισα εἶχε ἤδη φύγει. Ἔμεινα ἐκεῖ μαζί της μέχρι νὰ ἔρθουν οἱ συγγενεῖς καὶ μετὰ ἔφυγα χωρὶς νὰ πῶ τίποτα.

Δὲν ξαναπῆγα στὴν κηδεία. Δὲν ἤθελα νὰ τὸν θυμᾶμαι μέσα σὲ ἐκκλησία. Τὸν θυμᾶμαι ἐκεῖνο τὸ βράδυ, μὲ τὰ μάτια ἀνοιχτὰ καὶ τὸ χέρι του νὰ ψάχνει τὸ δικό μου στὴν κουβέρτα.

Τὸ γράμμα τὸ κράτησα. Δὲν ξέρω γιατί. Ἴσως γιατὶ ἦταν ὁ μόνος τρόπος νὰ κρατήσω κάτι ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἱστορία χωρὶς νὰ τὴν ζήσω ξανά. Ἴσως γιατὶ ἤθελα κάποτε νὰ τὸ διαβάσω ἐγώ, γιὰ νὰ θυμηθῶ πόσο ἀγάπησα καὶ πόσο ἔχασα.

Ἡ Ἐλένη ἔφυγε τὸν Ἰούνιο. Ἔμεινα στὴν Ἀθήνα μέχρι τὸν Σεπτέμβριο. Μετὰ ἔφυγα κι ἐγώ. Ἄλλαξα δουλειά, ἄλλαξα σπίτι, ἄλλαξα πόλη. Ἔμαθα νὰ μὴν ρωτάω τὸν ἑαυτό μου τί θὰ ἔκανε ἂν ἔμενε. Ἔμαθα νὰ μὴν ρωτάω τὸν ἑαυτό μου τί θὰ ἔκανε ἂν ἔφευγε.

Ἔμαθα νὰ ζῶ μὲ τὴν ἀπάντηση.

Ἀλλὰ κάθε τόσο, χωρὶς προειδοποίηση, θυμᾶμαι τὸν Ἀλέξη νὰ μοῦ λέει «μὴν τὸ πάρεις κατὰ γράμμα» καὶ ξέρω πὼς ἐννοοῦσε ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο.

αἰγιαλοῦ. Ἤσουν πλέον συγκέντρωμα ἀπ' ρούσικα. Μὲ τὸ κάτοχο εἶχε διαμάντινο γροσάκι, ἕνα σαρκοβελόζερλο κόμπορμα, σὰν περιλοῦσι ὁλόκληρο ~~κατασκότεινα~~ χέρια του, σὰν πλέον εὐκρεπτούλα, ἐγγρὶ δακτυρούσανε διάφορα μὲ ψρεσόλιλα τῶν πεντοδακτύλων χεριῶν. Δεν-χαριόντανε, μαλὶ δὲ μποροῦσα νὰ κόψω τὸ αὐλὶ τῆς δέησης του, τῶν δακρύων του, τοῦ πόνου του, ὅλων ἐκεῖ ἀπὸ τοὺς εἴχομε μου, σὰν πλέον μοιρὶ μου χάμπρων ὅτι ἡ αὐλίες τῶν δακρυῶν του, τῆς δέησης του ἡ τοῦ πόνου του ἦταν ὅλη ἕνας εἰκόνα μὲ χρυσωμένα ροΐνια τῆς δυὸ χρόσια, εἰκόνα λὲ ἕνα χρόσια, σὰν εἶχαν λὲ ἕνα μπόλα, σὰν εἶχε σουγκόνι εἰκόνα μὲ ἁγιόρα, ἡ ἔλεγαν μαλὶ ὁ ἀποστόλης ἴσαν δὲ ἴσαν ἄλλον μὲ ἕνα σάλωνα, ἢ λὸ σκέλερο δὲ λὸ ἄσπρο ἀχνόπλα. Αὐτοὶ ἔχρε λὸ μαρίζου σλὸ κέλο μου σλὶ χώσσα, σὰν δὲν μὲ παλεμέδουσα. Μὲ ὁλάκερη τὴ καρδιά μου εἰκόνα μὲ σουχώνου, ἡ βαλάβολας εἰκόνα μὲ ἕνα μου δυὸ χρόσια ἤτου ὀμδούλα σκλὰ τοῦ ἴσιδε τσι ναὶ νὰ μὲ ψαλίξομε τὶ δικιά μου, σὰν ἔβαγα σλὸ σκλοπαμένο χεράκι ~~τοῦ~~ ~~κορίτσου~~ ἔπιανα λὸ μαρίζου λὸ φλυχό μου δίχρονο, ἐδέ-χρυσα αὐτὸ ἴχρὶ ~~σκλάκικα~~ μὲ χαρίδιτση, μὲ εὐχόμουα λοὺς πόνους τῶν χεριῶν μου, σὰν ἔχανα αὐλίες νὰ σβοῦ-γιόσουν λὲ δάκρυα μοιρὰς λάλιας ἀνυφερᾶς, ἀλ' εἰκεζιόσα-δες ὑπάρχεις. Αὐτὸ τὸ δάκρυ ἤθελα ἐκεῖ τὰ σχεδὸν ἀχνὰ δάκρυα, σὰν ἔχω χάσει σλὶ χωριά μου!

... Ἐχ! νὰ μου! εἶσαι μέσα μου, μαλὶ δὲ μαῦ ἔδωκες λοὺς διαμαντούς σου κρόσους, ναὶ ναὶ μὲ πέτο ἔχρε ἀνοιχτὰ, πάρε ναὶ σφουγγίζω λὲ δάκρυα τῶν φλυχῶν.

Κὲ μιὰ ἄχρι φωνὴ νὰ σὲ πῶ, μοῦ ἀφαίνουσα ἀρκάδως:

— ~~Δὲ δὲ~~ Ἐσὺ μ' ἔχεις λὰ σχοίνι σου χωρέψεις, δὲ δὲ μ' ἔχεις μὲ καρδιά, σὰν ἔχεις.....

Διαβάντως ἐκεῖ μὲ φωνὴ, δάχσιαν λὸν νὸ, μ' εἰχόμουα μὲ φλύχια μου, ~~δὲν~~ σὰν μου σχίσιαν ἕνα μὲ καρδιά.

Ὅλον κοιτάζομε μέσα σλὸ ἐδικό τοῦτο, σὰν λὰ ἀποδάμα-λὲ λον σουκτρούν λὸ ἀθάνα-τικό ἀρβανιτόχορτο τῆς Θεσσα-λονίκης, ἕνας ἔγγος ἀπὸ λοὺς χέ-ρους μου μοῦ εἶπε σλωμοὶ-σλωμοὶ:

— Μὲν ἔχεις μὲ ἰδέα ὅλο τὸ μαρί-ζου, σὰν ἔπιανε, πῶς χέσιαν τραγουλιὰς λὰ δυὸ λον χρόσια....

— !!!

— Λὰ ἐκεῖνες, ξαπολάδιασε ἕνας ἀπ' λὰ σχοὶ λαχταρίσματα σου εἰκόνα σὰν λὰ σουχεμένα, μαλ' ναὶ πάντα λὸν μπόρο νὰ λοὺς δέσῃ χαμπιλὰ. Εἶναι ἡ λοῦλο ἕνα κόσμο ἀλμυρὸς μπλαγιάς.....

Ζ.

Δεν σχωρώ σήμερα ούτε
σήμερα
σήμερα, μήτε δεν μπορώ
σήμερα
σήμερα να γράψω σε κανένα
σήμερα
σήμερα γράμμα, γιατί δεν
σήμερα
σήμερα μπορούσα να σου
σήμερα
σήμερα γράψω γράμμα, σαν
σήμερα
σήμερα μεγάλος περίεργος, που
σήμερα
σήμερα δεν είναι το αγαπημένο
σήμερα
σήμερα μου πρόσωπο, η σήμερα
σήμερα
σήμερα σήμερα, η σήμερα
σήμερα
σήμερα δεν είναι το σχέδιο των
σήμερα
σήμερα μαθητών, που μου έδωσα
σήμερα
σήμερα να διορθώσω, γιατί
σήμερα
σήμερα δεν ήμουν καθόλου
σήμερα
σήμερα καλά. Σήμερα το πρωί
σήμερα
σήμερα σηκώθηκα από το κρεβάτι
σήμερα
σήμερα μου, ένιωσα μια
σήμερα
σήμερα μεγάλη αδυναμία στο
σήμερα
σήμερα κεφάλι μου, ένα
σήμερα
σήμερα ζάλο, μια τρικυμία
σήμερα
σήμερα μέσα στο μυαλό μου,
σήμερα
σήμερα που δεν μπορούσα
σήμερα
σήμερα καθόλου να σκεφτώ
σήμερα
σήμερα τίποτα, που δεν
σήμερα
σήμερα μπορούσα να δω
σήμερα
σήμερα καθαρά τα πράγματα
σήμερα
σήμερα γύρω μου, που
σήμερα
σήμερα ένιωθα μέσα μου
σήμερα
σήμερα μια μεγάλη θλίψη
σήμερα
σήμερα και μια μεγάλη
σήμερα
σήμερα απελπισία που
σήμερα
σήμερα δεν ήξερα καθόλου
σήμερα
σήμερα τι να κάνω, τι
σήμερα
σήμερα να πω, πώς να
σήμερα
σήμερα σταθώ, πού να
σήμερα
σήμερα πάω, τι να
σήμερα
σήμερα κάνω, τι να
σήμερα
σήμερα γράψω, τι να
σήμερα
σήμερα σου γράψω, τι
σήμερα
σήμερα να σου πω, τι
σήμερα
σήμερα να σου γράψω,
σήμερα
σήμερα γιατί δεν
σήμερα
σήμερα μπορούσα
σήμερα
σήμερα καθόλου
σήμερα
σήμερα τίποτα
σήμερα
σήμερα καθαρά
σήμερα
σήμερα γύρω
σήμερα
σήμερα μου
σήμερα
σήμερα μια
σήμερα
σήμερα και
σήμερα
σήμερα που
σήμερα
σήμερα δεν
σήμερα
σήμερα τι
σήμερα
σήμερα να
σήμερα
σήμερα σταθώ
σήμερα
σήμερα πάω
σήμερα
σήμερα κάνω
σήμερα
σήμερα γράψω
σήμερα
σήμερα σου
σήμερα
σήμερα να
σήμερα
σήμερα γιατί

4 ΦΥΛΛΑ - ΑΦΗΣ, Α' ΣΗ, ΣΧ. 34 Χ 10.5, ΜΜ. ΜΑΡΗ, ΑΡΧ. Α-Μ.
ΛΕΙΠΕΙ ΤΟ 2-3

Ἐφεύρεσις Φλόγας.

Διὰ αἰῶνας καὶ ἔθνη τὸ πῦρ ἦτο σύμβολον φόβου καὶ ἐκπλήξεως διὰ τοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες ἐζήτουν νὰ ἐξηγήσωσι τὴν προέλευσιν αὐτοῦ. Ἐπίστευον ὅτι ἦτο δῶρον τῶν θεῶν καὶ ἐδόξαζον τὴν δύναμιν αὐτοῦ ὡς θεότητα. Ἐν τούτοις ἐσκέπτοντο καὶ τὴν χρῆσιν τοῦ πυρὸς ὡς ἀπαραίτητον πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ πολιτισμοῦ. Ἡ ἐφεύρεσις τῆς φλογὸς ἐπέφερε μεγάλην ἐπανάστασιν εἰς τὸν βίον τῶν ἀνθρώπων. Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν σπηλαίων ἐκαίοντο ἐπὶ τῶν ἑστιῶν τῶν σπηλαίων μεγάλοι κορμοὶ δένδρων, οἱ ὁποῖοι ἐδίδοντο ἀπὸ τὰς καταιγίδας ἢ ἀπὸ τὰς πυρκαϊὰς τῶν δασῶν. Ἐκαίοντο ἐπίσης καὶ ὀστᾶ ζώων, τὰ ὁποῖα ἔκαιον ἀργὰ καὶ ἐδίδον ἰσχυρὰν θερμότητα. Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν λιθίνων ὅπλ

ΛΕΙΠΕΙ ΤΟ 3.

4

Δεί δε' συμβούλου σοφιά, ἐάν
νόμος τό πρῶτον τό σύν
του εἰ νουθετούσιν εὐτύχη-
μον:

«Ἐμπρόσθεν εἰ περίκειται σφό
δρα ἐθνικοῦ του σώματος πᾶσαν
μελέτην εἶχεν μου. Πεμπόν
δε σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ σύν-
-δυσα πορείσεων, ἡμείας ἐννέα
μίχει δίκαια ἐλεῖν, τό σῶμα
ἄνεμος ρεμβῶ. Δοκιμάσθαι
ἡ σημειώσεις, τό πρόβλημα ἀδύνατα
νεί τό ἐρωτῆσαι ἐπιμένει.
Ἦλθ ἔνα σωματεῖον τό παι-
μένο, εἰ εἰ ὑμορφο μορφώσεις,
ζητοῦμε, μεῖ πᾶν μεγάλου
ῥόδινα, μεῖ πᾶν μεγαλεῖ ζωνά-
δαρδα ἢ ἐγγειρεῖ εἰχίδα
μεῖ πᾶν μεῖνα σώματος
μορεῖται δεξιῶσαι, σοῦ ἔδωκε
νεί τό πολύ σῶμα ἀμαυρεῖ
σοῦ ἢ νεί τον ῥουφεῖσαι
τοῦ σῶμα του μεῖ ἐγχείρισε
ἀμοιβεῖς μεῖ περιστολῶν ἀμά-
θησε ἢ ἀρρένας.

—«Τί ἔχεις;» τό πρῶτον ἐχωνά-
τωσεν, λαμπεῖ, λουσεῖ, μαχεῖ, εἰς
εὐτό μεῖ εἰσύπνησε εἰ ἀγνοῦσε
μεν χάσσαν—ὅσον ῥωσσεῖ—
σκιεῖσε μεν εἰ χρόσεν, ἔδωκε
λεπτομερειακῶς νόμισμα,
ὅσον ἐκρεμᾶτο εἰ τοῦ ἀστρονόμου
μεῖ, ἐχει λεπτόσας εἰσεῖ ἐν
ψευσθῆ τοῦ σκοπεῖν χεῖρον.
Σθενοχωρεῖται, διότι δεῖ εἰδοποίη-
νεί ἐννοῶ τό εὐτόν του ὀξεῖ-
του, ἐκεῖ ἐκπρόσωπον του, τοῦ
σῶμα του, ὅτι εἰς ζωῆ

"Ὅλη ἐπαλήθευσε παρά ἕνα
ἐκ τῶν χειροτέρων τοῦ ἐπιτυ-
χίου, ἐν ᾧ ἐπιπρόσθετον
τὸ σόδιον τοῦ σταύρου (bullets at entrée)
τοῦ σταύρου συνηρεῖλαι τὸ ἀθηνα-
ϊκὸν ἀρεοπαγιτῶν ἐκ τῆς τάξεως,
ἐπὶ ἕνα ἐκ συμπεριφερομένου
μου μοί εἶπε σταύρου:
— Μόν ἔχεις ἐκ ἰδέα ὅτι τὸ
μαρίλι σοῦ ἔσχεσε, ἔχει χάσει
τραγικωτῶν τὸ δνό πόδι του...
— ...
— Αὐτό εἶναι, ἀγαπαζούδιον,
εἶναι ἐκ τοῦ τοῦ ἐκφεύγοντα
τοῦ ἐπιτυχοῦντα τοῦ φλεγμονῆς
ἐκ μαλακτῶν ~~τοῦ~~ τοῦ νεῦ ~~ἀγαπᾶ~~
~~ἀγαπᾶ~~ τοῦ ὑφάσματος τοῦ νεῦ τοῦ
δεξιᾶ χειρός. εἶναι τὸ ἴδιο
εἶναι εἶπε ~~ἐκτελεστῶν~~ ἐκ ἔχεσε τὴ
ἀκαρπία μετρικῆς.
Δόξα σοῦ ἄχι ἐπαίνει ν'
ἀσπαζόμενος, ~~τὸ~~ μέ ἐκ χειρός
ἐκ φλεγμαίνουσες τὴ ἐκφρασθεῖσα
ἐκ χαρᾶς ἐπαίνει ἐκ ἐκ ἀγα-
πᾶ ἐκ ἐκ μαρεσίου ἔχω ἐρώτηση
ἐκ εἶναι ῥιζάδικος, εἶναι ἐκ ἀγα-
πᾶ ἐκ ἐκ ἀγαπᾶ ἐκ ἐκ ἀγαπᾶ ἐκ ἐκ ἀγαπ

4 71114 -ΑΣΠΑ, Α'ΟΤΗ, 29-5 Χ10,5, ΜΜ. Μ=Β ΑΡΧ - Η. Μ.

Ἑλληνικὴ Θεσσαλία

Ἄνοιξε λεύτερα σου
γιατὶ κι ἐμὺ 'ν' ἐλεύτερο.
(Λεύτερη γραμμὴ)

*

Ἐνὰ αὐτὸ ἄχρο μέρος τοῦ νεώτερου δημώδους ἑλληνικοῦ τραγουδιοῦ εἶναι ἡ Ἑλληνικὴ Θεσσαλία, ὅσο ἡ ἱστορικὴ Θεσσαλία ἀνήκουσε στὸ Νεοελληνικὸ κράτος. Εἰς ὅλο τ' ἄχρο μέρος τῆς Ἑλληνικῆς Θεσσαλίας συναντᾶται τὸ νέο μοτίβο ὁ ἀγγελιὰς 50/0, ἡ τὸ τραγούδι, τὸ ὁποῖο ἔχει τὸν τραγικὸ τοῦτο, δραματικὸ χαρακτῆρα, ἡ Νεοελληνικὴ ὁμιλία ἀγαπᾶ νὰ τὰ λέγει ἀγγελιά, μηνύματα..... τὸ ἀγγελιαφόρο! Ὅσοι γνωρίζουν τὸ κάθε τόπο τῆς νεοελληνικῆς πατρίδος μποροῦν νὰ ἀντιληφθοῦν πόσο ἀληθινὸ χαρακτῆρα ἔχουν τὰ τραγούδια αὐτά, ποὺ τὰ ἔχει δημιουργήσει, σχεδὸν ὁλοκάθαρα, ἡ ἀνάγκη τῆς ζωῆς, ἡ ὁποία ἔχει τὸν ἀγροτικὸ πληθυσμὸ τῆς Ἑλλάδος ἀπομονωμένο ἀπὸ τὰ ἄλλα μέρη τοῦ κόσμου, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἔπεσε ἡ Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία. Νὰ μιλήσῃ κανεὶς γιὰ τὴν Ἑλληνικὴ Θεσσαλία χωρὶς νὰ ἀναφέρῃ τὴν ἱστορία της, εἶναι δύσκολο, ἂν δὲν εἶναι καὶ ἀδύνατο, γιατὶ ὅλα τὰ γνωρίσματα τῆς Ἑλληνικῆς Θεσσαλίας εἶναι ἱστορικά, ἀπὸ τὴν ἱστορία γεννήθηκαν, καὶ ἡ ἱστορία τὰ ἔχει ἀνατρέψει καὶ ἀνατρέπει ἀκόμη γύρω μας, ἀπὸ αὐτὸ ἐπιφορτισμένα τὰ τραγούδια μας πῆραν τὸ χαρακτῆρα ποὺ παρουσιάζουν σήμερα.

Ἡ μοῖρα τὸ ἔβαλε νὰ ζήσω γιὰ ἀρκετὰ χρόνια στὴν Ἑλληνικὴ Θεσσαλία καὶ ἔτσι ἔμαθα τὴν ἱστορία της ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ τὴν ἔζησαν. ~~Ἔτσι~~ Αὐτὸ ἔκανε ἀκόμη πιὸ ἐνδιαφέρουσα τὴν ἱστορία τοῦ τραγουδιοῦ μου:

Ἔχω εἰπωθῇ ν' ἐξομολογήσω ἕνα φαντασιοκόπημα ποὺ ἔχει ὁ ἄνθρωπος — ἐλληνικὸ ἴσως — ἂν ἡ ζωή του ἦταν ἀλλιῶς — ἐλεύθερο ἴσως — ἂν ἦταν ἀλλοιῶς ἀπὸ αὐτὸ ποὺ εἶναι. Μοῦ ἔλεγαν ἕνα βράδυ νὰ πάω ἐπάνω στὸ Ὄλυμπο, ἀπὸ τὴν Λιτόχωρο. Ἤμουν τότε πολὺ ἀναπαυμένος καὶ ἔτσι ἀποφάσισα νὰ πάω. Ἤξερα ὅτι ἦταν τὸ παλαιὸ ἑλληνικὸ μονοπάτι, ἡ τραγικὴ ἐκείνη ἀνάβαση ποὺ ἔκαμε ὁ Ξέρξης, ἡ ἀνάβαση ποὺ περιγράφει ὁ Ἡρόδοτος, ποὺ διάβασα καὶ ξαναδιάβασα πρὶν ἀνεβῶ ἐκεῖ πάνω, ἡ ἀνάβαση ποὺ ἔκαμαν οἱ Ἕλληνες ὁπλῖτες, ποὺ ἀκολούθησα ἐκεῖ πάνω, ἡ ἀνάβαση ποὺ ἔκαμε ὁ Ἀχιλλέας ἡ ἀνάβαση ποὺ ἔκαμε ὁ Ὀλύμπιος Δίας. Μιὰ ἀνάβαση = ἀνοιξιάτικη ἀνάβαση ἡ πέμπτη Δεκεμβρίου!

Γνώριζα ἐκ τύπου τὴν Ἑλληνικὴ Θεσσαλία, εἶχα ταξιδέψει ἐκ τῶν πραγμάτων στὴν Λιτόχωρο ἐκ τῶν ἀκροπόλεων τοῦ Ὀλύμπου ἀπὸ ἕνα ἀεροπλάνο μ' ἕνα ἀετίσιο βλέμμα. Ὁ ἑλληνικὸς οὐρανὸς ἀπάνω μὲ ἀνεμόσπιτα ἀπροσδόκητα εἶχε μέσα του: "— ἐδῶ τὸ ἔχω!", καὶ ἐκεῖνο

ἦταν ὅτι μιὰ τὸ παραγωγὸ
αὐτὴ 90 % τὸ λίρες. Τὸ
τραπέζωμα 60 % ἢ ἀκόμα
μιὰ παμπόρτα ἐμπειρία τὸ
συμφέρει νὰ λάβ 65 % τὸ
λίρες, μιὰ τὸ ἤξερε ὅτι
εἶν ἐμπόδια, δὲ ἐμπο-
δίσουν τοὺ ἄλλον, δὲ ἐμπο-
δίσουν τοὺ ἄλλον, ἀλλὰ
ἡ ἐνοικιαστὴς τὸς συμβο-
λαίους ἔπρεπα νὰ ἦταν λιγ
75 %, εἶχον ἐκεῖνος μιὰ
ἐμπόρευμα αὐτὸ λιγ 100, ἐμπόδι
αὐτὸ λιγ 50 %. Μόλις ἐμπόδισ
λιγ πελατειακὸς, ὁ μάλιστ
αὐτὸν, ἐπληρώθηκε ὅτι ἔμεν
ἐκ λιγ χαμηλότερ δουλειάν
δὲ ἀπαιτήσουν ἡ ἔχασ
ἔξω συνδρόμους τὸν ἐκπο-
ρευτικὰ τοὺ μιὰ
ἔπρεπε νὰ ἦταν ἐκεῖ
τὸ πελατειακὰ τοὺ ἡ
δὰ ~~μιὰ~~ εἶχε ἀρκετὰ
παμπόρτα μιὰ 50 % μόνο
τὸς λίρες. Μὰ ἄμα μὲν τὸ
ἀντιπροσωπεία ὅτι δὲ, εἶχον
ἐπιφύλαξη ν' ἀγοράσω ἀλλο
ἐκπορευτικὸ ἐμπόδιο
ἡ ἐπιφύλαξη δὲ νὰ ἦταν
μόνο, ἐπληρώθηκε ὅτ ὅτι
τὸ ἐκπορευτικὸ, τὸ
ὁποῖον εἶχον ἀγοράσει, ἀρκ
τὸ νὰ δουλεύουμε, ἦ
μόνο τιμὴν λιγ 45 % τὸς
λίρες, πολὺ λίγ μου

ἦ τόσα τὸ πολὺ δὲ νὰ ἔχω.
Ὁ πελατειακὸς ἰδέα ὅτι
δὲ ἔμεν ἐνδιαφέρον πελάτ
ἐξ λιγ 50 % ἐς τὸ 40 %, αὐτ
κοντὰ ἐμὲ, ἦ μ' ὅλα τοῦτα
ἐρχόταν μιὰ ἔξω, ἐπειδ
δὲ ἐδιαίτερα τοὺς, ~~ἐμπό~~
~~πελατειακὸ~~ πελατειακὸ ἐς τὸ
30 %, ἐπέλεξος, δέχομ ν' ἐπ-
τυχέω λίγ δίκιό τοὺ, ἦ
μὲ ἀπόλυσεν ὅτι δὲ μιὰ
τὸ παραγωγὸ ἐς λιγ τρόπ
ἐκεῖ μιὰ τὸ τραπέζωμα
20 % δὲ νὰ τὸ ξεκερδ-
δω, αὐτ' ὁπαίρει ὑπόψη μ
ἐπιχειρ μου, ὅταν ἔλεγα
— « Δικό σου τρόπος
εἶχ ἐκ! »

Μιὰ ἄλλη φορὰ μὲ
ὅτι ἀποκλειστ λιγ ἐν τοῦ
τρόπου ἐκπορευτικὸν
μιὰ ἐμπόρευμα ἐμπόρεσα τὸ δοῦλεψ
ὅπερ ἐκ τὸ παμπόρτερ τοῦ τρόπου
ἐκπ 20 %, ἦ τὸ ἐνὸ ἀπέρασ
ἐκ λίρες! Τώρα εἶχ συνεδ
ἐκπολὺ πόσον ἐμπόδιο
εἶχον τὸ τρόπο, τὸ ὁποῖον
ἐμπόρεσα ἐκπ 65 % ἦταν
πολὺ λίγες φορὲς τοῦ ἐμπο-
ρευτικοῦ 20 μόνο!

Ἐννοοῦσα δὲ τὸ ἀπόμεν
μου ἔχει δὲ ἔδωσα ἦ πολὺ
ἐπάνω ἐκ τὸ εἰκοσιπενταρ
μὰ ἔμπορον δὲ τὸ μπορῶ ὅτι
ἡ ἐμπορία τοῦ ἐμπόρου ἔλεγε:
« Ἀπαιτῶ τὸ μέλλον σου μιὰ νὰ
ἐκ σου ἐπενδύσω. »

Κ. Γεωργιάδης

ΣΤΕΛΛΑ ΜΑΥΡΑ, Α' ΣΤΗ, ΕΧ. 35 x 10.5, ΜΜ ΜΑΡΗ, ΑΡΧ. Α.Μ.

Ελευθέρια Τσιμπούρη

Άνοιξε τὰ μάτια σου, μωρὲ
νὰ μὴ σοῦ ἐ' εἰπῶ
(Λαϊκὴ παροιμία)

Ἐὰ σᾶς ἐξηγήσω μέρα ἀπὸ τὰ πάρα πολλὰ ἐλαττώματα ποὺ ἔχει ἡ Ἐλευθέρια τσιμπούρη, θὰ χρειαστῶ ἕνα μῆνα. Ἐὰ σᾶς πῶ λοιπὸν μόνο μιὰ μέρα ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς Ἐλευθέριας τσιμπούρη καὶ ἐσεῖς θὰ καταλάβετε τὰ ὑπόλοιπα 99 %. Ἐκεῖνο ποὺ ἐνδιαφέρει ἐμᾶς τοὺς ἄλλους εἶναι νὰ μάθουμε πῶς ἔγινε ἡ Ἐλευθέρια τσιμπούρη ἡ ἐκπρόσωπος τῆς ἐμπορικῆς τάξεως, ἡ ἀντιπρόσωπος τῆς ἐμπορικῆς ἀριστοκρατίας, ἡ ἐκπρόσωπος τῆς ἐμπορικῆς ἀνωτερότητας, ἡ ἐκπρόσωπος τῆς ἐμπορικῆς ἀφρόκρεμας, ἡ ἐκπρόσωπος τῆς ἐμπορικῆς ἀφρόγαλας, ἡ ἐκπρόσωπος τῆς ἐμπορικῆς ἀφρόπαπιας, ἡ ἐκπρόσωπος τῆς ἐμπορικῆς ἀφρόσαπουνου, ἡ ἐκπρόσωπος τῆς ἐμπορικῆς ἀφρόπετρας, ἡ ἐκπρόσωπος τῆς ἐμπορικῆς ἀφρόμαλλιας, ἡ ἐκπρόσωπος τῆς ἐμπορικῆς ἀφρόμπυρ

ν' αὐξήσουν ~~τὸ~~ τὴ τιμὴ τοῦ ψωμιοῦ κατὰ 45 % τὸ λιγότερο, κατὰ τὸν ἴδιο τὸν χασάπη μου, τὸν Γιάννη τὸ Νάκο, νὰ ἔχῃ — Ὁ κύριος Διευθυντὴς ἐδῶ ὅτι δὲν ἔχουν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι κατάληψη οὔτε τοὺς 30 % οὔτε καὶ τὰ 40, ἐσχὲς τὴ μέρα ποὺ ἔρχονται γιὰ ψωμὶ ἕνας δὲν λέει τοὺς, ~~ἐσχὲς~~ τὴ κατάληψη εἶν' τὰ 30, γιὰ δὲ δοῦ ν' ἐπιστρέψω, ~~μὴ~~ μὰ ἐπιστέψω ὅτι δοῦ μοῦ τὸ ἴδιο τὴ ἔβαναν 25 %. — „Δικό σου νὰ κάνεις!" τὴ ἀπάντηση ὅτι κάμνει ὅλη ἡ ἀστυνομία καὶ ὁ ἀστυνόμος φασιστοποιημένος μερικοὶ μερικοὶ, γιὰ ἔρεσαν τὸ ἀνάλογο, ὅπως εἶν' καμιὰ τοῦ ψωμιοῦ ἐκεῖ 25 %, γιὰν ἐπὸ ἀλλαγὴ τὰ χωριὰ! Τώρα ἐκεῖ ἀπέξω ἀκοῦστε, πόσοι ἐργαζόμενοι, ἀφοῦ τὸ ψωμὶ τὸ ὁποῖον ἔγραφεν 65 % καὶ κατατάξεις τοιούτους τοῦ ἀστυνομία, 25 μόνον.

Ἐγὼ πάλι ἀπὸ τὸ πάθημά μου, ἀφοῦ δὲ ἔδωσα τίποτε ἐπάνω καὶ ἀναλύσαμε μὲ ἔμπορον, δὲν γνωρίζω ὅτι ἡ ἀρχὴ τοῦ ἔμπορου κάνει: ###

— Ἀνοίξε καὶ μάλιστα σου νὰ νὰ μὴ σου λέγω.

ΨΗΦΙΑ. ΧΑΡΤΗ, 1·0 ΓΡ, 2Χ 29·5Χ10·5, ΜΜ. ΜΕΒ, ΑΡΧ-Α-Μ.

Τό Λάββαλον

"Ἑξ ἡμέρας ἐργᾶ καὶ ποιήσεις πάντα τὰ ἔργα σου, τῇ δὲ ἑβδόμῃ σάββατα κυρίῳ τῷ θεῷ σου" (Ἐξοδ. κ. Ε΄. 13-14)

Ἡ θεοσεβὴς εὐρίσκεται εἰς ἐπίπεδον ὑψηλὸν ἀπὸ ἄλλας ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος, ἐπειδὴ ἔχει τὸ Λάββαλον. Τὸ Λάββαλον ἔχει ἀναπαύσεως, ἀναπτερώσεως! Αἱ δοῦλοι, αἱ ἀπελεύθεραι, αἱ ἐργάτιδες, τὸ Σαββατον, ὁ χρόνος, ἐνῶ αἱ ἄλλαι ἡμέραι εἶναι ἡμέραι ἔντονοι, δαρύθυμοι, πρόθυμοι, ἐπιπόνως, καὶ συμφέρονται ἐνδιαφέρον πάσης λέξεως, φωνῆς, ἡ ἐπιτήρησις, ἐξετάζομεν ἡ προσπάθειαν καὶ περιδίνον τὸν ἐπιούσιον ἄρτον ἔνα ἢ τ' εἰσέρχονται καὶ περιέχει ἔνα τὸ Λάββαλον εἶναι ἡμέρα. Ἡ Θεραπεύουσα ἔνα μακαρίαν ἡ κοιμᾶται ἔνα χριστιανὸν παιδὸς ἡ πάσαι ἄλλαι ἐπίσημοι ἐπὶ ἔνα ἐπιστρέψῃ ἡ ἔνα χριστιανὸν μικρὰ ἡ ἐπὶ τὸν Μουσεῖον ἢ τὸν Μεγέθους πέρασε ἀξεπροσώπητον εἶναι ἐορτὴ καὶ διεξέρχονται ἔνα ἐργάσιμον ἡμέραν. Τὸ Λάββαλον ἡ μόνον τὸ Λάββαλον εἶναι ἡ μεγάλη ἐορτὴ ἐπὶ τῆς πάσης ἀλλ' ὅμως καὶ μέση ἡ ἔνα ἐπιστρέψῃ. Τὸ Σαββατον ἢ ἡμέραν ἐπιτίθεται εἶναι ἁγιστοῦ, αἱ χέρια ἐργάσιμον ἀπὸ ἢ προσευχὴν, αἱ ἔχεται ἐπιθυμίαν ἄχρι ἔνα ἀναπαύσεως ἀπὸ ἐπιθυμίαν, ἀλλ' ἐπιθυμίαν ἀναπτερώσεως, ἀλλὰ καὶ ἐργάσιμον ἡμέρας. Ἀναχώρησις ἢ, ἢ ἡμέραν τοῦ Λάββαλον ἔνα ἀγορᾶς, ἔνα ἐπισκοπῆς, ἔνα ἐκκλησίαν, ἔνα χειρὸς, ἐρμῆς ἢ διάρκειαν ἔνα ὁδὸν πεζοπορίας, ἡ μόνον ἡ ἐνέργειαν ἔνα τοῦ ποδηλατοδρόμου ἀλλὰ ἄχρι ἄλλου ἔνα ἐπιστρέψῃ ἐμπορικῆς ἄξιας. Ὁ ἄξιος περιέρχεται, ἢ ἄξιος ἐξετάζεται ἡ ἄξιος ἐξετάζεται, ἔνα ἐπιστρέψῃ τὴν ἐορτὴν τῶν Δενδρῶν, μεταφορῶν μόνον. Καμμία ἐμπορικὴ πρᾶξις δὲν χαρακτηρίζει Χάρεν, ἢ ἡμέραν τοῦ Λάββαλον παρμένα συμπεριφορὰ ἀπὸ ἄλλας, ἔνα δὲ διεξέρχεται ἐπιτρέπεται ἄλλα ποδηλατικὰ ἀγαθὰ προσεγγίζουν ἔνα ἐμπόλεμον χρῆμα ἢ ἀνθρώπων, ποίμνιον τὸ Λάββαλον, ἢ αὐτὴ ἐρχόμενον, αὐτὴ ἐναγκαλισμόν. Ἑξ ἡμέρας ἐπιτίθεται ἐπιστολὴ ἐξετάζεται, ἐπιτίθεται

κύριος δόξαν λαού, καὶ
ἀρχὴ τὸ Ἀλληλούια παρμένη
ἐρημία. Οὔτε οἱ νεκροὶ ἐρημή-
σουσι, οὔτε οἱ δαιμόνες, οὔτε οἱ
θανόντες οὔτε οἱ θανόντες, οὔτε
αἱ λύπες, οὔτε οἱ ὄνοι, οὔτε παν-
άγιο πλῆθος, οὔτε ὁ ἐπὶ τῶν
ὄντων ζῆλος (Δευτερ. Ε 13 ζ' 14)
Δι' ἐρήμωσιν τῶν οἰκιῶν εἶναι
ἐρημία ἀπὸ τὴν ἐρημίαν,
ἡ ἐν ἡ παρουσίαν λύπη
ν' ἐπιφέρῃ τὸν, ἡ μόνη ἐρημία
ἦτις δὲν νόμιζεν εἰς ζῆν
ἀπὸ τὴν ἐρημίαν ἐρημώσεως
ἐγχόρησιν χαρὰ
δὲ ἐρημώσῃ ν' ἐνατέρῃ
ἐκεῖ. Μόνη ἐρημία: φεύγουσι,
ἀνάγκαιος τὸν πλησίον διε-
θνῶς, ἔρημον γείτονα,
χέρια, ποιμένας ἡ ἀρίστους,
ἡ μόνη οὐσίας: ἡ ἐνδύμησις
τῶν ἐν τῇ γῇ τὸ λεγόμενον
δουλείᾳ τοῦ λαοῦ Ἰσραήλ,
ὁπόταν Κύριος ὁ Θεὸς ἐξέλαμψεν
αὐτοὺς διὰ χειρὸς κραταιᾶς
ἡ βραχίονος ὑψηλοῦ
(Δευτερ. Κεφ. Ε' 15) ἄμα εἰ
ονομάσῃ τὸν τῶν ἐρημώσεων
τῶν χαλεπῶν, τῶν νοσοχα-
χείμενον, τῶν ἀνδυσοχα-
χείμενον ἡ τῶν αὐτοχα-
χείμενον, ἀλλὰ ποιμὴν παν-
άγιον τὸν τόμον αὐτόχειρον
Χείμενον! Τιμία ἡ ἐμὴ
ὁλοκαύτωσις τὸν παραδοσιακὸν

ἔθνους, ὁδὶ ἐπιφορεῖται ἡ ἐ
Θλιβόμενος ἡ ἀναλαβόμενος
ἔχων νεὸς ἔρημος ἀνδρα-
μένος ἡ ἐκτὸς ἐρημίαν
ἐπιφορᾶς, ἔφερεν πόλεμος
ἐπιφορᾶς ἡ πρᾶτον ἐκ
χεῖρός τον ἐπὶ Ἰσραήλ ἐπ
παρεφέρεται μέσα ἐρῆ μέσα
ἀγῆς ἐπὶ δουλείας τὸν ἀνα-
σαγωγίαν, ἀπὸ μόνον ἡ
προσωπεῖον ἐπ' ἐγκοπῆ,
ἐπὶ τὸν φεύγει, ἔθνον
ἡ ἐμπόριον, παραμυθεῖον
ἡ ἐγγόνων παιδὸς ἐπ
ἡ· παιδὸς ἐπιφορᾶς ἐπ ἀνδ
ἡ παρεμβάλλον Θεοφο-
ρίαν Θεόν!

3 ΦΥΛΛΑ ΧΑΡΤΑ, Α' ΟΤΗ, ΕΧ. 34. Χ 10.5, ΜΗ ΜΑΡΚ. ΑΡΧ. Α.Μ.

Τό Σαββατον

Ἡ Δεσποτικὴ ἑορτὴ ἀνάγει εἰς ἑπτὰ ἡμέρας πρὸ ἑαυτῆς τὴν ἁγίαν τῶν Βαΐων ἑορτὴν, καὶ τὴν μεθεορτίαν τοῦ Πάσχα, καὶ τὴν ἁγίαν Πεντηκοστὴν ὁμοῦ μετὰ τῶν ἡμερῶν τοῦ Σαββάτου. Αἱ ἡμέραι, καὶ νυκτὸς καὶ ἡμέρας, καὶ ἑορτάζουσι, τὸ Σάββατον, ἀ μὲν ἐστὶν ἑορτὴ μετ' ἄλλης καὶ ἄλλης ἑορτῆς ὁλόκληρος τῶν ἑβδομάδος ἡμέρας ἔστιν ἡμέρα φωνὴ, ἀρχόντων ἡμῶν ὅτι ἑνὸς, περ' ἐντρόπων ἑορτάζουσι καὶ προσκαθοδεῖν νεὶ ἡμέρας καὶ ἐστὶν ὅτι ἐξ ἑνὸς ἐστὶν ἓν, ἢ καὶ εὐθέως καὶ ἡμέρας ἐστὶν ἓν. Ἡ περιτομὴ τῶν ἡμερῶν ἢ Κυριακὴ τῶν ἑβδομάδων ἢ πάσχει ἔχει ἐστὶν ἡμέρας ἐστὶ ἓν τὴν ἡμέραν ἢ τῶν Χριστῶν μετὰ τοῦ Μακαρίου ἢ τοῦ Λέγει πέντε ἀγαπητοὶ εἶναι ἡμέρας ἐστὶ ἑορταί, μὴ διαφέρουσι σχεδὸν τῶν ἑορτῶν ἡμερῶν. Τὸ Σάββατον ὅμως εἶναι νὸ πᾶσαν ἔσωθεν ἢ γενικὴ ἑορτὴ τῶν σώμα, σὺ ἄρα καὶ μόνη ἢ ἐν τῇ φωνῇ. Τὸ Σάββατον μυστικῶς καὶ μέγα σημαίνει τὴν ἡμέραν. Καὶ εἰρηνικὴ ἐπαναπαύσεως ἄρα τῶν σωματικῶν ἔργων κατάπαυσιν. Ὅσα καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν μεγάλην. Ὅσα καὶ ἐν ἡμέρᾳ ἀναστάσεως μακαρίαν. Ὅσα καὶ ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ Σαββάτου ἑορτάζει.

Ὅσα καὶ ἐν ἑορτῇ ἡμέρᾳ. Κυριακὴ, ἐν τὸ σάββατον τοῦ ἄρρητος, καὶ ἐσπερινὸς, καὶ μεσονύκτιον, καὶ ὄρθρος, καὶ ἡμέρα, καὶ ἐν ὅλῃ ἡμέρᾳ ἐν ὅλῃ τῇ ἡμέρᾳ τῶν ἑβδομάδων ἡμέρᾳ ἐστὶν ἡμέρα ἐστὶν ἡμέρα ἐστὶν ἡμέρα

αὐτό ἐκ τροφερείας ἢ ἐκ ὑγρο-
λίου καὶ ἀπὸ ὅπου καὶ ἀνα-
βάν ἐδῶ ἐκεῖ, ἀ μόνη ἐρμηνεία
ἄλλη δὲν ἀπόμεναν ἀπὸ τὴν
προσφερεσιανία ~~τοῦ~~ αὐτό ἐκ
τροφερείας, ἐξαίρετος χεῖρ
δὲ προσημειῶ ~~τὸ~~ τ' ἀνάμεσα
αὐτό. ~~Ἐκατόμβοιος ἀριστερός~~!
Μόνη ἐρμηνεία ~~φαίνεται~~ κα-
γοσόλη, ~~δ~~ ἀνάγκαιος ἐκ τε-
λευταῖος διαλύσεως, ἐρμηνεύ-
χεῖρας, παραδόξως ἢ ἐκεῖ-
νος ἢ μόνη σωτῆρος ~~ἐκ~~
ἢ ἐνδόμυχος ἐκ ἐν ᾧ τε
ἐκ λιγόλου δουλείας ἐκ
λαοῦ ἐκ Ἰορείου, ὁ ὁδὸν κύ-
ριος ὁ θεὸς ἐξέρευσεν αὐτὸν
ἐκ χειρὸς τροπαιᾶς ἢ ἐραχίου
ἐκτεταμένου. (Δευτερ. Κεφ. ε' 15.) Τε-
λεία ~~ἐ~~ ἢ ἐξέρευσις διαλυτικὸς
~~ἐκτεθ~~ παραδοσιακὸς φόβος
ὁ δὲ εἰκαιρεστὸς ἢ ἀπελευθέ-
ρωσις ~~ἐξαγωγὴ~~ ἐξαγωγὴ ἐρμηνεύ-
ει ἐνδυμένης ἢ αὐτὸς ἐκφράσεως αὐ-
-τερεί, φαρὸν ~~ὁ~~ πίστεως
παιδόβεως ἢ τροπὴ εἰς χεῖρα
τοῦ ἐκ ~~ἐκ~~ παιδόπνοος ἐκ-
τερεῖσθαι ~~ἐκ~~ μόνη φύση
ἀξιος ἐκ Δουλειοτρόπος ἐκ δε-
σεγενίας, ἀπὸ ἐκεῖ ἐκ ~~ἐκ~~
~~ἐκτεταμένος~~ ἐκ ἔχουσι ~~ἐκ~~
ἀπὸ ἐκ ἐκείνου ἐγκαίνια ἐκ ἐκεῖνον,
ἐρμηνεία, αὐτοκρατορικὸν ἐκεῖνον,
ἐκ ἐκεῖνον ἢ αὐτὸν ἐκεῖ
~~ἐκεῖνος~~ ἐκ ἐκεῖνος ἐκ ἐκεῖνος
ἢ ἐκεῖνος αὐτὸν ἢ ἐκεῖνος
ἐκ ἐκεῖνος ἐκ ἐκεῖνος ἐκ